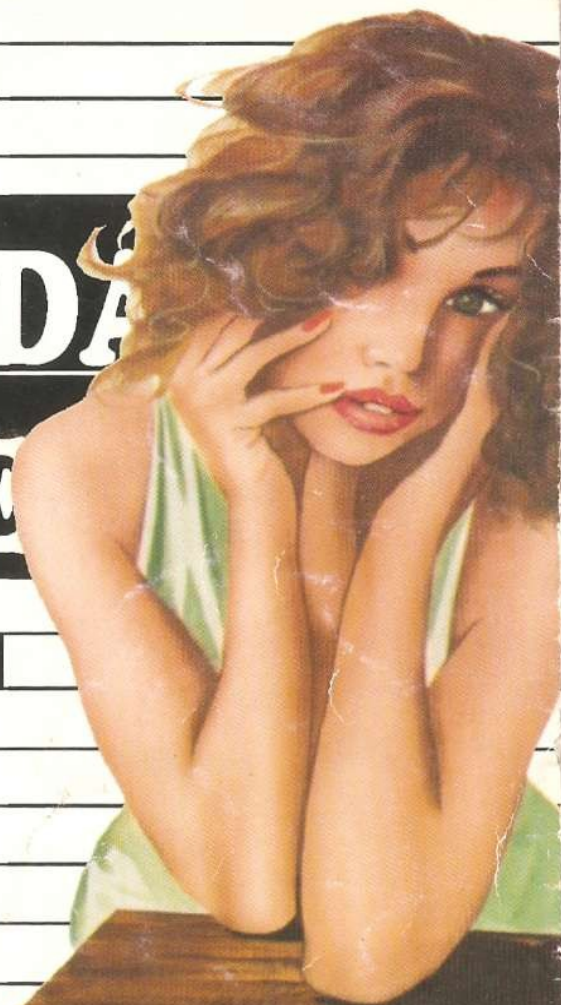

Gérard de Villiers

PREZINTĂ

BRIGADA MONDE

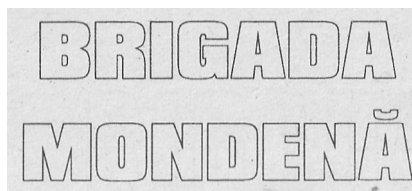

ZÂNA

CERSETORILOR

Michel Brice

Zâna Cerșetorilor

V.1.0

ISBN:
973-597-337-5

Malko Productions – Paris,
La Fée des Sans-Logis
© Michel Briche
Pentru versiunea românească.
©TINERAMA 2005
Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

Michel Brice

Zâna Cerșetorilor

În românește de
Marian Tiu

2005

Capitolul I

Un salt în cel mai adânc Ev Mediu.

Era exact ceea ce Christophe Précheur avea impresia că trăiește, de mai puțin de o oră de când intrase în casa mare din piatră cenușie de pe cheiul Senei, în Île de la Cité, chiar în fața Insulei Saint-Louis.

Dar nu un Ev Mediu lugubru, sinistru, mizerabil; din contră, acest Ev Mediu avea trăsături de basm. Chiar și cu ceva exotic.

Fără îndoială din cauza celor două fete cu pielea ca de abanos, înalte, sculpturale, care, puțin mai devreme, îi făcuseră o baie parfumată, într-o cadă imensă cu apă învolburată. Cu capotul lor foarte scurt, colorat violent și mai ales sânii goi, mari și fermi ca niște obuze, îi dăduseră impresia amețitoare că era teleportat din Paris la capătul lumii.

Evul Mediu, Africa... Africa, Evul Mediu... Christophe Précheur nu mai știa unde se află. Dar era sigur de un lucru: chiar dacă visa, nu dorea să se trezească, sau în cel mai bun caz nu imediat. Cât mai târziu posibil.

Fiindcă ceea ce tocmai trăia, era foarte excitant, mai mult decât își imaginase.

Mai întâi erau cele două negrese superbe, pe care le văzuse de când îi deschiseseră ușa grea a casei. Era aproape trecut de ora zece seara când ciocănisese de patru ori cum era convenit. Cum era în iunie, noaptea nu se lăsase de tot și căldura sufocantă era aproape ca în miezul zilei.

Prin culoarele pavate cu piatră, întunecate, fetele îl duseseră până la baia imensă, al cărui lux contrasta violent cu restul.

Christophe Précheur simțise cum i se accelerează brusc ritmul cardiac când cele două negrese începuseră să îl scape de haine.

În fine, haine era mult spus, "zdrențe" ar fi fost mai

corect.

Căci, la douăzeci și trei de ani, Christophe Prêcheur trăia în stradă deja de doi ani. Era ceea ce se numea un vagabond, un FDF, adică „Fără Domiciliu Fix”.

Uneori, când se gândea la această situație, Christophe își spunea că, prin această denumire, avea un punct comun cu marii patroni, vedetele din show-biz și miliardarii: cei bogați erau, într-un fel, tot FDF, fiindcă își schimbau cum doreau reședința...

Diferența era că el, Christophe Prêcheur, nu și-o schimba. Dormea mereu în același loc, la primul picior al podului Saint-Louis, lângă Cheiul Fleurs, împreună cu alți patru sau cinci camarazi.

Nu departe de acolo, aproape de memorialul Deportării, ridicat la capătul Île de la Cité, în spatele Catedralei Notre-Dame, drumul său se intersectase, la acel început de după-amiază, cu cel al Zânei celor fără de casă.

Toată lumea o numea așa în cartier. Era o tânără care trebuia să aibă între douăzeci și cinci și treizeci de ani, dificil de precizat. Părul ei negru era strâns într-un coc sever, își ascundea ochii în spatele ochelarilor cu ramă groasă și, în hainele ei triste, terne, fără formă, mergea puțin aplecată, ca o bătrânică.

Doar că era generoasă această zână; foarte generoasă, chiar. Cum ieșea din casa ei mare să se plimbe pe chei, fie singură, fie în compania celor două „însoțitoare”, două negrese superbe, tot ce însemna cerșetor în zonă făcea în așa fel încât să îi iasă în cale. Fiindcă lăsa bancnote de zece, douăzeci, chiar cincizeci de euro. Exact de aceea fusese poreclită Zâna cerșetorilor. Strecura una sau două hârtii în palmă, cu un zâmbet luminos, dar și trist în același timp, ca și cum își cerea scuza că nu poate face mai mult...

Christophe Prêcheur beneficiase de mai multe ori de mărinimia zânei. Dar acum avea impresia că dăduse peste premiul cel mare. Cele șase numere norocoase de la loterie.

Trebuia să fie puțin peste ora trei după-amiaza. Adormit de căldura apăsătoare care se abătuse peste Paris, de trei zile, Christophe stătea sub arcul de pod, întins pe salteaua soioasă care îi servea drept pat de doi ani. Cu ochii pe

jumătate închiși, privea trecând vapoarele, încărcate cu turiști gălăgioși.

Deodată, fără ca Christophe să o audă venind, zâna cerșetorilor apăruse lângă el. Din cauza căldurii ea se îmbrăcase mai lejer decât de obicei. Și, ridicând ochii spre ea, Christophe își zise că bustul care-i umfla cămașa gri părea apetisant, detaliu pe care nu îl remarcase până acum.

Ea rămăsese mult timp privindu-l, fără să zică nimic, cu un zâmbet ciudat, dureros și avid în același timp. În așa fel încât Christophe se întrebese ce atitudine trebuia să adopte, față de această femeie mută, care părea că îl evaluează, îl cântărește.

În cele din urmă, cu un oftat adânc, ea murmurase cu o voce sugrumată:

— Bietul meu amic, cât suferiți! Ce viață nedemnă v-a oferit duritatea și răutatea oamenilor...

Christophe Précheur, de obicei, nu se considera atât de suferind, dar, până la urmă, ca să nu o contrazică pe „Generoasa zână”, luase un aer dureros și coborâse privirea.

Zâna se aplecase apoi spre el și îi pusese o mână pe umăr. Din cauza poziției sale, Christophe își aruncase privirea sub fusta ei gri. Așa, din reflex masculin. Descoperise o pulpă albă, rotundă și cărnoasă, ceea ce îl surprinsese mult.

Fără îndoială, din cauza cocului ei, a hainelor demodate și neatrăgătoare, a aerului perpetuu îndurerat, el își imaginase că zâna trebuia să fie „un adevărat sac de oase”.

— Prietene, prezintă-te la ușa mea în această seară, la ora zece, murmurase tânăra brunetă, ai cărei obraji se îmbujoraseră brusc. Veți fi îngrijit și hrănit. Veți fi tratat așa cum toți copiii Domnului trebuie să fie...

Apoi se ridicase și, fără să mai adauge ceva, se îndepărtase, luând-o înspre Notre-Dame.

— Chiar pot veni la dumneavoastră? întrebese atunci Précheur, cu vocea lui gravă și caldă. Spuneți-mi, doamnă, nu este o glumă?

Zâna se întorsese, îl învăluise într-o privire ciudat de strălucitoare și răspunsese:

— Crede-mă, prietene! Credeți și vi se va da mult, pe această lume, dar și pe cealaltă...

Apoi, ea dispăruse.

Christophe Précheur considerase că este puțin cam „nebună”. Se decisese să meargă în ultimul moment. Până la urmă, ce risca? Se ferise să le spună celorlalți vagabonzi unde se ducea: nu merita să stârnească gelozii...

Și acum, se afla acolo, așezat într-un fel de fotoliu de lemn, care semăna cu un tron de rege medieval, înfășurat într-un halat alb, după ce fusese spălat și parfumat din cap până în picioare de cele două fete.

De fapt, nu chiar din cap până în picioare, căci fetele avuseseră grijă să nu se atingă de picioarele lui, negre de atâta mizerie. Când el întrebase de ce, una din ele răspunsese, cu un zâmbet ironic:

— Stăpâna noastră se va ocupa personal, la începutul ceremoniei...

Christophe vruse să întrebe despre care ceremonie este vorba, dar vorbele i se opriseră în gât. Fiindcă, în acel moment, cealaltă negresă începuse să îi spele sexul. Sub atingerea mâinii ei incredibil de moi, Christophe simțise cum i se întărește membrul. Scoțând mâna de sub spuma din baie, el încercă să mângâie abdomenul fetei aflate mai aproape.

Dar, râzând tot mai tare, ea se eschivase și se lipise apoi de spatele colegei ei, masându-i sânii, și o sărutase pe gât gemând.

Christophe Précheur înțelesese mesajul: cele două fete nu erau interesate de bărbați și aveau „șmecheriile” lor. Bun, cu atât mai rău...

Închisese ochii, concentrându-se la senzațiile delicioase pe care i le provocau degetele lungi și fine ale negresei.

— Ești curat acum, trebuie să ieși din baie! declarase ea la un moment dat, zâmbind.

Apoi, după ce îl șterseseră, îi dăduseră halatul alb și îl invitase până în camera alăturată. Acolo, Précheur descoperise o sală cu pereții acoperiți cu piatră, cu excepția unui tablou în culori sumbre, reprezentând un Christ descărnat. În mijlocul sălii, se afla o masă din lemn masiv,

acoperită cu o față de masă albă brodată cu albastru azuriu, și un fotoliu mare, cu spătarul sculptat. Ferestrele erau protejate cu gratii. Pe masă erau așezate veselă de porțelan de Saxa, și pahare de cristal de Boemia. Totul încadrat de două candelabre cu trei brațe, cu lumânări aprinse.

După ce îl instalaseră pe Christophe în fotoliul „regal”, ca și cum fusese botezat, cele două negrese părăsiseră sala, spunându-i doar că „stăpâna nu avea să întârzie”.

Și de o vreme Christophe Précheur aștepta, nemișcat, la pândă, întrebându-se în ce comedie se băgase și ce rol îi fusese dat. Dar, în fine, în ansamblu, era mulțumit de turnura evenimentelor, chiar dacă i se părea cam ciudat.

El se simțea chiar bine. În timp ce căldura, afară, devenise din ce în ce mai apăsătoare, aici era aproape răcoare, din cauza grosimii pereților și a îngustimii sălii.

Avea tot mai mult impresia că este în afara timpului, aproape într-o altă lume...

Obişnuit cu liniștea profundă din sală, Christophe

Précheur tresări când ușa grea din lemn masiv se deschise, cu un clic metalic sec.

La început avu impresia ciudată că vede, în cadrul ușii, apărând o fantomă.

Apoi, identifică persoana care înainta încet spre el, îmbrăcată cu un fel de tunică lungă de un alb imaculat peste care cădea părul lung negru.

Era ea, Zâna cerșetorilor.

Era în picioarele goale. Rochia largă pe care o purta mătura dalele de un roșu închis. În mișcare lăsa să se vadă, la fiecare pas, mai întâi un sân ferm, apoi umbra unui triunghi întunecat, mai jos. Christophe își dădea seama că gazda lui era dezbrăcată complet pe dedesubt.

Reținându-și *in extremis* zâmbetul care îi apăruse pe față, Christophe Précheur își zise că, poate, zâna nu se va mulțumi doar să îl hrănească, ci îl va plăti personal, într-un fel.

Clar, seara se anunța superbă...

Imediat ce ea trecuse pragul sălii unde era așteptată, Emmanuelle Croisset simți cum bătaile inimii i se

acelerează, sub rochia lungă care îi acoperea corpul gol, și o transpirație fină îi apăru la tâmple.

În adâncul minții ei, o voce îi șopti să se întoarcă, să fugă din acel loc infernal unde se va pierde.

Dar, în același moment, o forță invizibilă se manifestă, forțând-o să înainteze spre bărbatul în halat care stătea în fotoliul din lemn sculptat.

Emmanuelle Croisset, cu picioarele tremurând, merse spre el, de parcă ar fi urcat Golgota. Parcă avea un vâl în fața ochilor, care îi deforma vederea. Cu atât mai mult că își dăduse jos ochelarii cu ramă groasă.

O forță o împingea spre cel care o aștepta și a cărui privire aproape sălbatică, spunea ce gânduri ascundea, inspirate de Satan.

Emmanuelle Croisset se opri la un metru de el și mâna dreaptă i se sprijini de masă, pentru a nu cădea.

Dar, în același timp, sub masa masivă, indexul ei descoperi imediat micul buton de aramă, pe care apăsă nervoasă, aproape cu furie, de două ori.

Câteva secunde mai târziu, Emmanuelle auzi ușa deschizându-se în spatele lui, apoi un foșnet de picioare goale pe dalele de piatră.

Amina Ouedraogo - una dintre cele două „însoțitoare”, cum le numea ea pe negrese - așeză la picioarele lui Christophe Précheur, înmărmurit de mirare, un lighean de email alb cu albastru, plin cu apă caldă, în care era un burete mare, portocaliu. Apoi, tânăra se retrase fără nici un cuvânt.

Cum ieși, Emmanuelle se lăsă în genunchi la picioarele lui Christophe Précheur. Privirea pe care o ridică spre el îl sperie aproape pe tânărul care stătea în fotoliu, atât de plină era de o adorație mută, supraomenească.

Sau mai degrabă: inumană.

Dar, cu toate acestea, remarcă în sinea lui că zâna avea niște ochi mari și minunat de albaştri, pe care îi ascundea, de obicei, în spatele ochelarilor oribili de fată bătrână...

— Cât de frumos ești! șopti ea cu o voce vibrantă, în timp ce un zâmbet ciudat îi apărea pe buzele umflate, rujate. Ai grația și puritatea pe care Domnul a dorit-o copiilor săi.

Tuturor copiilor...

„Nebună de legat!” gândi imediat Christophe, abținându-se să nu ofteze. „Cine m-a băgat în asta? Este complet dusă, zâna! Trebuie să scap de aici și cât mai repede...”

Dar, în același moment, din cauza unei mișcări pe care zâna tocmai o făcuse, el observă sânii ei albi, rotunzi, voluminoși și fermi, cu sfârcuri roz, întărite.

Și această viziune îl făcu să uite de nebunia „gazdei” și să renunțe la gândurile de fugă.

Înainte să poată reacționa, Emmanuelle îi apucase piciorul drept, fără nicio urmă de respingere, cu unghiile lui murdare, și îl băgă în apa caldută.

— Dar... ce... ce faceți, doamnă? reuși el să îngăime, încercând să își tragă piciorul din lighean.

Ea ridică spre el o figură îmbujorată, luminată de un zâmbet extatic:

— Domnul a zis: „Ceea ce veți face cel mai umilitor cu putință, mie îmi veți face”. Cum Maria Magdalena a spălat picioarele lui Cristos, și eu, acum, le spăl pe ale tale! Căci ești cea mai umilă ființă, deci ești Dumnezeuul meu!

Atunci, apucând buretele gros, Emmanuelle Croisset începu să spele cu grijă piciorul slab pe care îl ținea cu mâna stângă.

Fiindcă se aplecase mai în față, tunica largă, prinsă doar la gât, se depărtase pe lateral, dezvelind complet bustul greu dar ferm, abdomenul plat și, sub buric, triumphiul negru și buclat al intimității ei.

Spălând conștiincios picioarele musafirului ei, Emmanuelle Croisset simțea privirile bărbatului plimbându-se pe părțile „rușinoase” ale trupului ei, pe piept, pe abdomen, pe coapse, pe sex.

Ca ghearele lui Belzebut...

Era suficient un singur gest pentru a-și trage la loc tunica, dar Emmanuelle nu îl făcu. Fiindcă știa că el trebuie să savureze sacrificiul mândriei și pudorii până la capăt. Abia în momentul suprem se va simți demnă, în propriii ochi, să își revendice numele de slujitoare a lui Cristos.

Da, trebuia să se înjosească, să se umilească în fața acestui tânăr, pe care Demonul îl făcuse atât de frumos,

sub hainele de vagabond; trebuia să se ofere privirilor nedemne, mirate, flămânde, dacă voia să răscumpere tot răul pe care familia ei îl provocase în trecut; dacă voia ca, prin sacrificiul ei, morții din familia ei să se poată odihni în pacea eternă a Domnului...

Ea și nimeni alta trebuia să se sacrifice, așa cum o făcuse și cum o va mai face. Până ce Domnul îi va da un semn, ca să îi spună că îi iertase faptul că era moștenitoarea unei averi colosale, obținute cu prețul suferinței și sărăciei oamenilor.

Pentru aceasta, trebuia să dea dovadă de umilință și de dragoste. De multă umilință și de multă dragoste...

Christophe Précheur nu își putu abține un țipăt de surpriză, când „nebuna”, cum îi spunea el, îi scosese piciorul din lighean.

Aplecându-se și mai mult în față, aproape prosternată înaintea lui, luase în mână un mănunchi din părul ei lung și des și începuse să îl folosească drept prosop, pentru a-i șterge piciorul ud.

— Nu! nu faceți asta, doamnă! șopti Christophe, cu o voce aproape temătoare. Nu trebuie... nu este bine...

Dar zâna ridică privirea spre el. O figură aproape de nerecunoscut: ochi strălucind, obraji îmbujorați, buze umede și întredeschise cu un zâmbet halucinant.

— Și de ce nu? șopti ea, cu o voce răgușită, aproape suierată. Maria Magdalena a făcut-o pentru Domnul Nostru, pot să o fac și eu pentru tine. Nimic nu este prea mult pentru o creatură a Domnului, nimic...

Atunci, renunțând să înțeleagă ce i se întâmpla, Christophe Précheur se decise să nu mai caute să înțeleagă nimic... și să profite la maximum de situație.

Când îi spălase și îi ștersese și al doilea picior, Emmanuelle Croisset se ridică și rămase dreaptă în fața lui. Natural, mâinile ei schițară gestul de a-și strânge tunică pe lângă corp, dar Christophe Précheur avu impresia că femeia făcea de fapt un efort considerabil pentru a se abține, astfel încât continua să își ofere privirilor lui curbele anatomice. Privind, el zâmbi aprobator, ceea ce o făcu pe Emmanuelle

să roșească puternic.

Dar ea nu făcu nimic să își ascundă ceea ce numea „părțile rușinoase”, ca și cum tocmai venea din sec. al XIX-lea. Din contră, Christophe avu impresia că își cambra spatele, ca și cum dorea să își pună în evidență sânii, cu sfârcurile perfect ridicate.

Ea întinse un braț spre el și îi luă mâna. Avea pielea foarte moale, catifelată, și tânărul simți cum sexul i se întărește și mai mult, sub halatul alb.

Văzu că Emmanuelle observase și ea căci, atunci când ochii îi coborâră spre protuberanța care deforma halatul, roși violent și se grăbi să ridice capul.

— Veniți, Stăpâne, îi zise ea devorându-l cu ochii ei albaștri. O să vă servesc masa, căci sunt servitoarea dumneavoastră...

Abținându-și zâmbetul ironic, Christophe Précheur se ridică din fotoliu și își urmă „nebuna” înspre masă. I se păru că își accentuează deliberat legănatul șoldurilor pline, dar poate era doar o impresie...

Fără să încerce să își ascundă erecția, se opri în fața Emmanuellei, cu mâinile în șold. Rămase tăcut câteva secunde, amuzându-se cum își întorcea ea privirea pentru a nu se uita la umflătura care îi deforma halatul...

— Ce se mănâncă? întrebă el, cu o voce puternică, autoritară și puțin vulgară. Sper că va fi ceva bun, altfel plec!

Brusc, simțea nevoia să se arate dur cu gazda sa. Așa, din joacă. Ca să vadă până unde putea merge.

Până la urmă, risca să fie dat afară în șuturi.

— Cred că veți fi mulțumit de ceea ce am pregătit... murmură Emmanuelle cu o voce sugrumată, în timp ce, imperturbabil, ochii ei priveau spre umflătura care îi atrăgea ca un magnet. Sunt aici pentru a vă servi... Puteți să cereți orice servitoarei dumneavoastră și veți fi satisfăcut...

— Totul? sublinie Christophe, făcând-o să roșească și mai mult. Vom vedea... Să începem cu haleala. Hai! Ce este?

În picioare lângă masă, Emmanuelle Croisset băgă mâna dreaptă sub fața de masă și apăsă pe butonul de aramă. Aproape imediat, ca și cum ar fi așteptat în spatele ușii,

cele două negrese intrară în sală. Prima împingea un gheridon a cărui încărcătură îi lăsa apă în gură lui Christophe. Caviar, porumbel fript, rulouri cu cremă, brânză de capră cu condimente, fructe înghețate, șerbet. Fără a uita carafa de votcă pe gheață și o sticlă de vin alb – 1996 – răcit în frapieră de cristal.

Văzându-le pe cele două apropiindu-se, sprâncenele Emmanuellei se încruntau și, într-o clipă, renunță la atitudinea de servitoare supusă pentru a redeveni stăpâna casei burgheze, obișnuită să fie ascultată.

— Ați fi putut să vă puneți o ținută decentă, pentru a servi! Șuieră ea pe un ton sec.

Cele două fete erau tot în ținuta în care îl spălaseră pe bărbat mai devreme.

— Eu cred că este foarte bine așa, interveni liniștit Christophe, smulgând o bucată de porumbel fript pentru a o duce la gură.

O înghiți dintr-o singură mișcare.

La remarcă sa, Emmanuelle Croisset pălise. Apoi, reluându-și atitudinea de servitoare umilă, murmurase:

— Foarte bine, Stăpâne. Dacă este plăcerea dumneavoastră...

Cele două negrese ieșiră legănându-și șoldurile în formă de amforă, ca pentru a-și calma patroana.

Cum dispărură, Christophe arătă spre ușă, cu un deget plin de grăsime și întrebă cu gura plină:

— Se iubesc între ele, astea două, nu-i așa? Și tu te distrezi cu ele?

Emmanuelle Croisset închise ochii și își mușcă buza de jos aproape până la sânge, simțind cum lacrimile îi inundă ochii. Lacrimi de umilință.

De ce? De ce accepta să fie tratată atât de nedemn? Cum putea tolera cuvintele obscene, abjecte, ale acestui individ, care nu era în stare nici să mănânce frumos? De ce?

Răspunsul îi veni imediat. Cuvintele josnice pe care le auzea îi biciuiau tot corpul, dar, fiecare lovitură avea puterea să sporească și mai mult excitarea care o înfierbânta.

Focul Diavolului...

— Eu sunt sigur că tu nu te bagi în astfel de treburi, continuă liniștit Christophe Précheur, după ce înghiți o lingură plină de caviar din care căzuseră două sau trei boabe pe halatul alb. Mă pricep la gagici și sunt sigur că te simți bine dacă primești o sculă groasă și tare! Este corect ce spun?

Cu ochii pe jumătate închiși, Emmanuelle scoase un geamăt înfundat și picioarele începură să îi tremure. Câteva fracțiuni de secundă crezu că își va pierde cunoștința.

De atâta furie și rușine.

Era o încercare la care Dumnezeu o punea pe slujitoarea lui? Sau, din contră, era o tentație la care o supunea Satana?

Emmanuelle dădu capul pe spate, lăsându-și părul pe umerii pe jumătate dezgoliți. „Dumnezeul meu, imploră ea în tăcere, dă-mi forța să rezist! Dă-mi putere să rămân pură și demnă de dragostea Ta!”

Ridică privirea și se uită drept în ochii tânărului

blond care continua să se îndoape cu caviar, uitându-se la ea cu aceeași privire obscenă, degradantă.

— Terminați de mâncat, îi zise ea cu o voce calmă, care însă tremura. Și apoi, va trebui să plecați... Foarte repede... Vă implor...

Christophe Précheur rămase cu gura căscată. Apoi, după ce înghiți caviarul, exclamă:

— Să plec? Glumiți sau ce? Îndrăzniți să mă dați afară în starea în care m-ați adus? Nu, priviți asta: nu pot să plec așa!

Vorbind, Christophe își desfăcuse cordonul halatului și îl depărtă cu un gest larg. Sexul lui mare, întărit de dorință, stătea îndreptat spre Emmanuelle, care scoase un fel de sughiț descoperind ceea ce numea „sceptrul Diavolului”.

— Vă rog! gemu ea. Lăsați-mă! Lăsați-mă, din milă! Plecați!

Dar, în același timp, stătea nemișcată, la mai puțin de un metru de Christophe, cu ochii fixați pe membrul viril care tresărea de nerăbdare în fața ei.

Un zâmbet superior apăru pe buzele lui Christophe Précheur. Instinctul lui de mascul îi spunea că zâna era

prinsă în plasă. Că putea să ia de acum aproape orice inițiativă, fără a fi respins.

Și va profita... Și amuzându-se încă...

Emmanuelle tresări violent când mâna oaspetelui o luă ușor pe a ei pentru a o trage spre el. Brațul ei se întinse docil spre Diavol și un frison o cuprinse când palma atinse mădularul dur care părea că imploră mângâiere. Fără să vrea, degetele ei cuprinseseră membrul viril.

— Doamnă, dumneavoastră care sunteți atât de bună, atât de caritabilă, murmură atunci Christophe, străduindu-se să vorbească pe un ton umil, aproape implorator, nu mă puteți lăsa în starea asta, ar fi nemilos din partea dumneavoastră...

Și, din inspirație sau întâmplare, pronunță exact fraza care trebuia:

— Dumnezeu nu va permite să mă tratați așa...

Fu ca o puternică descărcare electrică în creierul Emmanuellei, a cărei mână, mașinal, mângâia membrul pe care îl ținea. Fața ei se îmbujoră brusc și ochii ei albaștri începură să îi strălucească.

El avea dreptate! Nu avea dreptul să îl respingă! Era fratele ei întru Hristos! Aproapele ei! Trebuia să îl iubească! Dumnezeu îi ordona să treacă peste prejudecăți și pudoare! Voia ca ea să se sacrifice pentru a-l face fericit pe acest nenorocit!

Fără să știe cum reușise, Christophe Précheur își dădu seama că era victorios. Că trebuia să treacă la atac.

Emmanuelle își mușcă buza și mai violent când degetele bărbatului se strecurară între coapsele ei pline, și spre sexul ei.

— Dar ești udă toată, purcelușa mea! exclamă bucuros Christophe, pipăind-o fără reținere. Scula mea îți provoacă asta, nu-i așa?

Cuvintele pronunțate de Christophe o biciuiau pe Emmanuelle pe tot corpul. Avea impresia că fiecare cuvânt obscen lăsa o urmă însângerată pe pielea ei albă. Dar, în același timp, căldura creștea în interiorul ei.

Fără să vrea, sub atingerea degetelor care o invadau, abdomenul ei se oferea și mai mult. Aproape strigă de

frustrare când el se depărtă brusc.

— Dacă m-ai suge puțin, acum, draga mea? zise Christophe, îndepărtând mâna Emmanuellei de pe sexul său.

Tânăra simți că fața îi devine roșie, ca și cum sângele îi fierbea în cap. Scutură din cap.

— Nu! bâigui ea. Vă implor, nu puteți să îmi cereți asta! Este degradant! Atât de bestial! Este...

— Este dorința mea! se răsti Christophe, cu un mormăit, apucând-o de părul lung. Hai, suge, fără nazuri!

Emmanuelle se lăsă în genunchi gemând. Ochii i se căscară descoperind membrul viril aflat la câțiva centimetri de gura ei, cu buze tumefiate.

„Dumnezeule atotputernic! imploră ea în gând, dă-mi putere să rezist. Sunt copilul Tău. Nu mă poți obliga la asta!”

Dar, în același timp, buzele i se deschiseră și se apropiară încet de mădularul gros care parcă o atrăgea, o chema...

Christophe scoase un geamăt răgușit, când gura caldă a Emmanuellei îl înghiți complet. Imediat, aplecându-se în față, își strecură mâinile pe sub tunică și începu să îi maseze sânii cu duritate, strângând între degete sfârcurile întărite care, din cauza excitației, deveniseră de un roz mai închis, aproape sângieru.

Simplul gând că, în acel moment, tocmai viola gura frumoasei Zâne a cerșetorilor era suficient să îl ducă la explozie. Era un efect mai puternic decât orice afrodisiac. Chiar și nepriceperea ei îl excita și mai mult: poate că era primul bărbat căruia îi făcea o felație?

O împinse atât de brusc încât Emmanuelle căzu pe spate și se prăbuși pe dalele roșii, oferind partenerului imaginea înnebunitoare a triumfului întunecat și stufos.

— Este timpul să trecem la lucruri serioase! zise Christophe ridicându-se din fotoliu. Așează-te în genunchi, frumoasa mea: vreau să ți-o trag, acum! Hai!

Emmanuelle avu impresia că tot sângele îi urca în cap. În interiorul trupului simțea o mulțime de demoni care, în cor, cereau violul care urma să aibă loc, acea profanare pe care

o refuza. Plăcerea abjectă a profanării.

Sub ochii siderați ai lui Christophe, Emmanuelle scoase un țipăt sfâșietor, strident și se precipită spre statueta acoperită cu catifea roșie, lângă care căzu în genunchi, cu capul între mâini:

— Dumnezeu meu, Te implor! o auzi el strigând. Eliberați-mă de această tentație josnică. Scoateți demonii din trupul meu!

Dar, în același timp, Christophe vedea cum fundul tinerei se oferea, imperios.

Lent, sigur pe el, cu zâmbetul pe buze, sexul încordat, se apropie și el de statueta.

— Doamne, nu mă lăsa pradă umilinței! continua să se roage Emmanuelle. Dă-mi puterea să-l resping pe mesagerul Satanei! Izgonește-l, fă-l să dispară de aici!

Dar, în timp ce ea bâiguia, fundul i se cambra și mai tare, fără să poată face nimic pentru a-și lua o poziție mai puțin obscenă.

Deodată, oripilată, realizează un lucru absolut incredibil! înțelese că, dacă din întâmplare Dumnezeu îl izgonea pe Christophe din sală, nu va putea rezista dorinței să alerge după el și să îl rețină, pentru a-i oferi trupul.

— Dumnezeu meu, fie ca voia Ta să se facă! murmură ea cu o voce răgușită, în momentul în care mâinile partenerului ei, atinseră coapsele cărnose.

Lacrimi îi umplură ochii când simți extremitatea fierbinte a sexului intrând în contact cu intimitatea ei fragilă.

Emmanuelle se cambra și mai mult spre Christophe. De acum, nu mai dorea decât un singur lucru...

Invazia brutală și delicioasă a unui sex de bărbat. Arsura acelui membru care, acum, se înfîșea în ea, cu toată puterea.

— Mulțumesc! se văită ea. Mulțumesc, Dumnezeu meu, pentru această fericire!

Apoi, în spatele ei, partenerul ei începu să se miște amplu și ea se abandonează total furiei bărbatului. Fiecare mișcare a acestuia îi provoca descărcări electrice tot mai puternice care îi radiau în tot corpul, acoperit de picături fine de transpirație.

Și, în același timp, odată cu plăcerea care sporea în interior, o bucurie sălbatică, supraomenească îi invada mintea.

Mersese la capătul carității și sacrificiului. Din dragoste pentru Dumnezeu, devenise servitoarea acestui bărbat care scotea sunete animalice! Făcea un gest sublim de dragoste! Era mai puternică decât demonii din ea!

Dar, în cele din urmă, demonii o subjugară. În timp ce Christophe se mișca tot mai puternic, iar ea se freca cu pieptul de statueta, Emmanuelle simți o jerbă de foc explodând în ea.

Fu ca o erupție. Corpul începu să îi tremure sub mișcările partenerului.

Și, tetanizată, cu capul pe spate, ochii injectați, începu să țipe.

Cu un ultim efort, când partenerul se retrase din ea, se lăsă să cadă cu capul pe statueta, cu fața inundată de lacrimi.

Făcu un efort pentru a se gândi din nou la Dumnezeu, dar înțelese că Dumnezeu se depărtase de ea, așa cum făcuseră și demonii din ea.

Din nou, era singură. Tragic, exasperant de singură. Pierdută în lumea pustie și ostilă. Orfană.

Cu mișcări neîndemânatică, sacadate, Emmanuelle reuși să se ridice și să se întoarcă spre masă.

Bărbatul care, cu câteva minute mai devreme, îi profana trupul, se așezase la loc la masă și înfuleca brânză. El îi zâmbi.

— Este jenant, dar așa pățesc mereu, zise el cu gura plină. După o partidă, mi-e foame! Trebuie să mănânc. Tu nu?

Brusc, Emmanuelle simți că i se face rău și crezu că o să vomite. Acum, când demonii dispăruseră, totul îi plăcea la această ființă grosolană, insuportabilă.

Cu respirația blocată, Emmanuelle se duse spre ușă. O deschise brusc, ieși și o închise violent în urma sa.

Louise și Amina, cele două negrese, erau acolo, într-un fel de anticameră mobilată cu o canapea de catifea aurie și o măsuță de lemn.

Înghesuite pe canapea, se sărutau. Mâinile Aminei masau febril bustul opulent al partenerei, ale cărei degete erau băgate sub fusta Louisei.

Cum apăru stăpâna lor, se ridicară precipitat și veniră spre ea. Emmanuelle căzu plângând în brațele Aminei care începu să o mângâie pe păr, murmurând cuvinte alinătoare. Cum face o mamă cu copilul ei, când acesta visează urât noaptea.

— Este nedemn! sughiță Emmanuelle , după un timp, arătând spre ușa sălii. Este o ființă abjectă! Ceea ce mi-a făcut este respingător! Și... Vreau să plece! Nu vreau să îl mai văd! Niciodată! Fiți drăguțe: trebuie să mă scăpați de el! Acum! Altfel, eu... Oh, Dumnezeule, este atroce!

Amina o conduse încet pe Emmanuelle până la canapea, unde o așeză cât mai confortabil. Apoi, privi cu răceală spre Louise care îi răspunse cu o mișcare din cap, de sus în jos.

Când ieșiră din anticameră, Emmanuelle ridică spre ele o privire înfricoșată și imploratoare în același timp:

— Îmi jurați, nu-i așa? Îmi promiteți că nu îl voi mai vedea niciodată?

Negresele, cu o figură hotărâtă, schimbară priviri cu subînțeleș și ieșiră din încăpere fără să îi mai răspundă stăpânei.

Pur și simplu fiindcă nu îi puteau explica faptul că, având în vedere ce îl aștepta pe Christophe Prêcheur nu mai avea nicio șansă să îl mai revadă vreodată.

Nici ea, nici altcineva, de altfel.

Capitolul II

Ușa biroului de la Cazuri Speciale, secția de frunte a Brigăzii Mondene, se deschise violent, făcându-l pe maiorul Boris Corentin să ridice capul. Încruntă din sprâncene și strâmbă din nas văzându-l pe fidelul său coechipier, căpitanul Aime Brichot.

Acest zâmbet malițios, pe sub mustăți, acea privire din spatele ochelarilor de miop ca și fluieratul degajat, totul îl făcea să creadă că, în această dimineață, Aime Brichot avea

„ceva bun” să îi povestească.

Ca și cum căldura sufocantă care se abătuse peste Paris de patru zile nu era de ajuns...

Boris Corentin nu era un inamic al umorului și îi plăcea să glumească la fel de mult. Problema să fie cu glumele lui Meme era că erau fie cunoscute de un sfert de secol, fie nu erau bune. Cel mai des se întâmpla să fie ambele. Dar fiindcă Brichot era și unul dintre cei mai vechi și fideli prieteni de pe pământ și legile prieteniei erau care erau, avea destulă indulgență în privința lui.

— Ia zi, Boris, făcu ei pe un ton glumeț, ce ai spune de o mică ghicitoare, hm? Ca să începem bine ziua?

— De ce nu? oftă Corentin, lăsându-se pe spate în fotoliul cu roțile. Cu condiția să fie scurtă și bună, dacă înțelegi ce vreau să spun...

— Este, îți jur! Bun, atunci iată: cu ce se adună paiele?

Pentru a-i face plăcere, Boris Corentin se prefăcu, vreo câteva secunde, că se gândește, înainte de a pronunța fraza așteptată cu bucurie de partenerul său.

— Ei... Nu văd, nu... Atunci cu ce?

— Cu un furcoi! exclamă triumfal Aime Brichot, ilar. Este bună, nu?

— Am înțeles, Meme, oftă Boris, cu zâmbetul pe buze. Trebuie să recunosc că, o dată, este bună chiar.

— Gemenele mi-au spus-o ieri seară, afirmă Aime Brichot. Am zis că nu am de ce să o țin numai pentru mine.

— Ai făcut bine, îl asigură Corentin pe un ton ușor ironic. În schimb, îți spun și eu una: suntem convocați de Baba, în biroul lui, în treizeci de secunde. Hai, la drum, Meme!

Baba era comisarul divizionar Charlie Badolini, șeful Brigăzii Mondene, primul după Dumnezeu,

Ministru de Interne, după Directorul Poliției Judiciare, consilierii speciali ai președintelui Republicii, ai primului-ministru etc. Pe scurt, șeful.

Cei doi polițiști intrară în biroul directorial și o anomalie îi uimi în același moment. Contrar obiceiului, nu era nicio urmă de fum de țigară.

Mintal, Corentin și Brichot recapitulară. Fără fum însemna

că șeful avea o nouă tentativă de a renunța la fumat. Tentativă care avea mereu două particularități: stricau buna dispoziție a lui Charlie Badolini și, ca multe alte tentative, se solda cu un eșec.

Apropiindu-se de biroul Empire, cei doi fură uimiți să constate că șeful arbora un zâmbet perfect cordial și deschis. Corentin înțelese de ce când văzu cutia de Nicorette.

Comisarul divizionar înlocuise nicotină din țigări cu cea din tablete.

— Este foarte eficientă! exclamă Charlie Badolini arătând cutia de plastic la fel de teatral ca Bonaparte cu drapelul pe podul Arcole. Cum simt nevoia de a fuma, hop! O pastilă și se rezolvă! Cred că o să reușesc, grație acestor chestii...

— Felicitări, șefu'! făcu Aime Brichot cu admirația sinceră, luând loc într-unui din fotoliile rezervate vizitatorilor. Și de când rezistați, dacă nu sunt indiscret?

— Trei sferturi de oră! anunță triumfător Charlie Badolini fără să pară că vede zâmbetul ironic al lui Boris Corentin. Bine, domnilor, nu v-o ascund, am ceva de lucru pentru voi...

— Nu mai sunt misiuni plăcute ca de obicei! replică Corentin.

— Fiți drăguț să păstrați pentru dumneavoastră umorul, Boris! mormăi Badolini cu un zâmbet în colțul gurii. Follardier, vă spune ceva?

— Michel Follardier? tresări Aime Brichot. Ministrul Integrării și Periferiilor, după ultimele alegeri? Ce i s-a întâmplat?

— O nenorocire, răspunse sobru Badolini, înghițind o nouă pastilă antitabac. Imaginați-vă că domnul Follardier are un fiu, Romain. Și că Romain, după studiile de la Sorbona, mai degrabă ca diletant, a hotărât să devină un fel de Papă al sociologiei secolului XXI.

— Mare ambiție, zâmbi Corentin. Și cu ce îl deranjează pe tatăl ministru?

— Faptul că urmașul său s-a decis să lucreze pe teren, răspunse Charlie Badolini. Acest tânăr și-a pus în minte să realizeze o amplă anchetă despre „marginalizații societății

noastre mondializate” – citez – și pentru asta, a decis să împărtășească timp de șase luni viața cu FDF și marginalizații de tot felul. Pentru a-i înțelege „din interior”, cum se zice.

— Înțeleg, făcu Corentin cu un zâmbet larg. Și gândul că ziariștii aflați în căutare de subiecte ar putea să îi fotografieze odrasla deghizată în vagabond pe cheiurile Senei, îl face pe Follardier să tremure pentru cariera politică ce se anunță strălucitoare!

— În mare, cam așa, conveni Charlie Badolini.

— Ceea ce nu prea înțeleg, din contră, este motivul pentru care Boris și cu mine avem de-a face cu toată treaba asta... riscă Aime Brichot.

— Ajung și acolo, răspunse Charlie Badolini. Lăsați-mă să termin povestea. La început, bănuți, ministrul a încercat să îl convingă pe fiul său să nu se lanseze în această aventură. Doar că...

— Doar că, adăugă Corentin cu un zâmbet, cum odrasla a decis să facă asta pentru a-l șicana pe celebrul și puternicul lui tată, nici nu a vrut să audă.

— De unde știi asta? întrebă Brichot naiv.

Boris Corentin ridică din umeri:

— Simplă deducție psihologică elementară... scumpul meu Watson!

— Pot să continui? bombăni Charlie Badolini. Bun! Se pare că Boris are dreptate în această privință! În cele din urmă, tatăl și fiul au ajuns la o înțelegere amiabilă: ministrul și-a dat acordul pentru „marea anchetă sociologică” a fiului său, *cu condiția ca, cel puțin la început, acesta să accepte să fie ghidat, ajutat, de oameni care cunosc perfect terenul.*

Boris Corentin tresări violent în fotoliul său și privi la Charlie Badolini bănuitor:

— Stați așa, șefu’, liniștiți-mă, doar nu vreți să dați de înțeles că...

— Că veți fi baby-sitter pentru Romain Follardier? îl întrerupse comisarul divizionar. Ba da, exact asta vreau să spun, imaginați-vă! Misiunea, cu tot ce presupune, constă, timp de două săptămâni, sau mai puțin, să îl urmăriți peste tot unde merge și să aveți grijă să nu se bage în cine știe ce

nenorociri...

Charlie Badolini se aplecă spre subordonații săi, peste birou, și le strigă:

— De fapt, ministrul așteaptă de la voi să faceți tot ce trebuie pentru a-l dezgusta pe fiul lui de această anchetă cât mai repede posibil. Prin toate mijloacele pe care le găsiți de cuviință!

— Presupun că nu trebuie să evităm nimic? oftă Aime Brichot la fel de consternat de "cadoul" comisarului divizionar.

— Nici cel mai mic respect, răspunse Badolini scurt, întinzând un dosar cartonat lui Boris: veți găsi un mic „portret vorbit” al noului dumneavoastră protejat, ca și coordonatele. Așteaptă telefonul dumneavoastră din această dimineață. Succes, domnilor! Și, sincer... cu părere de rău că trebuie să vă fac asta!

— Ei bine, asta da, treabă... oftă Aime Brichot părăsind biroul.

— Baba a zis că va trebui să îl facem să renunțe la această cerere prin orice mijloc pe fiul tăticului-ministru, nu? făcu Corentin cu o voce sarcastică. Ei bine, poate că este o cale să îl determinăm definitiv, chiar înainte de a începe...

— Ah, da? făcu Brichot plin de speranțe. Și care?

— Morga, Meme, morga!

*
* *

Renault-ul Megane verde trecu pe sub podul Austerlitz și urcă, în stânga, pe cheiul Ropee, după care intră în curtea interioară a I.M.L. Era exact ora zece și jumătate dimineață.

Coborâra Boris Corentin și Aime Brichot, urmași imediat de un tânăr blond, foarte slab, de înălțime medie, cu tenul bronzat artificial. Era îmbrăcat cu un costum de lin albastru și o cămașă albă cu gulerul larg desfăcut. În picioare purta pantofi din piele de crocodil, făcuți la comandă.

Boris Corentin se întoarse spre el, cu un zâmbet rece:

— Veniți, domnule Follardier? Primul dumneavoastră „subiect de studiu” nu ne așteaptă doar pe noi...

— Mă întreb ce caut de fapt aici! răspunse tânărul cu o voce ușor tremurată. Mă interesează marginalizații în *viață*, domnule Corentin, nu cadavrele lor!

— Este totuși important, după părerea mea, să afli cum sfârșesc cel mai adesea acești nefericiți, răspunse Corentin pe un ton sec, împingând ușa grea. O să vedeți: este instructiv...

Boris se întoarse cu spatele la tânăr, pentru ca acesta să nu-i vadă zâmbetul ironic care îi apăruse pe buze.

Întâmplarea aranjase bine lucrurile în acea dimineață, atunci când se întâlnise cu un vechi coleg, căpitanul Corneville, de la Comisariatul din arondismentul IV.

— Este chiar liniște acum, îi spusese el, cu excepția că, în această noapte, un amărât, un vagabond, după primele date, găsit înecat la capătul Cheiului Fleurs, a fost dus direct la I.M.L. pentru autopsie – rutină, ce să mai...

O mică discuție, fără importanță, de care Boris Corentin își amintise atunci când Charlie Badolini le explicase cum trebuiau să îl trateze pe tânărul Follardier.

— O să îi cerem doctorului Flutiaux să ne aștepte pentru autopsie, explicase Corentin, întors în biroul de la Cazuri Speciale. Și îl vom aduce acolo pe „micuț”. Ca primă experiență de teren, ar trebui să fie ca un electroșoc, nu? Cu puțin noroc, putem chiar spera că se va răzgândi...

Contactat prin telefon, Romain Follardier venise la sediul Brigăzii Mondene după trei sferturi de oră. Corentin și Brichot îl urcaseră imediat în mașina de serviciu. Direcția: piața Mazas, în arondismentul XII, unde, anunțat, îi aștepta doctorul Flutiaux, medic legist.

Cei trei intrară pe culoarul lung al IML. Puțin mai încolo, trecură prin fața unei capele, în interiorul căreia un cuplu plângea un tânăr, întins într-un coșciug alb.

Aici, totul părea impregnat de acel miros fad dar puternic: mirosul morții.

Corentin, urmat de ceilalți doi, o luă la dreapta, pe un culoar mai mic. Deschise a treia ușa, care dădea spre cea mai mică dintre cele două săli de autopsie.

Doctorul Flutiaux era acolo deja, la fel de rotund și jovial ca de obicei, cu papionul său gros. El și asistentul său

tocmai se pregăteau să își pună ținuta de lucru.

Văzându-i pe cei doi polițiști intrând, zâmbetul îi apăru pe figura rubicondă.

— Uite, veselii duetști! exclamă el. Deci, maior Corentin? Pofta de carne rece de dimineață, hm? Aici totul este gratuit și garantat, fără hormoni de creștere!

— Mai bine ne-ați scuti de umorul consternant! oftă Corentin, îndreptându-se spre dulapul în care erau ținutele dezinfectate, obligatorii pentru a putea intra în sala de autopsie.

Aime Brichot, Romain Follardier și cu el îmbrăcară fiecare halate, mănuși, cotiere, șoșoni, capișoane și măști de protecție.

Doctorul, care văzându-l pe fiul lui Follardier, realizase imediat că este un „începător”, îi întinse un tub de Vicks:

— Badijonați-vă în jurul nărilor cu asta, tinere...

— La ce folosește? se neliniști acesta, fără a renunța la tonul superior, exasperant.

Zâmbetul medicului legist se lărgi:

— Folosește la evitarea apariției senzațiilor neplăcute, când lucrurile serioase vor începe!

— Crede cu *adevărat* că este amuzant? șopti Romain Follardier întorcându-se spre Aime Brichot, în timp ce se îndreptau spre ușa laboratorului de disecție.

— Mă tem că da, răspunse Brichot pe același ton.

Sala de autopsie era complet albă. Toate amenajările erau din oțel inoxidabil. Pereții și pardoseala erau vopsite cu soluție acrilică nonabsorbantă, capabilă să suporte spălările cu Javel și dezinfectanți. Ușile automate se deschideau cu ajutorul unor butoane metalice suficient de mari pentru a fi acționate cu cotul, fără a fi nevoie să se folosească mâna.

— Și iată masa zilei! exclamă doctorul, din spatele măștii de protecție, arătând husa din plastic verde, închisă cu un fermoar gros, așezat pe o masă cu roțile. Aveți noroc, nu miroase deloc: lucrăm cu un produs proaspăt în această dimineață!

Boris Corentin privi cu coada ochiului spre Follardier junior. Era foarte palid și complet dezorientat. Fără să își

dea seama dacă era așa din cauza locului sau glumelor legistului.

Cu un gest sec, doctorul desfăcu fermoarul husei și cadavrul apăru, complet gol.

Era un tânăr blond, cu părul destul de lung. Pielea îi era albă, ușor umflată pe alocuri.

— Apa Senei începea să își facă efectul, explică scurt „omul de artă”.

Apoi arată echimozele vinete pe care le prezenta cadavrul, la nivelul umerilor și frunții, ca și zgârieturile roșu închis de pe membrele din dreapta.

— Acest tip a fost aruncat de undeva de sus, aparent. Și corpul s-a lovit de o suprafață dură și aspră, cu siguranță piatră.

— Ca și cum ar fi fost târât de-a lungul unui perete? Întrebă Boris Corentin care, deși moartea acestui necunoscut nu îl privea, nu se putea abține.

— Cam așa, aprobă doctorul. Se pare că a murit între ora opt și miezul nopții, ieri. Nu a stat decât câteva ore în apă, fiind găsit puțin înainte de ora șase, azi-dimineață. Bun, acum o să vedem ce are în burtă, acest contribuabil! adăugă el pe un ton glumeț, ridicând scalpelul argintiu.

În momentul în care lama atinge pielea cadavrului la nivelul gâtului, Corentin privi din nou la „protejatul” său și zâmbi discret sub mască.

Acesta din urmă se făcuse deja verde. Dar, pentru a fi cinstit, trebuia să recunoască faptul că nici Aime Brichot nu era prea bucuros...

Boris Corentin se întoarse spre cadavru. I se părea că era ceva anormal, dar fără să poată spune ce...

Cu un gest scurt, precis, fără teamă, doctorul deschise cutia toracică, începând de sub bărbie, dezvelind, sub coaste, masa spongioasă a plămânilor.

— Nu are apă în plămâni, zise legistul pe un ton mulțumit. Este exact ce bănuiam: acest tip era deja mort când a fost aruncat în apă. Să vedem ce are în burtă...

Luând scalpelul, prelungi incizia inițială până la pubisul blond al cadavrului. Apoi, băgă mâinile și scoase stomacul cenușiu și moale, pe care asistentul său îl secționează de două

ori: o dată la nivelul orificiului care comunica cu esofagul, apoi la nivelul orificiului pilone, spre duoden. După aceasta, cu gesturi precise, doctorul desfăcu organul în două, relevând amestecul respingător, cu o consistență și culoare diferită.

— Ei bine, uite! Știa să trăiască prietenul nostru! exclamă el, scotocind prin stomacul deschis.

Separă un fel de piure lipicios și granulat.

— Știți ce este asta?

— Caviar? se riscă Corentin.

— Bravo! Văd că domnul este un fin gastronom! făcu doctorul. Efectiv, este caviar. Și, văzând starea aproape perfectă, aș zice că amicul nostru a pățit-o cam la o jumătate de oră după ce a băgat la ghiozdan, nu mai mult.

Cu ochii malițioși, doctorul se întoarse spre viitorul mare sociolog și îi băgă substanța lipicioasă și diformă sub nas:

— Vă tentează, tinere? Cu puțină cremă proaspătă, este divin!

Fu ultima picătură pentru fiul de ministru. Cu picioarele tremurând și tenul cenușiu, se precipită spre ușa dinspre vestiar și se auzi clar cum își elimina micul dejun.

— Hei, nu mai putem glumi acum? făcu doctorul, cu o voce prefăcut inocentă. Mi s-a părut că este un tânăr de foarte bună familie, micul dumneavoastră protejat. Am crezut că este obișnuit cu caviarul. M-am înșelat?

— Nu chiar! răspunseră în cor cei doi polițiști, veseli.

Dar Boris Corentin reveni imediat serios.

— Ceva nu se potrivește... murmură el, cu sprâncenele încruntate.

— Ce? făcu Brichot, cu un aer indiferent, având în vedere că nu era acolo pentru o anchetă care îl privea.

— În această dimineață, Corneville mi-a zis că era vorba *a priori* de un FDF. Ori, până acum, nu am întâlnit mulți FDF hrăniți cu caviar. În general, sunt abonați, mai degrabă... la mâncăruri josnice, nu?

— Nu neapărat! interveni doctorul. Uitați, acum vreo zece zile, colegii dumneavoastră de la Comisariatul IV - tot ei - mi-au adus un altul, un vagabond. Ei bine, în stomacul lui am găsit *foie gras*! Atunci, vedeți...

Brusc, un vâl se ridică în mintea lui Boris Corentin. Tocmai descoperise ceea ce îl tracasa de la începutul autopsiei, ceea ce i se păruase anormal la cadavru.

Se apropie de masa cu roțile și se aplecă peste cadavru, examinându-l fără respingere, sub toate unghiurile. Spre marea consternare a lui Aime Brichot, chiar îl și mirosi de foarte aproape.

Apoi, Corentin se ridică și se întoarse spre doctor, care aștepta, nerăbdător să termine, fără nici un semn de uimire.

— Spuneți-mi, doctore, cadavrul este în starea în care a fost pescuit, nu-i așa?

— Evident! Doar că l-am dezbrăcat de zdrențele soioase pentru a-l trimite la laborator. În afară de asta...

— Este exact ce gândesc! exclamă Corentin, smulgându-și masca de protecție, pentru a afișa un zâmbet de triumf.

— Ce? mormăi Aime Brichot, care considera că a acorda atenție acestui cadavru pe jumătate disecat dovedea pur și simplu masochism. Ce crezi?

— Doctorul tocmai ne-a spus că mortul purta zdrențe „soioase”, nu-i așa? continuă Boris. Ei bine, privește la corpul lui: este *perfect* curat! Și nu numai că este curat, dar, în plus, este chiar prima dată când mă aflu în fața unui cadavru de vagabond care, înainte de a muri, s-a parfumat cu *Armani pour homme*!

O liniște mormântală se lăsă, ruptă în cele din urmă de doctor:

— Este uimitor, ceea ce spuneți Corentin. Acum îmi aduc aminte că vagabondul precedent era la fel de bine spălat, în timp ce hainele erau pline de jeg. Dar, mărturisesc, pe moment, nu am dat nicio atenție...

Corentin se așează în fața medicului legist:

— Mai erau și alte lucruri bizare, privitor la primul cadavru?

Doctorul ridică din umeri.

— Nu. în afară de faptul că întreținuse raporturi sexuale chiar înainte de a muri, nu...

— Doctore, îl întrerupse Corentin, o să îmi faceți plăcerea să determinați dacă este la fel și în cazul acestuia. Și bag

mâna în foc că așa este!

— Nici o problemă, îl asigură legistul. Dar va trebui să așteptați puțin. Sau vă trimit o copie a raportului meu...

— Așa, trimiteți-mi raportul autopsiei, zise Corentin, îndreptându-se spre ieșire. Bun, acum, fiindcă vizita noastră și-a atins pe deplin obiectivele, nu văd de ce să mai întârziem? Ce zici, Meme?

— Nu zic nimic! se grăbi să răspundă Brichot, care nu se obișnuise cu spectacolul macabru din sala de autopsie.

În curtea IML-ului îl găsiră pe Romain Follardier, rezemat de mașină și trăgând nervos dintr-o țigară. Avea fața palidă sub bronzul artificial.

— Să știți, domnule maior, că nu vă voi ierta niciodată pentru ceea ce mi-ați făcut! îi zise lui Corentin, pe un ton grandoman.

— Considerați asta ca un botez de foc, nimic mai mult! răspunse acesta pe un ton vesel. Dar fiți mulțumit: nu o să întârziem. Acum, să mergem la viitorii dumneavoastră cobai, în viață. Și chiar vom pune și întrebări...

— Ce vrei să faci? întrebă Brichot cu o voce bănuitoare.

— Ascultă, Meme, nu știu ce gândești, dar eu cred că doi vagabonzi morți în interval de câteva zile, aproape în același loc și care au fost hrăniți, spălați și parfumați, înainte de a fi uciși și aruncați în Sena, merită totuși un interes mai mare, nu?

Capitolul III

O baie de puritate și de absolut. Ceva ca o „reînviere”.

Era exact ceea ce resimțea Emmanuelle Croisset, în momentul în care ieșea din biserica Saint-Louis en l'Île, escortată de sunetele clopotelor pe de o parte, iar pe de cealaltă de Amina și Louise care, ca în fiecare dimineață, asistaseră la slujbă alături de ea.

Emmanuelle zâmbi la soarele care reușea să se strecoare printre fațadele caselor din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea. Cu ochii pe jumătate închiși în spatele ochelarilor groși, rămase nemișcată aproape un minut, lăsând razele calde să

îi mângâie pielea palidă a feței.

— Pe ce drum vreți să vă întoarceți, stăpână? întrebă Amina, cu vocea ușor răgușită.

Era întrebarea rituală, pusă în fiecare dimineață, după ieșirea de la slujbă. Erau două itinerarii posibile, în funcție de dispoziția Emmanuellei. Fie se simțea „sălbatică”, cum o spunea chiar ea, adică speriată de ideea de a întâlni oameni, de a vorbi cu ei. Caz în care, se grăbeau să ajungă în Île de la Cité pe podul Saint-Louis și se închidea apoi în casa din piatră de pe cheiul Fleurs.

Sau Emmanuelle Croisset simțea suflul divin al carității umplându-i inima, înfierbântându-i mintea. Caz în care, coborau pe cheiul Orléans, acolo unde, dacă nu era vreme rea, întâlnea grupuri de marginali, FDF, de toate vârstele și originile.

Și acolo, Emmanuelle Croisset redevenea „Zâna cerșetorilor”.

Nu îi plăcea această poreclă. Din cauza cuvântului „zână” care, pentru ea, avea veleități păgâne. Dar fiindcă așa aleseseră adevărații copii ai lui Hristos să o numească, era de acord.

— O luăm în jos, răspunse ea, într-un murmur, la întrebarea Aminei.

Și toate trei se îndreptară spre scările de piatră care, la dreapta podului Tournelle, permiteau să ajungă la promenada care se întindea pe flancul sudic al insulei Saint-Louis, aproape la nivelul apei.

Când ajunseră, Emmanuelle simți cum inima îi bate mai repede și respirația îi devine mai greoaie. Pentru o clipă ar fi dorit să urce înapoi pentru a scăpa de spectacolul de nesuportat care i se înfățișa.

Toate acele corpuri goale, sau aproape goale, carnea aceea tânără, radioasă, insolentă, care se etala fără rușine sau pudoare, sub razele soarelui.

Acea nu aveau nevoie de ea. Nu erau interesați deloc de Zâna cerșetorilor. Fiindcă ei nu erau acolo decât pentru a se dezbrăca, a se bronză, a discuta. Sfârșind prin a se cupla, aproape în public uneori. Ca animalele, nu ca niște creaturi ale Domnului.

Emmanuelle Croisset înainta, străduindu-se să nu privească la acei tineri, băieți și fete, în costume de baie, care se lăfăiau pe prosoape sau chiar și pe piatra albă, încălzită de soare.

Dar, fără să vrea, ochii ei erau atrași irezistibil de toate aceste corpuri care parcă o momeau.

Emmanuelle simți că se îmbujorează puternic, când descoperi, cu greu ascuns de un copac, un cuplu de vreo douăzeci de ani întins pe un singur prosop roșu cu alb.

Fata, blondă, cu părul tuns scurt, își ridicase maioul și Emmanuelle putea vedea sfârcurile roz ale bustului ei voluminos întărite de excitație.

Era pe jumătate lipită peste corpul însoțitorului ei, pe care îl săruta pe gură. Emmanuelle putea suporta fără greutate această imagine. Dar mai era și restul.

Adică protuberanța dură care deforma slipul albastru al băiatului, gata să iasă afară.

Mărind pasul, Emmanuelle se grăbi să-i lase în urmă pe amatorii de bronzat de toate sexele, pentru a se îndrepta spre capătul cheiului. Acolo unde, sub primul arc al podului Saint-Louis, se aflau FDF. Care aveau tendința să se ascundă de soarele strălucitor al acestei dimineți de iunie. Ca și cum le-ar fi fost rușine de propria lor mizerie și încercau să o ascundă în umbră.

Erau șapte sau opt, dintre care două fete. În mijlocul unui morman de zdrențe, saci de plastic, sticle goale, cutii de conserve. Unul din ei, un bărbos, a cărui arcadă stângă dispărea sub o crustă de sânge închegat, era ocupat să scoțoească în căruciorul de supermarket care îi servea drept dulap.

Cum o recunoscuseră pe zâna lor, trei dintre ei se ridicară și, cu un mers nesigur, plutind parcă, înaintară spre ea, cu zâmbete știrbe.

Erau murdari, hainele luceau și miroseau de transpirație, iar gura le mirosea a vin roșu, vândut la sticle de plastic, pentru doi euro litrul...

Dar, cu toate acestea, Emmanuelle veni spre ei cu un fel de grabă, de gratitudine chiar. Cu alura lor mizerabilă, cu mirosurile respingătoare, aveau puterea să șteargă din

mintea ei imaginile corpurilor celor care se bronzau. Strălucind de frumusețe, de sănătate și de tinerețe, aceia. Și care îi provocau idei malefice pe care ea refuza energic să le asculte...

Din buzunarul stâng al taiorului gri, Emmanuelle scoase un teanc subțire de bancnote de douăzeci de euro. Imediat, mâini avide, cu degete negre de mizerie și îngălbenite de nicotină, se întinseră spre ea. Cu o rapiditate stupefiantă, hârtiile dispărură în hainele diforme, parcă înghițite.

— Bieții mei prieteni, oftă Emmanuelle, învăluindu-i cu o privire binevoitoare, aproape maternă, știu cât suferiți și că vă pot face un mic bine. Dar să știți că Dumnezeu vă privește! El nu v-a abandonat niciodată și vă consideră ca pe copiii lui. Copiii lui preferați, chiar! Căci la Judecata de apoi, împărăția Cerurilor va fi a voastră și veți fi așezați la dreapta Tatălui!

Pe măsură ce vorbea, vocea Emmanuellei Croisset se ascuțise, în timp ce un zâmbet extatic se desena pe buzele pline și ochii ei se ridicau spre cerul de un albastru uniform.

Dar un observator chiar și neatent ar fi sesizat imediat că acei FDF nu erau interesați de nicio împărăție a Cerurilor. Singurul scop al lor era să intre în grațiile zânei lor, care le oferea hârtiile de douăzeci de euro...

Unul dintre ei se depărtase de ea și prefera să se intereseze de mărimea și fermitatea sânilor Aminei și Louisei, care păreau că ies din tricourile mulate cu care erau îmbrăcate.

Când predica ei se termină, Emmanuelle se îndreaptă spre piciorul podului, de lângă care ceilalți marginalizați nu îndrăzniseră să se ridice. Unul dintre ei, cu părul lung până pe umerii goi, zdrăngănea la o chitară veche, din care ieșeau doar trei acorduri, sub privirile unei blondine care trăgea dintr-o țigară.

Aceștia doi nici măcar nu ridicară privirea, când Emmanuelle se apropie de ei, proiectându-și umbra spre ei.

Cu un zâmbet debordând de bunătate, se aplecă și luă mâna fetei blonde, care rămase perfect indiferentă.

— Vă cunosc suferințele, murmură ea, când ochii albaștri i se umplură de lacrimi. Știu că vă simțiți abandonați de

Dumnezeu și de oameni, dar nu trebuie să disperați! Niciodată!

Cântărețul la chitară se opri și ridică spre ea o privire chiorășă.

— Dumnezeu, nu îl cunoaștem, iar pe oameni îi ignorăm... zise el cu o voce tristă, în timp ce blonda izbucni într-un râs strident.

Emmanuelle Croisset își păstră aceeași expresie de blândețe angelică. Puse în palma fetei o hârtie împăturită în patru și se ridică încet.

— Dumnezeu va ierta această blasfemie, fiindcă El este dragostea și vă cunoaște nefericirea, murmură ea, înainte de a se depărta, escortată de Amina și Louise, care priviseră scena cu un aer reprobator.

Ca regulă generală, cele două africane considerau că stăpâna lor era prea bună cu toate aceste lepădături și mai ales cu cei care, ca și cei doi, profitau de caritatea ei.

De-a lungul cheiului, Emmanuelle împărți încă o duzină de bancnote faunei care se înghesuia în jurul ei, unii dintre ei mulțumind zgomotos, cu înclinări din tot corpul.

Pentru ea era dovada că, chiar căzuți în mizerie, unii dintre ei reușeau să își păstreze o urmă de demnitate...

Brusc, Emmanuelle Croisset se întoarse și se îndreptă spre scările care urcau până la intrarea pe podul Saint-Louis.

Se săturase, pe moment. După un timp, nu mai putea să suporte această mizerie crasă, toate aceste mâini care se întindeau spre ea, zâmbetele când ironice, când servile, mulțumirile prefăcute.

Atunci nu se mai gândea decât la un lucru: să regăsească protecția pereților groși ai casei, ale cărei ferestre dădeau spre cealaltă parte a Senei.

În cele din urmă, doar acolo se simțea cu adevărat în siguranță, nu se mai temea de lume, de pericolele și tentațiile ei.

De cealaltă parte a podului, Emmanuelle trebui să o ia la stânga, spre Île de France, unde se afla memorialul Deportării. Acolo, trebuia să o aștepte alți patru sau cinci protejați, care ar fi foarte dezamăgiți să nu o vadă trecând

pe la ei.

Dar nu se putu abține și o luă la dreapta, pe Cheiul Fleurs, pentru a ajunge direct acasă.

Căci în acel loc îl găsea de obicei pe Christophe Précheur, tânărul care, în ajun, trezise demonii în ea. Și, în ciuda asigurărilor Aminei și Louisei, care îi juraseră că nu îl va mai vedea vreodată, nu voia să mai dea nas în nas cu el, după lucrurile oribile care se petrecuseră în ajun.

Dar, când ajunsese în umbra plăcută a clădirii, constată că figura tânărului o urmărea.

— Întoarceți-vă în camerele voastre, ordonă ea cu o voce grăbită celor două negrese, care așteptau în liniște, în mijlocul holului pătrat. Am nevoie să mă odihnesc, să fiu singură.

Cum dispărură cele două în holul din dreapta, Emmanuelle se precipită pe coridorul opus care, după ce urcă trei trepte, ducea la camera ei.

Era o încăpere care semăna cu o celulă, dar de zece ori mai mare. Luminată de două ochiuri de fereastră înguste, în partea de sus a pereților, camera era aproape pătrată. Lipsa oricărui covor îi dădea un aspect rece și auster. La fel și patul îngust de fier, așezat în colț, pe peretele opus ferestrelor, lângă care, la dreapta, era un scăunel de rugăciune din stejar cu un crucifix spaniol din secolul al XVI-lea, lustruit de timp. În față, între cele două ferestre, un dulap din lemn închis la culoare, cu ușile sculptate cu figuri biblice, pe care era așezat un candelabru de argint, completau mobilierul.

În fine, sub una din ferestre, o strană pe care era așezată o adevărată bijuterie: o Biblie din 1498, imprimată la Coblenz, în latină gotică.

Emmanuelle Croisset citea în mod curent în latină și în greaca veche. De altfel vorbea patru sau cinci limbi străine, printre care engleza, italiana, germana și rusa. Exact ca toate acele tinere care petrecuseră, ca și ea, mai mulți ani la Institutul Sainte-Clothilde din Zürich, în Elveția: o pensiune cu vocație internațională, unde nu erau admise decât progenituri de personalități internaționale și unde cheltuielile de școlarizare anuale se cifrau la zeci de mii de

euro.

Dar banii nu lipsiseră niciodată în familia Croisset. În orice caz, de mai puțin de un secol. Începând după război, trecând printr-o conjunctură economică favorabilă, averea familiei devenise colosală.

O avere a cărei moștenitoare unică era Emmanuelle și de care îi era rușine. Acești bani care îi picaseră din cer, erau ca o povară intolerabilă, o arsură, o greșeală pe care voia cu orice preț să o răscumpere.

Pentru Emmanuelle Croisset, lucrurile erau clare: tot răul venise de la bunicul ei, Serge Croisset. Moștenitor al unei familii de burghezi cu afaceri în domeniul textilelor în Nord, avusese, la începutul anilor 1960, o idee pe care nepoata sa o considera acum drept „satanică”. Presimțind viitorul fibrelor sintetice ieftine, fusese unul din primii care renunțaseră la filaturile tradiționale pentru a investi în această direcție. În paralel, închisese mai multe din fabricile lui franceze, pentru a „delocaliza”, cum se mai spunea, în diverse țări din Asia de Sud-Est. Mai exact, Serge Croisset nu numai că provocase ruinarea familiilor de lucrători francezi rămași șomeri, dar și supra-exploatase o mână de lucru străină incapabilă să se apere, printre care numeroși copii, constrânși să lucreze pentru a supraviețui.

Rezultatul, la care Emmanuelle se gândea mereu cu strângere de inimă și rușine, a fost că, la moartea sa, în 1969, Serge Croisset lăsase în urmă o avere. Moștenită de cei doi fii: Jean Louis, unchiul Emmanuellei, și Bertrand, tatăl ei. În timp ce Jean Louis, prelua întreprinderile, accentuând și mai mult politica inițiată de tatăl său, Bertrand se lansa în studii de chirurgie plastică.

Instalat la Paris în 1975, cu soția sa, Amrie Aude, și fiica lor, Emmanuelle, atunci în vârstă de un an, Bertrand Croisset, cu un fler moștenit de la tatăl său, înțeleșese ce viitor strălucit și profitabil îi promitea chirurgia estetică de lux.

După cincisprezece ani, când fratele său Jean Louis murea prematur și fără moștenitor, Bertrand Croisset era unul din plasticienii cei mai în vogă și mai bogați din

capitală: jumătate din show-biz îi trecuse prin mâini, ca și numeroși politicieni, miliardari etc. Și, peste noapte, se trezise singurul moștenitor al colosalei averi familiale, care se adăuga la cea personală.

Dar paharul se umpluse.

În 1991, ros de vinovăția și dezgustul care i-l inspirau toți acești bani obținuți nu într-o manieră lăudabilă, Bertrand Croisset, catolic strict de la naștere, își făcea o adevărată criză de conștiință. Cu acordul soției sale, la fel de credincioasă ca și el, își închidea clinica, vindea consorțiul Croisset unei multinaționale de origine englezească. Apoi, Bertrand și Marie Aude Croisset părăseau Europa pentru India. Mai exact la Calcutta, unde aveau să intre în serviciul Măriei Tereza.

Emmanuelle nu mai avea decât puține amintiri din perioada plecării în India. Deoarece, după ce avusese profesori particulari la domiciliu, fusese apoi trimisă la institutul Sainte-Clothilde din Zürich, de la vârsta de doisprezece ani. Când părinții ei plecaseră în India, ea nu îi mai văzuse de trei luni. Avea atunci șaisprezece ani.

La început, Emmanuelle primise scrisori lungi de la tatăl ei, în care îi explica că își găsisese în cele din urmă calea, că, având grijă de cei nevoiași, în loc să întindă pielea miliardarilor înfășurați în vizon, se realizase în fine, trăia pacea.

Pacea respectivă nu dură mult. La jumătatea anului 1992, Emmanuelle afla, prin consulul Franței din Zürich, despre moartea brutală a tatălui și mamei ei, „într-un accident de circulație”.

Emmanuelle rămase la Sainte-Clothilde până la majorat și chiar și după. Cum, pur și simplu, nu știa unde să meargă iar lumea exterioară o teroriza, mai rămăsese cinci ani, ca preparatoare de engleză și germană, cu titlu benevol: averea colosală moștenită de la familia Croisset, a cărei unică moștenitoare era ea, îi permitea să nu ceară salariu...

Când părăsi în cele din urmă Elveția, în 1997, Emmanuelle Croisset trăi un șoc: după ce stătuse mai mult de zece ani în coconul protector din Sainte-Clothilde, nu știa nimic de restul lumii și de oamenii care o populau.

Și era, bineînțeles, atât de virgină pe cât se putea.

Ieșind, primul ei reflex, o surprinsese chiar și pe ea: se dusese direct la sediul parizian al unei principale organizații umanitare franceze și le propusese serviciile ei, imediat acceptate și chiar cu o oarecare grabă.

Emmanuelle era poate naivă, dar nu idioată: știa foarte bine că nu fusese agreată pentru competențele ei, ci pentru puterea financiară pe care o reprezenta. Dar asta nu o deranja, din contră: considera normal și chiar moral, ca banii Croisset, strânși pe spatele oamenilor cei mai amărâți și nenorociți, să se întoarcă la aceștia în cele din urmă.

Cu aceste principii, Emmanuelle Croisset petrecuse aproape trei ani în Africa sub-sahariană, mai ales în Ruanda, Uganda și Republica Centrafricană. În cele din urmă, se decisese să se întoarcă definitiv în Paris la finele lui 1999.

Dar nu se întorsese singură.

În urmă cu șase luni, într-o tabără de prizonieri ugandezi, făcuse cunoștință cu două tinere ruandeze în vârstă de douăzeci și cinci de ani: Amina Ouedraogo și Louise Sengegera. În ziua când le întâlnise, la dispensarul de campanie, Amina și Louise veniseră bătute sălbatic de un grup de prizonieri.

Pentru singurul motiv că erau lesbiene și nu se ascundeau.

După aceea, vorbind cu ele, Emmanuelle aflase că, de la vârsta de șaisprezece ani, participaseră, ca luptătoare active, la războiul civil care însângerase Ruanda. Nu o interesase să afle la ce fel de acțiuni participaseră cele două fete.

În schimb, Emmanuelle apelase la relațiile ei din Paris pentru a le scoate pe Amina și Louise din tabăra de prizonieri unde așteptau să fie judecate, apoi le obținuse o viză de rezidență, după care le luase cu ea în Franța.

Nici astăzi, Emmanuelle nu încerca să afle motivul pentru care se atașase de cele două fete, foarte frumoase și care, uneori, se amuzau lăsând să se înțeleagă că sunt surori... fără ca cineva să poată spune dacă era adevărat sau nu.

În principiu, faptul că cele două fete continuau să se iubească, să persiste în ceea ce ea numea „păcatul

trupului”, îi făcea oroare.

Doar că, din cauza acestor apucături chiar, Amina și Louise, în ochii ei, aveau o calitate foarte prețioasă: nu fuseseră niciodată atinse de un bărbat.

Pe scurt, erau la fel de virgine pe cât era și ea.

Odată întoarse la Paris, cele trei femei se instalaseră în casa de pe Cheiul Fleurs, ducând o viață liniștită, aproape plictisitoare chiar.

Care durase până la seismul din luna noiembrie 2001. Mai exact pe 14 noiembrie.

Căci, în acea zi, Emmanuelle aflase, aproape la întâmplare, adevărul despre moartea părinților ei.

Nu fusese nici un accident de circulație.

În realitate, când se duceau spre un orașel de lângă Calcutta, pentru a ajuta mai multe familii lovite de sărăcie, Bertrand și Mărie Aude Croisset fuseseră atacați și răpiți de o bandă de tâlhari.

Mărie Aude Croisset fusese violată de zeci de ori, sub privirile soțului ei. Apoi, amândoi fuseseră înjunghiați.

În loc să o doboare, această veste avusese efectul unui electroșoc în creierul Emmanuellei. Deodată, un vâl se ridicase și întrevăzuse calea pe care trebuia să o urmeze. Cale trasată de Dumnezeu, fără nicio îndoială.

Părinții ei muriseră ca autentici martiri creștini, deci ea trebuia să ducă mai departe flacăra. Să ispășească păcatele acestei averi strânse cu prețul suferinței celor săraci.

Săraci care, în cele din urmă se răzbunaseră masacrându-i pe tatăl și mama ei. Ca și cum ei nu erau decât brațul armat al voinței divine.

Așa, escortată permanent de Amina și Louise, prin Paris, Emmanuelle Croisset începuse să împartă bani și cuvinte de alinare săracilor, cerșetorilor, marginalizaților de toate felurile.

Așa, puțin câte puțin, devenise Zâna cerșetorilor.

Și totul ar fi continuat la fel dacă, în urmă cu două săptămâni, mișcată de tristețea unui „periferic”, cu zâmbetul strălucitor și cu ochi mari, Emmanuelle Croisset s-ar fi mulțumit doar să îi dea bani, ca și altora, și nu l-ar fi invitat să vină la ea acasă, chiar în acea seară...

Cu gesturi mașinale și sacadate, se dezbracă de vestă și de fusta taiorului gri, înainte de a-și desface cocul.

Nu avea nicio oglindă în cameră. Așa, Emmanuelle Croisset nu risca să cadă în tentația propriului ei corp. Acest corp care cerea, tiranic, dorințe ce dominau spiritul ei dominat de Dumnezeu.

Acest corp posedat de demoni care așteptau să se trezească.

În slip și sutien de bumbac alb, fără nici un model, Emmanuelle se pregătea să se întindă în pat, așa cum obișnuia să facă, atunci când revenea de la plimbare.

În loc de asta, se precipită spre scăunelul de rugăciune și căzu în genunchi, cu ochii ridicați spre Christ care părea că o privește doar pentru a o deplânge.

Începu să se roage cu voce joasă, cu o fervoare disperată. Pentru a încerca să facă să dispară cele două fețe care parcă se interpuneau între ochii ei și Christ.

Una din cele două figuri era a lui Christophe Prêcheur, trimisul Satanei care, în ajun, știuse să îi trezească demonii din ea.

Celălalt, era Philippe Dentraigues, un nume care nu îl putea uita niciodată.

Fiindcă totul începuse de la el, de atunci ea plonjase în această cursă a desfrânării.

Philippe venise la ea, după ce ea îl invitase, într-un moment de proastă inspirație. Îl invitase mai întâi să facă o baie, fiindcă era murdar și mirosea urât.

Când ieșise din baie, Emmanuelle simțise un șoc bizar, în piept, și o căldură necunoscută îi izvora dintre coapse.

Stupefiată, realizase, la douăzeci și opt de ani, că era capabilă să regăsească frumusețea la un bărbat. Și să fie mișcată.

În timpul mesei, îl servise chiar ea, cu mâini care îi tremurau fără încetare. Nu scotea nici un cuvânt, abținându-se parcă să și respire, în așteptarea unui cataclism pe care îl presimțea, fără să își dea seama.

Când terminase de mâncat și de băut, Philippe, cu ochii lucind, se întorsese spre ea și îi spusese, cu o voce gravă

care o făcea și acum să tresară:

— A fost foarte plăcută, această masă, cu adevărat. Dar presupun că nu m-ați adus la dumneavoastră doar pentru a mânca...

Și, cum ea părea să nu înțeleagă, el se ridicase din fotoliul în care parcă trona, se apropiase de ea și își lipise gura de a ei. Limba lui caldă îi forțase buzele încă neatinse, în timp ce mâinile aspre, nerăbdătoare, se lipeau de carnea rotundă a fundului ei, disimulat sub o rochie fără culoare și formă...

Emmanuelle sughiță de plâns. Își relua rugăciunile către Christul nemișcat pentru a alunga imaginile care îi reveneau în minte. Dar, în aceeași timp, se cambra, întinzând bumbacul chilotului. În interiorul ei, demonii se trezeau la viață.....

Când Philippe o sărutase, o parte din creierul ei îi explicase că trebuia să găsească dezgustătoare această limbă care îi pătrundea în gură; că trebuia să respingă mâinile bărbatului care îi pipăiau tot corpul fără nici cea mai mică pudoare; că ar trebui să vomite de revoltă, simțind acel lucru dur și obscen care îi apăsa abdomenul.

Dar cealaltă parte a creierului ei câștigase.

Deodată, când mâinile lui Philippe se strecurară sub fusta ei pentru a-i mângâia pielea șoldurilor, iar ea începuse să îi răspundă la sărut chiar fără să își dea seama, se produsese o schimbare în mintea Emmanuellei.

Brusc, realizase că era o nouă încercare la care o supunea Dumnezeu. Cea mai sublimă, fiindcă era cea mai dificil de înfruntat. Dumnezeu îi cerea să sacrifice pentru el ce avea ea mai prețios.

Virginitatea ei.

Trebuia să își învingă pudoarea și repulsia naturală, pentru a oferi plăcere acestui băiat care~ suferise deja mai multe încercări. Era îndatorirea ei, misiunea ei, să se ofere fără reținere lui...

Atunci, fără să se poată abține, Emmanuelle simțise cum propria-i mână se strecoară ezitând între trupurile lor lipite

și coboară spre acel mădular de carne dură, care o atrăgea și o revolta în același timp.

Înțelegând că era câștigător, Philippe Dentraignes îi smulsese literalmente rochia și lenjeria, înainte de a se debarasa de pantalonul de pe el.

Emmanuelle crezuse că leșină descoperind acel mădular greu care se eliberase, îndreptat spre ea ca un deget amenințător, teribil.

Dar ea nu făcuse nicio mișcare pentru a scăpa, nici cel mai mic gest să își ascundă sânii grei sau triumghiul negru de sub abdomen, pe care nici un bărbat nu avusese încă ocazia să îl admire.

Când Philippe o aruncase în genunchi, lângă masa la care cinase, Emmanuelle rămăsese așa, prosternată, cambrată, la dispoziția agresorului ei.

Gata de sacrificiu.

Era într-o stare nervoasă, o agitație în tot corpul, încât nu simțise decât o foarte ușoară durere când, Philippe, în spatele ei, își croise drum în interiorul ei cu toată lungimea membrului tare.

Și, aproape imediat, stupefiată, Emmanuelle simțise acel „lucru” mișcându-se în ea, provocând în ea senzații din ce în ce mai intense, irezistibile.

În final, începuse să gâfâie, ca o nebună, o posedată, o fiică a Diavolului. Dar gâfâia din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai repede, și își oferea cât putea de mult fundul spre acel sex nemilos și tare care parcă o transforma într-o sursă de plăcere bună.

Când primul ei amant se eliberase în ea, Emmanuelle uriașe de orgasm, de focul care o răvășea în interior. Și își auzise propria voce, de nerecunoscut, implorându-l pe Philippe să nu se oprească, să continue, și mai tare, până la inimă...

Emmanuelle ridică brusc privirea și contemplă încăperea din jurul ei, cu o privire bună de parcă s-ar fi aflat într-o cameră străină, necunoscută.

Doar când se ridică constată că mâna ei dreaptă se strecurase, cu un gest inconștient, în chilotul de bumbac alb, și degetele i se umeziseră de plăcere.

Scoase un geamăt și își retrase mâna, ca și cum ceva o ardea. Se duse spre dulap, deschise ușa grea și smulse de pe umeraș capotul alb cu albastru pe care îl purta dimineața, când se trezea.

Apoi, Emmanuelle ieși din cameră, înspre apartamentele Aminei și Louisei.

Avea nevoie de ele. Să se calmeze. Doar ele o înțelegeau și știau să îi îndepărteze demonii care, doar fiindcă se gândise la Philippe, se trezeau la viață. Parcă le auzea răcnetele victorioase.

La capătul culoarului întunecat, cam sinistru, cu pereții de piatră, Emmanuelle intră la Amina și Louise, fără să mai bată la ușă.

Intra rar la cele două fete. Încă o dată, fu uimită de contrastul violent dintre apartamentele lor și restul casei.

În cele două încăperi unde stăteau Amina și Louise era Africa, în toată splendoarea ei exuberantă, caldă și colorată.

Emmanuelle rămase câteva secunde nemișcată, contemplând acea seră caldă, plină de parfum dulce, agresiv, în care intrase. Pereții de piatră dispăreau complet sub țesăturile viu colorate, țipătoare chiar. Pe jos era un covor identic, rogojini, perne multicolore, chiar și o piele falsă de tigru, în fața șemineului monumental.

Apoi erau coliviile. Aproape zece doar într-o singură cameră, de la cea mai mică la cea mai mare. Toate adăposteau păsări exotice de toate culorile, pe care Emmanuelle nu le știa, cu excepția a trei peruși verzi-albaștri și a unui ara înflăcărat.

Toate cântau, piuiuau, șuierau, cu un fel de vehemență veselă și asurzitoare.

Pentru a completa această ambianță cvasi-tropicală, difuzoare invizibile răspândeau un ritm de percuții africane, peste care se suprapunea o melopee umană, îngânată de o voce gravă de femeie.

Emmanuelle fu surprinsă să găsească încăperea goală. Tocmai ieșea, când un fel de geamăt se auzi din camera vecină, urmat de un râs înfundat.

Inima Emmanuellei începu să bată mai tare și simți cum sângele i se urcă la cap.

Într-o asociere de idei pe care nu o putu stăpâni, imaginile lui Philippe Dentraigues și Christophe Précheur îi reveniră în memorie, făcând-o să tresară.

După ce se lăsase posedată de primul ei amant, fusese cuprinsă de un sentiment de dezgust. Cu fața plină de lacrimi, se precipitase în camerele celor două negrese și le implorase să o scape de cel care o făcuse femeie.

Cele două se achitaseră de această sarcină cu eficacitate, fiindcă, niciodată de atunci, nu îl mai revăzuse pe băiat în cursul peregrinărilor ei.

Așa cum nu îl revăzuse nici pe Christophe Précheur, în această dimineață, când se întorsese de la slujbă.

Acesta din urmă o făcea să sufere și mai mult pe Emmanuelle. Fiindcă își dădea seama că îl invitase la ea *în cunoștință de cauză*, nu ca pe Philippe, îndoindu-se de ce avea să se întâmple cu el. Și, în cursul insomniei din noaptea precedentă, ajunsese să recunoască că ar fi fost decepționată dacă nu s-ar fi petrecut nimic între ei.

Era oare pe cale să se transforme într-o oribilă femelă în călduri, ca altele? Ca alte creaturi încărcate de vicii, care îi făceau oroare?

Se auzi un al doilea geamăt, puțin mai tare, venind din cameră.

Cu pașii înfundați în covoarele și rogojinile groase, Emmanuelle traversă salonul și privi prin ușa întredeschisă.

Rămase aproape sufocată, cu gura deschisă și privirea fixă.

Amina era în patru labe în pat, complet goală, cambrată la maximum, oferindu-și sexul complet epilat și scânteind de dorință. Sex pe care Louise, în spatele ei, îl lingea cu fervoare, scoțând un sforăit ca de pisică.

Dar era ceva și mai rău.

În mâna dreaptă, Louise ținea un obiect pe care Emmanuelle nu îl mai văzuse niciodată, chiar dacă știa vag că existau astfel de orori.

Era o imitație a unui membru viril, din cauciuc negru, de o mărime incredibilă. Un sex pe care Louise îl înfigea fără menajamente în locul cel mai strâmt al trupului Aminei, care gemea de plăcere.

Emmanuelle deschise gura să țipe, dar nu ieși nici un sunet.

Căci, în acea secundă, o imagine atroce îi trecu prin minte, cu rapiditatea unui fulger.

Se vedea pe ea, complet goală, întinsă pe patul celor două negrese. Și în abdomenul ei Louise înfîgea enormul falus artificial.

Emmanuelle se întoarse și alergă, cu fruntea și tâmpilele pline de transpirație, însoțită de țipetele furioase ale păsărilor din colivii.

Alergă până în camera ei, se duse la dulap și scoase la întâmplare niște haine. Se îmbracă cu gesturi febrile, după care se precipită spre ușa casei, care dădea spre chei.

Avea nevoie de aer, să iasă, să meargă pe străzi. Doar pentru a nu deveni nebună. Pentru a alunga această imagine odioasă a ei, penetrată de sexul negru din cauciuc și schimonosindu-se de plăcere.

Ieșind din casă aproape că răsturnă o bătrână cu părul roșcat care trăgea după ea un cățel cu părul zburlit, care începu să latre furios. Fără să se mai scuze, Emmanuelle începu să meargă drept înainte, cu pași repezi și sacadați, murmurând cuvinte fără sens.

Nici nu știu când ajunse la celălalt capăt al Île de la Cité, pe Podul Neuf. Acolo, în vacarmul mașinilor ce veneau de pe Cheiul Louvre, respiră adânc, cu ochii pe jumătate închiși, cu nările dilatate. Apoi, mai încet, coborî scările din piatră care duceau spre scuarul Vert Galant și statuia lui Henri al IV-lea.

Sprîjinindu-se de soclul statuii respective ea îl văzu.

Un tânăr cu părul blond buclat, care, de pe banca pe care se întinsese, îi zâmbea gentil, cu toți dinții strălucind de albi.

Atunci, în timp ce o voce, în mintea ei, îi striga să se întoarcă și să urce pe pod, Emmanuelle, cu un mers automat, se îndreptă spre tânărul care parcă o chema...

Capitolul IV

— Maior Corentin, sunteți sigur că ceea ce facem de două ore are o oarecare utilitate? Fiindcă, sincer...

Boris își reținu oftatul de exasperare care îi apărea pe buze. Romain Follardier avea dreptate până la un punct: trecuseră două ore de când mergeau prin Île de la Cité, mergând de la un grup de FDF la altul, cu o fotografie a lui Christophe Prêcheur în mână. Încercând să reconstituie viața tânărului marginalizat din ziua care precedase moartea sa.

Având în vedere că perioada era una calmă, Charlie Badolini nu avea nicio problemă să îl lase pe subordonatul său preferat să ancheteze în legătură cu povestea ciudată a vagabonzilor parfumați și hrăniți cu caviar, înainte de a fi asasinați, așa cum se înțelegea din primele concluzii ale legistului.

Comisarul din arondismentul IV îl binecuvântase pe Boris grăbit: nu mai era obligat să își mobilizeze oamenii pentru moartea a doi vagabonzi de care lumea nu era interesată, era un cadou neașteptat...

Charlie Badolini nu pusese decât o condiție pentru a accepta.

— OK, în privința anchetei, îi răspunsese el lui Corentin, dar Aime Brichot va rămâne la dispoziția mea pentru a rezolva cazurile curente și, în locul lui, îl veți lua pe domnul Follardier-fiul cu dumneavoastră, care se interesează atât de mult de FDF...

Iată cum Boris Corentin cutreiera străzile și cheiurile în compania unui fiu de ministru, sociolog.

În primă fază, Corentin decisese să se limiteze la populația care „zona” în jurul celor două insule - Cité și Saint-Louis - și în piața Saint-Michel. Din motiv că cele două cadavre fuseseră găsite în Sena, între podul Saint-Louis și memorialul Déportation, într-un loc unde fluviul se întâlnea cu unul din canalele de apă subterane care parcurgeau subsolul Parisului, inclusiv Île de la Cité.

În acest loc, acel curs de apă - la care se putea ajunge fără probleme, fiind protejat de un grilaj ruginit pe trei sferturi - se deversa în Sena, provocând un fel de curent circular. Acest curent circular împiedicase cadavrele celor

doi vagabonzi să eşueze mai în aval.

Deci putea paria că fuseseră aruncate în apă *în imediata apropiere* a acestui mini-confluent.

Problema era că, pentru moment, cercetările lui Boris Corentin nu dăduseră nici un rezultat. Împreună cu Romain Follardier începuseră verificările dintr-un capăt al insulei.

La scuarul Vert Galant, nu făcuseră nici o ispravă, dând de patru FDF care dormitau pe băncile de lemn, toropiți de căldură.

Niciunul dintre ei nu îl cunoștea pe Christophe Précheur. Adică toți afișaseră niște fețe nedumerite, uitându-se la fotografia pe care le-o arăta Boris Corentin. Care nu era ușor de păcălit.

— Își bat joc de noi, mormăise el printre dinți, urcând spre piața Dauphine. Sunt sigur că cel puțin doi dintre ei l-au recunoscut...

— Este foarte probabil, încuviințase Follardier. Dar, continuase el pe un ton exasperant, trebuie să înțelegem că, pentru acești nefericiți, poliția reprezintă restabilirea ordinii, adică ceva îndepărtat de viața lor, deci cei care apără normele prin care ei se simt excluși de o societate burgheză înrădăcinată într-un sistem de valori pe care ei îl consideră „exclusivist” și care nu poate, bineînțeles...

Foarte repede, Boris Corentin încetase să îl mai asculte pe tânărul care debita verzi și uscate. Era adevărat că fotografia, luată la IML în acea dimineață, nu oferea o asemănare evidentă cu ceea ce Christophe Précheur fusese în viață. Dar totuși Corentin știa din experiență că majoritatea marginalilor din același cartier se cunosc, cel puțin din vedere...

Evident, cu tot jargonul lui, Romain Follardier avea dreptate în privința faptului că acești oameni se temeau de poliție. Și nu degeaba...

Cei doi nu avură succes nici la Notre-Dame, nici pe scuarul Jean XXIII. Cum abordau un grup de FDF, tineri sau bătrâni, fețele se închideau, chiar înainte ca Corentin să aibă timp să pună vreo întrebare și i se întorcea ostentativ spatele.

Pe scurt, Christophe Précheur părea că nu pusese

niciodată piciorul în aceste locuri...

— Nu ne mai rămâne decât memorialul Déportation, oftă Corentin, ștergându-și cu dosul palmei transpirația de pe frunte. După aceea, vom trece pe cheiul din Ile Saint-Louis...

— Dar ce căutați mai exact? se neliniști sociologul, în timp ce traversau cheiul Archeveche. Am impresia că mergeți la întâmplare, fără metodologie...

Corentin se întoarse spre fiul de ministru, pe care îl puse la punct cu o voce umilitoare;

— Domnule Follardier, trebuie să vă băgați în cap un lucru: poliția și sociologia nu sunt același lucru. Metodologia, cum spuneți dumneavoastră, este bună poate în domeniul dumneavoastră – dar, ascultându-vă, am unele îndoieli în privința asta – dar într-o anchetă de poliție, a urmări o metodă orbește, este cel mai sigur mijloc de a ajunge la eșec. Iar în privința a ceea ce caut, nu știu nici eu, imaginați-vă!

Romain Follardier privi la interlocutorul său cu un aer profund consternat și zise, pe un ton condescendent:

— Este un vechi empirism, nu? Mai lucrați așa!

Cu pumnii strânși în buzunarele pantalonului de pânză bej, Corentin preferă să nu răspundă și coborî scările spre memorial, ridicat la extremitatea din amonte a insulei.

Boris Corentin puse ochii pe un grup de tineri, rezemați de peretele exterior al monumentului, profitând de umbră. Erau patru băieți, dintre care cel mai în vârstă nu avea mai mult de treizeci de ani, și o fată. În jurul lor, sticle goale, ambalaje de hamburgeri, hârtii, pungi de plastic pline cu lucruri greu de identificat.

Toți erau îmbrăcați în jeans și tricouri a căror stare de murdărie trăda timpul de când se aflau pe corpul proprietarilor. Unul dintre băieți, cu barba încâlcită și ochi negri, purta în plus o haină cenușie, căreia îi lipsea mâneca stângă, smulsă de la deasupra cotului.

Apropiindu-se de ei, Boris fu uimit de privirile lor: în ciuda tinereții lor, aveau deja niște priviri obosite, plictisite. Priviri de bătrâni prematuri...

Avu impresia că are de-a face mai mult cu „teribiliști”,

despărțiți voluntar de lume, decât cu FDF, împinși fără voia lor în mizerie.

Când fu aproape de grup – din care nici unul nu mișcase, părând că nici nu observă prezența lui – fata ridică ochii spre el, zâmbind vag. Ochi mari de un verde intens, cu gene lungi.

Examinând-o rapid, Corentin realizează că după o baie fierbinte și îmbrăcată cu haine curate, trebuia să fie o mignonă, cu un zâmbet încă infantil, bustul ferm și destul de voluminos și un fund căruia nici pantalonul cu două numere mai larg nu îi ascundea curbele perfecte.

Cum ea îl privea interesată, Boris alese să i se adreseze ei și îi întinse fotografia mortuară a lui Christophe Prêcheur, cu un zâmbet amabil:

— Îl cunoașteți pe acest băiat, domnișoară?

— Ce te interesează? Ești de la poliție?

Întrebarea dublă, nu chiar agresivă, venise nu de la blondă, ci de la bărbosul care purta haina cu mâneca sfâșiată. Corentin se întoarse spre el, accentuând zâmbetul:

— Exact! V-aș fi foarte recunoscător să îmi răspundeți la câteva întrebări...

Celălalt se ridică greoi și îl privi cu un aer bănuitor:

— Vă bateți joc de noi sau ce? Dacă sunteți polițai, atunci trebuie să știți că Christophe este mort! L-au pescuit dimineață, din Sena, nu departe de aici...

Făcuse un gest vag, înspre podul Saint-Louis și Cheiul Fleurs.

— Știu la fel de bine fiindcă eu am făcut fotografia, în această dimineață, la IML, răspunse rece Corentin. Acum, ceea ce mă interesează este să descopăr cine l-a omorât...

Brusc, o liniște grea se lăsă și mica blondă deveni palidă, sub jegul care îi acoperea fața.

— Cum așa: omorât? făcu ea. Nu s-a înecat Christophe?

— Am toate motivele să cred că nu, continuă foarte repede Boris, fericit că găsisse în fine pe cineva care părea să cunoască victima și dispusă să îi vorbească. Din întâmplare, amicul vostru Christophe v-a spus ceva neobișnuit, ieri sau alaltăieri? Știți că avea, nu știu... oarece planuri?

Se lăsă din nou liniștea, pe care bărbatul cu haina sfârtecată o folosi să se scarpine în barbă, cu mâna stângă.

— Planurile nu prea există când trăiești în stradă și când nici nu știi dacă vei găsi ce să mănânci a doua zi, mormăi el, dar fără nicio urmă de agresivitate, nici de ironie.

Atunci, unul dintre cei care nu spusese nimic încă, un tânăr scund și slab, cu capul ras și urechea dreaptă decorată cu patru inele aurii, înaintă spre Corentin:

— În orice caz, Christophe știa unde va mâna, ieri!

Bărbosul se întoarse spre el:

— Ce prostii spui acolo, Asticot? Ține-ți gura!

Celălalt dădu nervos din picior:

— Nu sunt prostii, Landru! L-am întâlnit ieri seară, sub pod, pe Christophe. Tocmai se pregătea să mănânce împreună cu Moricaud. Și s-a lăudat că merge să mănânce pe cheltuiala prințesei. Și cum m-a distrat ideea, mi-a arătat casa zânei!

Boris Corentin începea să piardă firul.

— Bun, bun, ușurel, ne calmăm și o luăm în ordine! ceru el, ridicând brațele. Ce poveste este asta cu prințesa și zâna?

Întrebarea provacă râsul grupului, ca și cum Boris ar fi întrebat cine era Moș Crăciun. În cele din urmă blonda îl lămură.

— Pe chei, de cealaltă parte, este o casă mare din piatră, gen Evul Mediu, zise ea, făcând un semn vag cu mâna dreaptă. Acolo, este o femeie care trăiește singură cu cele două servitoare, negrese. Este tânără și plină de bani, fiindcă, de cum iese, împarte bani, hârtii de douăzeci, și uneori și de cincizeci, la toți vagabonzii pe care îi întâlnește. De aceea, în cartier, am poreclit-o Zâna cerșetorilor.

Corentin se întoarse din nou spre „Asticot”:

— Și ziceți că ieri Christophe s-a lăudat că va merge să mănânce la această femeie?

— El a zis, afirmă interlocutorul dar, evident, nu l-am crezut deloc!

— Ah? Și de ce?

Bărbosul răspunse, ridicând din umeri:

— Fiindcă nici unul dintre noi nu a pus niciodată piciorul

la ea în casă! Este puțin cam sărita, ca să împartă banii așa, la întâmplare. Dar totuși nu ne invită la ea acasă!

Intrigat, Boris Corentin încercă să afle mai mult dar, vizibil, interlocutorii lui nu aveau ce să îi mai spună și foarte repede, decise să pună capăt conversației. Pe punctul de a pleca, se întoarse spre „coechipierul” său pentru a-i semnala intenția cu un semn rapid din ochi și fu surprins de privirea pe care i-o adresa micuței blonde care se afla la câțiva metri de el.

Dar Romain întoarse imediat capul spre el și Corentin își zise că poate visa: cu greu și-l imagina pe fiul de ministru, snob și delicat cum părea să fie, atras de această fată, respingătoare de mizerie...

— Este puțin cam ciudată povestea lor, nu? făcu acesta din urmă, în timp ce urcau scările spre Cheiul Archeveche. Credeți 2povestea cu Zâna cerșetorilor”, dacă îmi pot permite exprimarea?

Corentin evită să răspundă că, în anii petrecuți la Brigada Mondenă, văzuse lucruri și mai bizare decât acesta. Și apoi, poveste sau nu, Christophe Précheur și Philippe Dentraignes, fuseseră amândoi spălați și parfumați, apoi hrăniți regește, înainte de a fi suprimați.

Trebuia să le ofere și lor această ultimă masă...

— Veniți decise el, în timp ce ziua se sfârșea, o să mergem să vedem cu ce seamănă această casă de zână...

Urcară cheiul până la podul Saint-Louis, apoi o luară la stânga pe Cheiul Fleurs.

În față, de cealaltă parte a brațului principal al Senei, era traficul continuu al mașinilor. Chiar deasupra, soarele părea că incendiază vârful fântânii Châtelet și, mai departe, masa întunecată a turnului Saint-Jacques.

În momentul în care ajungeau în fața clădirii mari, pe care fata le-o descrisese sumar, Corentin simți că este tras de mânecă. Se întoarse: era ea, micuța blondă din banda de „zonalî”.

— Mă scuzi, zise ea cu un zâmbet mașinal. Nu am vrut să stau de vorbă de față cu ceilalți, dar...

Mașinal, Boris Corentin privi spre Romain Follardier, doar pentru a verifica că a văzut că s-a oprit.

Din nou, fu uimit de privirea devoratoare cu care fiul ministrului învăluia corpul și figura fetei. „Clar, gândi el, amuzat, ori tipul are fantasme ciudate... ori este în lipsă cam de mult timp!”

— Dar... ce? făcu el reluând fraza neterminată. Vreți să îmi spuneți ceva, domnișoară?

— Marilyn. Numele meu este Marilyn Fitoux, răspuse ea, aplecând ușor capul spre dreapta. Nu prea sunt obișnuită să mi se spună „domnișoară”...

Boris Corentin crezu că simte un regret, o anume tristețe, în tonul vocii ei.

— Mai devreme, reluă ea, ceilalți v-au spus că nu este posibil ca Christophe să fi mers acasă la zână, ieri seară, fiindcă nimeni nu a fost niciodată acolo. Ei bine, este fals!

Boris încruntă din sprâncene și privi la ochii de smarald:

— Sunteți sigură? Cunoașteți pe cineva care a mai fost în această casă?

— Pe cineva care va merge, corectă Marilyn, cu un zâmbet. Mai devreme, am fost să mă plimb până la scuar, la celălalt capăt al insulei. Acolo l-am întâlnit pe prietenul meu Dietrich.

Ea se opri, pentru a preciza:

— Dietrich Kreidler, este un german. Este la Paris de câteva luni, ne-am întâlnit de două sau trei ori. Îl iubesc, este cool...

— Și? făcu ușor Corentin, pentru a o readuce pe Marilyn pe „traseu”.

— Deci, am discutat câteva minute și i-am propus să ne întâlnim în seara asta, dacă vrea să...

Cu un zâmbet în colțul gurii, Corentin se întrebă cum un bărbat putea să vrea să mângâie un corp atât de murdar ca al ei, dar aparent, după privirea lui fixă și zâmbetul pierdut, era o chestiune care nu conta pentru Romain Follardier...

— Și atunci, continuă Marilyn, Dietrich mi-a spus că în seara asta nu se poate să ne întâlnim fiindcă zâna tocmai l-a invitat la cină! Este ciudat, nu?

Deodată, Boris încetă să mai zâmbească. Dacă această fată spunea adevărul și dacă amicul ei Dietrich nu îi spusese povești, cazul începea să ia o întorsătură ciudată.

În orice caz, având în vedere ce se întâmplase lui Christophe Prêcheur, cu o seară înainte, merita să îl găsească pe german și să încerce să afle mai multe despre această invitație.

— Ziceți că îl putem găsi la scuarul de la Vert Galant, pe amicul Dietrich? Întrebă el cu grabă.

— Da, așa este, zise Marilyne. Nu se mișcă practic de acolo niciodată. Este un tip contemplativ Dietrich. Ceva cultural, presupun... Dacă vreți, vă pot conduce până la banca lui...

Pe drumul spre scuar, Romain Follardier nu încetă să se învârtă în jurul „ghidului” lor, care părea că nu îi remarcase prezența. Observându-l fără să zică nimic, Corentin se întreba ce figură ar face ministrul, dacă ar putea să îl vadă pe fiul lui...

Amuzamentul îi trecu când ajunseră la statuia lui Henri IV și coborâră înspre vest.

Căci, chiar dacă erau câțiva FDF în zonă, Marilyne nu dădu de amicul ei german și nimeni nu știa să îi zică unde s-ar fi putut duce.

Nicăieri nu dădură de urma lui Dietrich Kreidler. Când se întoarseră la punctul de plecare, adică la casa de pe Cheiul Fleurs unde trăia faimoasa Zână a cerșetorilor, Marilyne Fitoux se opri în fața celor doi:

— Bun, eu vă las: mă duc la gașca mea, jos, altfel o să se întrebe unde am plecat. Haide, pa!

Se întoarse și se îndepărtă, mișcând din șolduri, ultima urmă de feminitate pe care ea o nega.

În momentul în care se îndepărta, Corentin îl văzu pe Follardier făcând un gest înspre ea, ca pentru a o reține. Dar, imediat, fiul de ministru își mușcă buza inferioară și lăsa brațul în jos.

La rândul lui, Boris Corentin ridică ochii spre fațada casei, cu ferestre rare și înguste, care parcă îi înfrunta cu dimensiunile ei.

Primul lucru de făcut, acum, consta în a afla cine locuia efectiv în spatele pereților groși. Și, apoi, să îi facă o mică „vizită de curtoazie”.

Cu condiția, evident, să găsească un pretext plauzibil...

— Bun, ziua s-a terminat! decretă Boris, întorcându-se spre „protejatul” său, care continua să o urmărească pe Marilynne Fitoux din priviri, deși dispăruse deja de un timp. Sunteți mulțumit de prima zi pe teren, domnule Follardier?

— Exact, răspunse acesta, cu o voce visătoare, smulgându-se cu un efort vizibil din contemplarea trotuarului pustiu. Dumneavoastră?

Trăsăturile lui Boris Corentin se încordară, aproape fără voia lui. În principiu, ar fi trebuit să fie mulțumit, da; fiindcă găsisse un început de pistă, privind moartea lui Christophe Precheur.

Dar, în același timp, o voce îi șoptea că ar fi fost și mai bine, dacă l-ar fi putut găsi pe Dietrich Kreidler. Următorul „invitat” al Zânei cerșetorilor...

Capitolul V

Dietrich Kreidler trebui să se ciupească de mână pentru a fi sigur că nu visa.

Mai întâi, fusese acea faimoasă întâlnire, dimineață. Întins liniștit pe banca lui, în dreapta scuarului, o văzuse pe această femeie brunetă, a cărei figură îi spunea ceva vag, coborând scările ca o somnambulă, și privindu-l ciudat.

La întâmplare, el îi zâmbise. În cazul în care ar fi convins-o să îi dea ceva bani.

Dar, în loc de asta, ea se mulțumise să îi dea adresa ei, cu o voce monotonă, și să îi spună că îl aștepta la cină, în seara asta, la ora zece... după care plecă la fel cum venise!

Pe moment, Dietrich ridicase din umeri: „încă o nebună...”, gândise el. Dar, la puțin timp după aceea, realizase de ce figura acestei femei îi spunea ceva.

Era ea! Faimoasa Zână a cerșetorilor!

Deodată, își zisese că, poate, invitația la cină nu îi fusese făcută așa, degeaba, și că era cu adevărat așteptat acasă la ea în această seară. Fără să creadă totul, în jur de ora douăzeci și două, se dusesse să ciocănească la ușa casei de pe cheiul Fleurs.

Și ușa se deschisese. Două negrese superbe pe care le

mai întâlnise, în cartierul Notre-Dame.

Fără să îi spună nimic, ele îl invitaseră înăuntru și îl conduseseră în acea încăpere mare unde acum aștepta, singur și în liniște.

Avantajul era că în cameră era destul de răcoare. Fără îndoială, din cauza pereților groși și a ferestrelor înguste.

Deodată, ușa se deschise cu un scârțâit ușor. Era ea, Zâna cerșetorilor. Dietrich Kreidler o privi stupefiat.

Era complet metamorfozată.

Fără cocul și rochia gri pe care o arbora de obicei. Părul ei negru, lung, bogat, cădea în cascade pe umerii parțial dezgoliți, cu pielea lăptoasă. Se îmbrăcase cu un fel de tunică albă care atârna pe jos, complet desfăcută în față și prinsă la gât cu o cruce groasă din aur, încrustată cu pietre albe strălucitoare.

La fiecare pas pe care îl făcea, poalele tunicii se depărtau, dezvelind când un sân, când șoldurile albe și rotunde și chiar triumphiul stufos dintre picioare.

Dietrich simți un val de căldură cuprinzându-i capul. În timp ce, mai jos, în pantalonul diform, lucind de mizerie, se simțea o reacție tipic masculină.

Într-o fracțiune de secundă, își zise că dacă ieșea de aici *doar* cu mâncarea, însemna că este un imbecil...

Neștiind cum să înceapă, lăsă totul pe seama gazdei lui. Liniștit, se așeză în fotoliul cu spătar înalt și așteptă.

Emmanuelle simțea cum I se înmoaie picioarele, tot mai mult, la fiecare pas pe care îl făcea, înspre tânărul neamț. În timp ce un val de întrebări îi asalta mintea.

De ce făcuse ea asta? De ce, după ce surprinsese îmbrățișarea celor două negrese, se dusesse afară, ca o nebună? Fără să își mai prindă nici părul...

Și mai ales, de ce se precipitase spre tânărul vagabond necunoscut, pentru a-l invita la ea la cină, fără nici un preambul?

Demonii din ea o împinseseră spre acest gest?

Sau era cu adevărat pe cale să înnebunească? Să fie posedată?

În orice caz, era prea târziu, acum: tânărul german era

acolo, cu ochii lui verzi îndreptați spre ea, și era de datoria ei să îl trateze ca pe un fiul al lui Dumnezeu. Ca pe un Stăpân...

Pe măsură ce traversa sala mare, simțind sub picioare răcoarea dalelor, Emmanuelle conștientiza că tunica îi dezvelea aproape tot corpul în fața tânărului, care o devora din priviri, cu un zâmbet pofticios.

Și rușinea pe care o resimțea se amesteca cu sentimentul ciudat de plăcere: plăcerea de a-și arăta corpul, de a-l ști dorit de tânărul cu trăsături fine din fața ei...

Când ajunse în fața lui, își încrucișă mâinile peste pieptul greu și se înclină, dezvelindu-și abdomenul și sânii aproape complet.

— Aș vrea să păstrați o amintire minunată a acestei seri și să îi mulțumiți lui Dumnezeu, a cărui slujitoare supusă sunt, murmură ea, privindu-l pe Dietrich în ochi. De asemenea, înainte de a lua masa, o să vă fac o baie și veți fi îmbrăcat cu haine mai strălucitoare decât acestea...

Germanul păru mirat, la început, apoi un zâmbet ironic îi apăru pe buzele roșii.

— Ceva îmi scapă, doamnă, zise el cu un accent ascutit. Dacă vă plac bărbații curați și îmbrăcați bine, de ce m-ați invitat pe mine? Ar fi fost mult mai simplu să invitați pe unul care este deja așa cum doriți?

Remarca lui acționează asupra Emmanuellei Croisset ca o lovitură de cravașă și fața ei se îmbujoră brutal, începu să meargă prin încăpere, atât de repede încât părul ei se învoluta ca niște șerpi.

Dumnezeule! Acest băiat are dreptate! își zise ea, fără să își dea seama că mormăia printre buze. Spălându-l și îmbrăcându-l, făcându-l „prezentabil”, nu îndeplinesc misiunea încredințată de Domnul! Creaturile Tale trebuie să le iubesc așa cum sunt, ca și Tine! Trebuie să le slujesc așa cum Tu le-ai dorit! Oh! mulțumesc, Dumnezeul meu, pentru această lecție de umilință pe care mi-ați dat-o! Mulțumesc....

Cu ochii ciudat cășcați, se întoarse spre Dietrich, care o privea atent, încruntând din sprâncenele blonde, abia vizibile.

— Aveți dreptate, amice, șopti ea. Puteți rămâne așa cum sunteți, așa cum Dumnezeu v-a făcut și v-a trimis la mine! Doar o să vă spăl pe picioare, cum Domnul Nostru Iisus a făcut-o pentru apostolii Săi, în momentul cinei...

Dietrich o văzu apăsând pe ceva, sub colțul mesei. Auzi în depărtare sunetul unei sonerii și după nici un minut, una din negrese intră, ducând în mână un lighean din email plin cu apă ușor aburindă, pe care îl puse chiar în fața lui, apoi se retrase.

Cum ieși, Emmanuelle îngenunche lângă lighean, unde plutea un burete mare galben. Îi descălță, câte un picior, cu un zâmbet extatic pe buzele cărnoase. Un zâmbet care nu dispăru când descoperi degetele negre de mizerie ale invitatului ei, din care ieșea un miros puternic, acru.

Din contră, cu o pasiune uimitoare ea începu să îl spele, cu grijă, meticolos.

Iar Dietrich Kreidler ar fi țipat de stupefacție când o văzu apucându-și părul negru și folosindu-l ca pe un prosop pentru a-i șterge picioarele.

După aceea se ridică și, înainte ca poalele tunicii să se așeze la loc, Dietrich avu timp să remarce că sfârcurile roz erau acum întărite.

— O să vă servesc cina, acum... murmură ea, apăsând din nou pe butonul ascuns sub masă.

— Și apoi? întrebă Dietrich, pentru a testa terenul.

Emmanuelle coborî privirea și obrazii îi deveniră roșii.

— Apoi... murmură ea cu o voce răgușită. Apoi... voi rămâne supusă la dispoziția dumneavoastră...

Dietrich vru să spună ceva, dar, în acel moment, ușa se deschise, lăsând să treacă aceeași fată ca mai devreme. De această dată, împingea un cărucior pe care erau așezate mâncărurile și băuturile diverse. Imediat, un miros de miel fript și de salvie se răspândi în încăpere.

Negresa împinse căruciorul până la masă și ieși fără să mai spună nimic.

— O să vă servesc, dacă vreți... începu Emmanuelle, înainte de a scoate un țipăt de surpriză.

Brusc, Dietrich o prinsese de sub brațe, o ridicase cu o forță irezistibilă și o așezase pe fața de masă de un alb

imaculat.

— Dar ce... Ce faceți? bâigui ea cu o voce gâfâită deja, în timp ce sângele îi pulsa în temple. Vă rog, lăsați-mă, nu...

— Întindeți-vă! o întrerupse Dietrich, pe un ton imperios, privind-o în ochi. Întindeți-vă pe masă, repede! Nu uitați că sunteți servitoarea mea, dumneavoastră ați spus-o, nu-i așa?

Dominată de această voce masculină, gravă și caldă, Emmanuelle se lăsă ușor pe spate. Simți cum poalele tunicii sunt date la o parte și un val de rușine o invadează.

Ridicând capul, îl văzu pe Dietrich luând carafa de votcă și înghițind o gură strașnică de alcool. Apoi, inspectă rapid mâncărurile dispuse pe platoul de pe cărucior.

Luă bolul de cristal plin cu boabe mari de caviar și îl puse pe masă, lângă șoldul Emmanuellei.

Băgă mâna în mormanul de icre și luă un pumn, pe care îl ridică deasupra corpului tremurat al femeii, cu un zâmbet straniu pe buze.

— Ce vreți să faceți? icni Emmanuelle, dând să se ridice. Vă rog, opriți-vă!

— Liniștește-te! îi ordonă el, cu o voce calmă. Rămâneți întinsă. De ce să ne mulțumim să mâncăm din farfurie, când o putem face mult mai bine și mai apetisant?

Cu mâna stângă, luă câteva boabe de caviar din cealaltă mână și începu să le presare pe sânii Emmanuellei, care scoase un țipăt de surpriză, simțind atingerea lipicioasă și rece pe piele.

— Sunt Micul Hansel! exclamă Dietrich. Presar caviar să îmi regăsesc drumul... până în Paradis

Și, vorbind, continuă să presare pe abdomenul Emmanuellei caviar. Ea scoase un geamăt răgușit când primele boabe de caviar îi atinseră triumphiul des de păr.

Sângele îi zvâcnea în cap. Ceva în ea urla să nu accepte aceste practici degradante, să se dea jos de pe masă. De pe acest altar al sacrificiului.

Dar, în același timp, coapsele ei se depărtau mai mult și simțea cum demonii înfomețați se agitau frenetic, simțind acea mâncare.

Tot corpul i se cambră, când buzele calde ale lui Dietrich

începură să culeagă primele boabe de caviar, de pe areola roz a sânelui drept.

Apoi culese alte două boabe din adâncitura ce despărțea sâni cãrnoși, după care trecu la sfârcul stâng.

— Bun! Foarte bun! mormăi el de fiecare dată, fără ca Emmanuelle să fie în stare să își dea seama dacă vorbea de mâncare sau de pielea ei mătăsoasă.

De fiecare dată când buzele lui Dietrich atingeau o parte sau alta a pieptului ei, Emmanuelle simțea un fulger de căldură intensă traversându-i trupul.

Nici nu conștientiză că mâinile ei se așezaseră pe părul blond și buclat al germanului, pentru a-l incita să continue explorarea, dar tot mai jos...

Dietrich înțelese mesajul, urmărind traseul sinuos presărat cu boabele negre, strălucitoare.

Găsise drumul spre Paradis...

Emmanuelle avu impresia că îi va exploda creierul, când gura avidă a tânărului apucă o boabă de caviar chiar de pe marginea corolei fremătând. Apoi alta și alta...

Cu fiecare grăunte i se părea că Dietrich îl culege mai departe, mai adânc în ea; limba lui caldă și incredibil de agilă o pătrundea febril.

Cu ochii injectați, se perpelea pe masă gemând continuu. Se oferea cu un fel de furie și aviditate, pentru ca Dietrich să continue să se hrănească din plăcerea ei.

Da, asta era! O devora, literalmente! Făcea din ea un nou Christ!

„Luați și mâncați toți, căci acesta este trupul meu...”

Dietrich se hrănea din ea! Plăcerea care îi cuprindea abdomenul se transformase într-o hrană sublimă, inepuizabilă!

„Luați și beți toți, căci acesta este...”

Cuvintele evanghelice îi traversau creierul ca o flacără, smulgându-i un țipăt răgușit, inuman aproape.

Cu corpul agitat de frisoane din ce în ce mai violente, Emmanuelle își întinse brațul într-o parte și mâna atinse pantalonul larg al lui Dietrich. Cu mișcări febrile, sacadate, reuși să descheie cureaua cenușie care îi ținea pantalonul. Apoi, fără să mai țină cont de starea de curățenie a

partenerului, băgă mâna în deschizătură și degetele i se strânseseră în jurul mădularului dur și gros.

— Mi-e sete! gemu ea, cu o voce pe care nu și-o recunosc. Vreau să beau... Din fântâna vieții!

Atunci, ridicându-se într-un cot, scoase afară membrul lui Dietrich. Cu un geamăt de fiară, i „Emmanuelle făcu ceea ce nu ar fi crezut că este în stare. Cuprinse între buze membrul viril care fremăta și îl înghiți gemând de plăcere.

„Luați și beți, căci acesta...”

Emmanuelle se îmbăta literalmente cu această virilitate care îi invada gura, în jurul căreia limba i se înfășură ca un șarpe fierbinte. Această sursă de viață...

„Luați și beți...”

Dietrich explodează în gura ei scoțând un răcnet răgușit, ca un lup urlând la lună. Se eliberă între buzele Emmanuellei, care înghiți totul până la ultima picătură, într-un fel de transă. Care, combinată cu mângâierile din ce în ce mai apăsate ale partenerului ei, fu suficient să declanșeze un orgasm care o făcu să se chircească pe masă ca o anghilă cuprinsă de demență.

Emmanuelle țipă îndelung, cu trupul arcuit, cuprinsă de flăcările care îi devorau abdomenul.

În același timp, continua să lingă avid mădularul care continua să se elibereze pe obraji, buzele, ochii, gâtul ei ca o inepuizabilă fântână a tinereții...

În cele din urmă, plăcerea dispăru. Și conștiința îi reveni lui Emmanuelle Croisset.

Se ridică brusc și deschise ochii. Primul lucru care o frapă o făcu să geamă ca o bestie rănită.

Dietrich Kreidler, privind-o cu un zâmbet complice, , tocmai își ștergea liniștit sexul încă tare, uimitor de roșu, de fața de masă imaculată.

I se păru deodată, cu o claritate abominabilă, exact ceea ce era în realitate: grosolan, vulgar, murdar, respingător, mirositor.

Emmanuelle simți cum o cuprinde o senzație de rău, gândind la ceea ce se petrecuse între ea și creatura abia umană.

Îl lăsase să își bage gura și limba în toate părțile corpului ei, inclusiv cele rușinoase! Și simțise plăcere din aceste atingeri josnice! Mai mult, devenise atât de nebună încât luase în gură acel mădular respingător, pe care el și-l ștergea acum cu materialul alb! Și băuse avidă din sămânța satanică care țâșnise din el!

Era blestemată, damnată pe veci...

Cu un fel de mormăit înfundat, Emmanuelle se dădu jos de pe masă și se duse la ușa pe care o deschise violent.

Plângând, se aruncă în brațele primei fete pe care o întâlni, care era Amina.

— Vă implor! sughiță ea, cu fața cufundată în gâtul parfumat al negresei, care era mai înaltă cu aproape un cap. Faceți-l să dispară din ochii mei! Pe veci! Mi-e atât de rușine! Atât...

Mângâind-o pe păr, Amina o conduse spre canapeaua mică, singura mobilă din anticamera întunecată. O așază acolo și o forță să se întindă. Imediat, Emmanuelle se chirci. Cu ochii inundați de lacrimi, nici nu le văzu pe cele două fete intrând în sala din care ea tocmai ieșise.

Emmanuelle tresări violent când ușa se deschise din nou. I se părea că adormise. În orice caz, nu realiza cât timp trecuse de la plecarea celor două și până acum.

Amina îngenunche lângă canapea și îi mângâie ușor fața brăzdată de lacrimi.

— Nu mai trebuie, stăpână... murmură ea cu un accent matern. Trebuie să înceteze... Lucrurile vor deveni prea periculoase, altfel...

Emmanuelle se ridică și o privi complet aiurită:

— Periculos? Dar de ce? Ce este periculos? Și pentru cine?

Arată spre ușa deschisă, cu un deget tremurător:

— Nu mai este acolo? A plecat, nu-i așa? L-ați dat afară, așa este?

Amina și Louise schimbă o privire scurtă. Aveau privirile fixe și întunecate.

Louise făcu un semn afirmativ din cap și Amina se întoarse spre Emmanuelle:

— Veniți, stăpână, zise ea cu vocea la fel de blândă.

Veniți cu noi, o să vă arătăm. Trebuie să știți, acum...

Lăsându-se condusă ca o fetiță, Emmanuelle le urmă pe cele două negrese pe culoarul strâmt care mergea până la ușa de lemn ce dădea spre grădina interioară. Lumina slabă a lunii, care inunda tufele ovale de trandafiri, în centru, o făcu să clipească din ochi.

— Unde mă duceți? se plânse ea cu o voce văitată, în timp ce păsea pe pietrișul alb.

Nici Amina, nici Louise nu răspunse, mulțumindu-se să o conducă spre ușa de lemn care se afla la celălalt capăt al curții pătrate, la baza unui zid.

La dreapta, între printre două frontoane crenelate ale casei vecine se distinge silueta sobră a turnurilor de la Notre-Dame.

Descoperind o scară din piatră, de cealaltă parte a ușii, Emmanuelle realizează puțin din surpriză. Își aminti imediat de ce, și vocea tatălui ei îi răsună în timpane.

— Emmanuelle, draga mea, nu vreau să deschizi această ușă, mă auzi? îi zisese într-o zi, pe când avea cinci sau șase ani, cu vocea lui blândă, puțin tristă. În spatele ei este scara de la pivniță și este foarte periculos...

Ca o fiică ascultătoare nu încercase niciodată să afle ce era dincolo de ușa de lemn.

Și acum parcă simțea o frică irațională față de ceea ce se putea afla, jos, în pivniță.

După o coborâre care i se păru lungă dădu într-o sală pătrată, luminată de un bec galben care atârna de tavanul format din două ogive.

Mai în stânga descoperi o construcție din piatră circulară, parțial dărâmată în dreapta, de aproximativ un metru înălțime și deschisă la capăt. Realiză că trebuia să fie un puț dezafectat, foarte vechi.

Acolo, nemișcată, Emmanuelle înțelese că avea de ce să îi fie frică. Căci, corpul omenesc care zăcea, nemișcat, lângă puț, era cât se poate de real.

Era Dietrich Kreidler.

Al doilea lucru care îl remarcă Emmanuelle fu capul germanului care făcea un unghi ciudat cu restul corpului. Simți cum sângele îi dispăre din obraji.

— Ce... ce i s-a întâmplat? bâigui ea, fără să îndrăznească să se uite la cele două negrese.

— Ruptură de vertebre cervicale, răspunse liniștită Louise. Este o mișcare pe care am învățat-o în masacre, în Ruanda, și la care Amina devenise campioană, la finalul...

Emmanuelle le privi pe rând, cu pupilele dilatate de uimire:

— Vreți să spuneți că... că este...

— Mort? completă calmă Amina. Evident! Ca și ceilalți doi dinaintea lui. Ne-ați spus să vă scăpăm de ei, stăpână: asta am și făcut. Și cum, acum câteva luni, am descoperit acest puț abandonat, în fundul căruia mai este apă, aici am aruncat corpurile. Așa, nici văzut, nici cunoscut! Doar...

Louise o luă pe Emmanuelle de umeri și o scutură ușor, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu se spargă:

— Doar că, stăpână, mai bine vă opriți, acum. Avem deja trei morți. Cum este vorba de vagabonzi, de oameni fără importanță pentru societate, sunt puține șanse ca poliția să se ocupe. Dar dacă disparițiile vor continua...

Pe măsură ce cele două negrese vorbeau, Emmanuelle avea impresia că ea era cea care se scufunda în puțul pe jumătate prăbușit din fața ei. Un puț fără fund. Unde va dispărea, înghițită de abisurile infernale.

— Aveți dreptate, sfârși ea prin a murmura cu o voce total absentă, privind în gol. Totul trebuie să se oprească.

Doar că, în interiorul ei, foarte adânc, o altă voce îi șoptea că niciodată nu va reuși să învingă ceea ce corpul ei cunoștea, de acum.

Că îi vor trebui mereu alți bărbați... Că era misiunea ei...

Capitolul VI

Pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore, pietrișul alb din curtea interioară a IML scrâșni sub pneurile Megane-ului condus de Boris Corentin.

Aime Brichot și cu el coborâră în același timp și se duseră direct spre ușa vitrată. Doctorul Flutiaux veni spre ei, în timp ce traversau curtea decorată cu statuete.

— Domnilor, strigă el, am impresia că climatul devine tot mai nesănătos pe cheiurile Senei... Veniți, urmați-mă...

Era abia ora nouă și, afară, căldura era deja sufocantă. Mai apăsătoare, mai umedă decât în ajun. Buletinele meteo vorbeau de furtuni violente pentru a doua zi...

La ora șapte și jumătate, Boris Corentin fusese trezit de un telefon venind de la comisariatul arondismentului IV: găsiseră un al treilea cadavru de FDF în Sena, exact în același loc unde îl pescuiseră pe cel al lui Christophe Precheur, în ajun. Era prea mult...

Cu atât mai mult că fusese și identificat. Era vorba de un rezident german, în principiu student în literatură franceză, care se numea Dietrich Kreidler.

Numele pe care, în ajun, Marilyne Fitoux îl pronunțase. Același Dietrich Kreidler pe care Corentin și blonda îl căutaseră degeaba în Île de la Cité, fără să dea de el.

Boris îl trezise imediat pe Brichot și trecuse chiar să îl ia cu mașina de serviciu.

Sala de autopsie mirosea de javel și dezinfectanți. Dar tot nu reușeau să mascheze mirosul insidios: mirosul morții.

Pe masa cu roțile era întins corpul unui tânăr blond, cu figură plăcută, în ciuda palorii verzui a pielii care începea să se umfle, din cauza șederii în apă.

Avea abdomenul deschis de la stern la pubis și Aime Brichot se grăbi să ia tubul de Vicks pe care i-l întindea doctorul Flutiaux, cu un zâmbet ironic.

— Acesta era un estete, un gastronom! anunță medicul legist, arătând corpul palid. Niciun amestec de mâncare: în stomacul lui este doar caviar! Și el a avut raport sexual chiar înainte de a muri...

Boris Corentin se aplecă spre corp și îl examinează, cu sprâncenele încruntate, nările dilatate.

— În orice caz, zise el ridicându-se, acesta nu a fost nici spălat, nici parfumat, aparent.

Pentru un moment, doctorul încetă să zâmbească:

— Uite. Este chiar adevărat! Curios că nu am sesizat...

Boris rânji:

— Normal: dacă privești numai în măruntaiele oamenilor, scapi din vedere esențialul!

— Drăguț...

— Pot să contez pe raportul dumneavoastră în cursul zilei? Întrebă Corentin.

— Poate chiar înainte de prânz: doar Brigada Mondenă mă pune la treabă azi, imaginați-vă! se răzbună doctorul Flutiaux. Dar ce să mai: îl veți avea...

— La ce te gândești? Întrebă Aime Brichot, când ieșiră de la IML. Vreau să zic: la faptul că acesta nu este exact ca celelalte, precedente...

Boris Corentin oftă:

— Nu știu ce să mai cred, Meme. Poate că ceva neașteptat a deranjat bunul curs al „ceremonialului”, dacă mă pot exprima așa. Sau...

— Sau? insistă Brichot, în timp ce ieșeau de la IML.

Boris Corentin lăasă să treacă vreo câteva secunde înainte de a răspunde, timp cât să traverseze piața Mazas și să o ia pe bulevardul Bastille.

— Sau, zise el, cu o voce mai încordată, se poate spune că s-a trecut la o viteză superioară, că cel sau cea care se află în spatele acestor morți violente a înaintat în nebunia ucigașă. Și dacă este așa, nu o să ne aștepte zile bune...

— Bun, și acum, ce facem? O să sunăm la ușa domnișoarei Emmanuelle Croisset?

În ajun, fusese nevoie doar de o oră pentru a afla ce căuta: casa veche de pe cheiul Fleurs unde locuia cea pe care FDF o numeau Zâna cerșetorilor, aparținea unei anume Emmanuelle Croisset.

— Mi s-ar părea cam prematur, răspunse Corentin. Nu fiindcă „clienta” noastră este multimiliardară, ci mai ales fiindcă dispune de relații și de sprijin important la toate nivelurile, mai ales cele economice și politice. Deci, abordând direct, fără argumente solide, riscăm să blocăm definitiv ancheta. Fiindcă, Meme, nimeni nu ne va lăsa să o „deranjăm” pe Emmanuelle Croisset, din cauza a trei tipi, FDF, înecați.

— Deci, ne întoarcem la întrebarea precedentă, făcu Brichot, mușcându-și mașinal vârful mustății: ce facem, acum?

— În primul rând, răspunse Corentin, reluăm legătura cu Marilynne Fitoux, tânăra care mi-a spus că era prietenă cu Dietrich Kreidler. Poate că l-a găsit în cele din urmă, ieri, după plecarea mea, și ar putea să ne spună lucruri interesante...

Coborând scările din piatră care duceau de la podul Archeveche la scuarul Île de France, Boris Corentin văzu imediat că Marilynne Fitoux nu era în grupul aflat la piciorul memorialului Deportation.

În schimb, bărbosul cu haina sfâșiată, numit Landru, și micuțul cu craniu ras, erau acolo. Când îl văzură pe Corentin și acolitul său venind spre ei, cei doi se ridicară fără grabă și veniră spre ei.

— Deci? făcu „Landru”, cu o mișcare din bărbie. Cum a murit, Schpountz? S-a înecat sau a fost ajutat, ca și Christophe?

După o secundă de ezitare, Boris înțelese că se referea la Dietrich Kreidler.

— Am toate motivele să cred că a fost „ajutat”, cum spuneți, răspunse calm. Tocmai de aceea sunt aici: Marilynne este prin apropiere? Am nevoie să discut cu ea...

„Landru” zâmbi în barba ciufulită:

— Clar că are succes, în dimineața asta, această puștoaică! Este coadă...

— Ce vreți să spuneți? Întrebă foarte repede Boris.

— Adică, zise interlocutorul, că s-a ascuns acum o oră, cu un tip pe care nu îl cunosc. Cred că sunt pe undeva prin apropiere. Este fierbinte rău fata asta!

Un rid de neliniște îi apăru pe frunte și Corentin întrerupse elanul „poetic” al lui „Landru”, întinzându-i o carte de vizită:

— Când o vedeți, spuneți-i să mă sune cât mai repede posibil. Am *neapărat* nevoie să discut cu ea...

— Nicio problemă, îl asigură bărbosul, care își luă o mină gravă adăugând: spuneți deci, dacă sunteți polițist, credeți că o să mai dureze mult timp pescuitul de „șobolani de chei” din apa Senei? Fiindcă noi începem să ne enervăm, v-o spun. Și dacă dumneavoastră nu faceți nimic, o să ne ocupăm noi...

Când Brichot și cu el urcară la loc pe pod, Corentin scoase telefonul mobil din buzunar și apăsă pe tasta „bis”. Lăsa să sune de cinci ori, înainte de a închide.

De dimineață, era a treia oară de când încerca să dea de Romain Follardier pe telefonul mobil. Și de trei ori dăduse de mesageria vocală.

Era cu atât mai bizar cu cât fiul ministrului avea întâlnire cu Brichot și cu el, la sediul de pe Cheiul Orfèvres, la ora nouă. Și acum trecuse de mult de unsprezece.

Era nu numai ciudat, dar și neliniștitor, în măsura în care Boris Corentin se simțea mai mult sau mai puțin responsabil pentru tânăr.

Iar acesta părea că se evaporase în natură...

Capitolul VII

Din cauza unui curent de aer, pe podul Saint-Louis, Romain Follardier primi în față mirosul pe care îl emana propriul lui corp și nările i se strânseseră de dezgust.

Clar, nu reușea deloc să se obișnuiască cu mirosul de transpirație, de vin, și de altele pe care prefera să nu le identifice.

Dar era prețul plătit pentru a accede în fine la fericirea absolută. La nirvana.

Întoarse ușor capul spre dreapta, pentru a privi profilul Marilynnei, care mergea agățată de brațul lui, cu pași tot mai repezi.

Și, încă o dată, de când o regăsise, în apropierea monumentului, se întrebă cum de nu era incomodată de mirosul puternic pe care îl degaja.

Chestiune de obișnuință, probabil...

Al doilea aspect care îl mira era că, deși îl văzuse în ajun, în compania lui Boris Corentin, ea nu îl recunoscuse. Fie pentru că atunci abia dacă se uitase la el – ceea ce îl deranja puțin – fie că, în cele din urmă, contrar a ceea ce se spunea, hainele îl făceau pe om.

Romain lăsa mâna să îi alunece pe umerii slabi ai fetei,

până la fundul bombat, sub pantalonul larg. Ea îl lăsă, scoase un mormăit de plăcere când degetele lui se strecurară între fesele rotunde. El simți cum sexul i se întărește nerăbdător, în pantalonul murdar pe care îl purta, cu trei mărimi mai mare.

Nu îi venea să creadă că planul îi funcționa atât de bine.

Luase hotărârea cu o seară înainte. Dormise agitat, cuprins de gânduri sălbătice, bestiale.

În această dimineață, contrar obiceiului de o viață, se trezise foarte devreme. Și, la ora opt, era la piciorul podului Saint-Michel. „Zonalii” dormeau încă, unii gemând în somn ca niște copii bolnavi.

Follardier își reperase imediat ținta ideală: un vagabond întins lângă zidul cheiului, care părea că tocmai se trezește. Cu inima bătând cu putere, se duse direct la el.

Era sigur că își va aminti toată viața de acea zi tipul, puțin mai în vârstă decât el, când îi explicase că dorea să își schimbe hainele cu ale lui.

Vagabondul era atât de stupefiat, că mai întâi crezuse că este o glumă proastă, din partea acestui „fiu de burghez” îmbrăcat într-un superb costum de lin antracit și încălțat cu pantofi Weston negri. Romain fusese nevoit să ducă muncă de convingere pentru ca acesta să accepte să renunțe la hainele extrem de „parfumate”.

Nu crezuse până ce ciudatul „client” nu se dezbrăcase și îi dăduse hainele superb croite și de o curățenie perfectă.

Tânărul viitor sociolog avu un șoc când îmbrăcă hainele murdare, dar rezistă. Apoi, se apropiase de locul unde se făcuse focul sub pod. Acolo, își turnase cenușă în păr, după care se spală cu apă din Sena, pentru a-l face slinos, lipicios.

După care, cu ajutorul unei bucăți de tăciune își murdărise meticulos fața și mâinile, continuând chiar și să-și introducă murdărie sub unghii.

Odată metamorfoza rezolvată, se îndreptase spre monumentul Deportation, rugându-se ca Marilyne să fie acolo.

Era.

Și acolo norocul fusese de partea lui Romain. Căci mica

blondă dormea pe o bancă, puțin mai deoparte de ceilalți FDF, ceea ce îi ușurase treaba.

Era atât de agitat când se apropiase de ea încât nu își mai amintea ce spusese, nici cum o convinsese să vină cu el, departe de privirile indiscrete...

Dar nu avea nicio importanță: ea era acolo, mergând în dreapta lui, lipită de el și lăsându-l să o mângâie pe fese.

Iar el, Romain Follardier, fiul unui ministru al Republicii Franceze, se pregătea să facă dragoste cu o fată pe care părinții lui, familia, prietenii, pe scurt toți cel din universul lui ermetic, nu ar fi putut să o privească decât cu un profund dezgust.

Sau nici nu s-ar fi uitat la ea.

Pe când, pentru el, Marilynne era, de când pusese ochii pe ea, în ajun, creatura cea mai dezirabilă din univers. Fără să înțeleagă cu adevărat ce i se întâmplase.

În ajun, când îl urma pe Boris Corentin, căzuse ca fulgerat în fața acestei fete murdare, nu chiar drăguță și ale cărei forme nu puteau fi identificate de zdrențele lălăi.

Dar se petrecuse ceva. Ca o explozie, în mintea lui, pe care nu o putea defini altfel.

Era ca și cum o mână invizibilă îi deschisese larg porțile sexualității și lacul liniștit se transformase brusc într-o viitură care mătura totul în cale.

Până acum niciuna dintre fetele cu care avusese relații nu acceptase să se dedea „perversiunilor” – să dea curs fantasmelor – în afara cearșafurilor curate ale unei camere luxoase, într-un apartament situat în cartierele „bune” ale Parisului.

De acum, renunța la "viața amoroasă" pentru o "viață sexuală". Brută, puternică, sălbatică. Și periculoasă în același timp.

De dimineață devenise un rebel.

Un mascul.

Marilynne Fitoux se opri brusc din mers. Din elan, companionul ei fu gata să cadă pe pavajul cheiului.

— Am ajuns, aici este... murmură blondina, arătând un fel de ranforsare a zidului vertical care unea promenada de pe

malul Senei cu cheiul propriu-zis, patru sau cinci metri mai sus.

Era un fel de nișă întunecată, de aproape trei metri pe doi, care se înfunda în zid și permitea accesul la o ușă metalică ruginită.

Romain simți un val de dezgust în stomac, descoperind resturile care acopereau solul: prezervative folosite, șervețele șifonate, hârtie igienică... Totul emanând un miros de urină.

Aproape că vru să se întoarcă. Dar, în același moment, dezgustul îi dispăru. Pentru a lăsa loc unei excitații ciudate. Imediat, își imaginează fața tatălui său dacă l-ar fi văzut intrând într-o văgăună ca asta.

Și, deodată, o urmă pe Marilyn.

Aceasta bătu de trei ori în ușa metalică ruginită. Sunetul se auzi lugubru de cealaltă parte. Apoi se auzi un mormăit și Marilyn împinse ușa care scârțâi înfricoșător.

În interiorul a ceea ce părea un hangar dezafectat, Romain Follardier descoperi un morman de lucruri diverse adunate.

Pe jos erau două saltele vechi. Prima era pătată și mirosea a mucegai. A doua, aproape că dispărea sub corpul unui bărbat, ghemuit, înfășurat într-un palton imens.

— Este Nono, un prieten vechi, explică Marilyn, închizând ușa de fier în urmă. Te superi dacă folosim cealaltă saltea, Nono? Știm unde să mergem, înțelegeți...

— Nicio problemă, mormăi vagabondul, cu o voce îngroșată de abuzul de alcool prost. Dacă mă lăsați să privesc!

— Vrei să îți clătești ochiul? râse Marilyn, dând jos cămașa largă. Dar, bietul meu Nono, îmi cunoști fundul pe dinafară, de atâta timp!

Când ea apăru cu bustul gol, doar cu un sutien gri și deșirat în mai multe locuri, Romain simți cum i se aprinde o flacără în cap, dar și în abdomen.

Era deci adevărat! Urma să facă dragoste cu această fată! Oh! nu: nu să facă dragoste! O va posedea, ca pe o femele în călduri! Și va face asta aici, în acest loc respingător, pe acea saltea murdară și sub ochii acestui

jegos mirosind a vin!

Acest gând îl făcu parcă să își iasă din minți.

Cu un mormăit înfundat, sălbatic, se aruncă spre mica blondă și îi smulse literalmente pantalonul diform. Dedesubt, purta o piesă de lenjerie care trebuie să fi fost un chilot alb, cu mult timp în urmă.

Se lăsă în genunchi în fața ei și, gâfâind de dorință, își cufundă buzele avide între coapsele Marilynei, care scoase un țipăt de surpriză.

Cu ochii închiși, Romain apucă fesele rotunde ale partenerei, în timp ce nărilor dilatate miroseau parfumul care îl emana feminitatea ei.

În fine! Descoperea ceea ce era cu adevărat această ființă misterioasă: femela. Cea pe care toate fetele pe care le cunoscuse până atunci o ascundeau sub parfumuri și lenjerie de lux.

Ea era acolo! Acolo, în mijlocul aceluia abdomen! Îi penetra mintea, tot corpul! Îi sporea forța plăcerii!

Cu respirația gâfâită, Romain se ridică și o întinse pe Marilyne pe salteaua murdară, aproape cu brutalitate. Ea se lăsă, zâmbind cu complezență, și ridică ușor bazinul pentru ca el să poată să îi elimine și ultimul obstacol de material.

Părul ei auriu apăru ca o floare supranaturală în acest univers al tenebrelor.

Cu gesturi febrile, Romain își desfăcu pantalonul, îl dădu jos, la fel și slipul alb imaculat pe care nu îl dăduse la schimb.

Sexul lui încordat, palpitând, fierbând, țâșni ca un arc.

— Ei bine, ia uitate! șopti Marilyne, privindu-l între coapsele ei depărtate, nu aș fi crezut niciodată că ești atât de dotat! O să mă penetrezi cu un așa mădular!

Romain auzi un fel de mormăit, în dreapta lui, și întoarse capul.

Rămase stupefiat de spectacolul pe care îl descoperi. Întors spre ei, Nono își desfăcuse paltonul imens și complet dezbrăcat pe dedesubt, își mângâia neglijent cu mâna dreaptă sexul noduros, gros și brun.

Pentru o secundă, vru să renunțe. Apoi, un zâmbet îi apăru pe buze și își dădu seama că era mai bine așa, cu

acest spectator neașteptat.

Fiindcă, dacă o urmăse pe fată în acest hangar împuțit, o făcuse exact pentru asta: să se împerecheze ca o bestie, în sensul propriu.

Și, bestiile nu se ascundeau niciodată, când voiau să se acupleze...

Marilyne se ridică în coate și, întinzând mâna stângă, prinse membrul partenerului.

— Vrei să te sug puțin, înainte? întrebă ea cu o voce blândă, aproape timidă.

Nu! Mai ales nu! Follardier nu voia astfel de „rafinamente”. Asta era valabil pentru fetele din lumea lui, pentru burghezele care voiau să le arate amantilor că sunt „libertine”.

El voia să se împreuneze ca un sălbatic.

În chintesența sexului.

Cu un gest brusc, îndepărtă mâna partenerei. Apucă picioarele de la genunchi, le depărtă și le ridică. Rămase un moment nemișcat, cu ochi fixați la fanta roșie care i se arăta delicios de obscenă.

Pentru el și pentru Nono, ale cărui mișcări deveneau tot mai rapide...

Apoi, cu un fel de oftat răgușit, Romain se apropie de intrarea în templu și pătrunse cu toată puterea de care era în stare, cu mâinile agățate de gleznele Marilynei.

— Haide, tipule, mișc-o bine, adoră asta! găfâi Nono în dreapta lui. Ar trebui să încerci și pe la spate: cu scula ta, o să simtă, târătura!

Propunerile vagabondului, vulgaritatea lui acționară asupra lui Romain ca niște lovituri de cravașă.

Începu să se miște tot mai violent. De fiecare dată, avea senzația că trupul fetei, zguduit ca o păpușă, se oferea și mai mult, tot mai mult...

— Dumnezeule! mormăi Nono, cu ochii injectați, în timp ce mâna i se agita frenetic în jurul sexului.

Cei doi bărbați ajunseră în același timp pe culmea plăcerii. Brusc, Nono se ridică și se îndreptă spre Marilyne, care dădea din cap în toate părțile și scotea țipete ascuțite, din ce în ce mai dese.

Romain văzu lichidul alb țâșnind din virilitatea lui Nono, după care se prelinse pe pieptul și fața partenerei sale.

Această imagine îi declanșă propriul orgasm și, scoțând un răcnet răgușit, se eliberă în abdomenul fierbinte al Marilynnei, care țipă de plăcere.

Când Romain, gâfâind, se retrase din acel loc fierbinte, Nono era din nou învelit în paltonul lui, cu spatele la ei.

Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— A fost foarte bine... oftă Marilynne ștergându-se pe-față și pe sâni cu poalele cămășii. Nu credeam că ești atât de... viril! Sincer, nu regret că am venit până aici!

Romain se abținu să răspundă „nici eu”. Nu înțelegea ce se petrecea cu el. Nu avea decât o dorință: să o ia de la capăt. Cât mai repede. Și, pe cât posibil, în condiții și mai scârboase și mai extreme.

Poate chiar afară? Pe pavajul cheiului? Sub privirile mirate și scandalizate ale „oamenilor onești” care vor trece pe lângă ei...

Numai când se gândea, imaginându-și scena, simțea cum îi revine erecția...

O lua pe Marilynne de gât și, fără să țină cont de murdăria de pe obraji, o sărută cu toată gura.

— Data viitoare, voi face cum a zis Nono, murmură el la urechea ei: pe la spate!

— Dacă vrei... răspunse blonda, pe un ton perfect natural. Dar, pentru moment, mi-e foame: ai cu ce să îmi cumperi un corn? Îmi plac cornurile!

Fiul Follardier se abținu la timp să îi spună că, de fapt, cu ce îi dădea tatăl său în fiecare lună, ar putea să îi cumpere toate produsele dintr-o patiserie...

Pentru moment, când ieșeau din hangarul lui Nono, intenționase să își dezvăluie adevărata identitate, dar, în cele din urmă, se abținu.

Fiindcă găsea mult mai excitant să continue să se plimbe în pielea unui FDF fără bani, a unui exclus.

— Da, cred că pot să îți ofer asta, se mulțumi el să îi răspundă, trăgând-o de-a lungul cheiului, unde primii amatori de bronzat începeau să se instaleze, pe prosoapele lor colorate, înainte de a se unge cu ulei.

— Ești chiar cool, ca bărbat! scheună Marilynne frecându-se drăgăstoasă de el. Sunt mulțumită că te-am întâlnit...

Împreună începură să urce pe promenadă, înspre podul Saint-Michel. Sub privirile mirate, uneori scandalizate, ale tinerilor curați și bine hrăniți care considerau prezența lor ca un atentat la bronzarea lor.

Romain făcea planuri pentru viitorul apropiat. Avea multe de descoperit, în acest domeniu...

În acest timp, Marilynne începuse să viseze. Avea impresia Corentin Romain – fiindcă nou ei prieten îi spusese cum îl cheamă – nu era ca ceilalți. Era ca aceia pe care îi cunoscuse în viața de dinainte, când trăia încă la părinții ei, în Chelles-sur-Marne, în urmă cu doi ani.

Cuprinși fiecare de visul lui, nici Marilynne Fitoux, nici Romain Follardier nu remarcă faptul că erau urmăriți, de la distanță, de două tinere foarte frumoase, pe care le-ar fi crezut surori, atât de mult semănau.

Două negrese...

Capitolul VIII

Ajuns în fața casei din piatră de pe cheiul Fleurs, care oferea o priveliște superbă spre Ile Saint-Louis și Hôtel de Ville, Aime Brichot își șterse fruntea plină de transpirație cu o batistă mare pe care o scosese din buzunar.

Cum Cheiul Orfevres era foarte aproape, Boris Corentin și Aime Brichot veniseră pe jos de la biroul Cazuri Speciale. Dar soarele ardea și acest drum scurt fusese suficient pentru Brichot să se facă learcă de transpirație.

Era puțin peste ora trei după-amiază.

Contactată în urmă cu două ore, la telefon, de către Corentin, Emmanuelle Croisset nu ridicase nicio problemă când îi spusese că dorea să se întâlnească cu ea. Nici măcar nu întrebase de motivul acestei vizite, ceea ce le păruse cam ciudat celor doi polițiști.

Altceva îl deranja pe Corentin, de dimineață: Romain Follardier era în continuare de negăsit. În timp ce ar fi trebuit să petreacă toată ziua cu el...

Cu degetul arătător, apăsă pe butonul de bronz, de pe peretele ocru-cenușiu, în dreapta ușii grele de lemn.

Trecu aproape un minut, înainte ca ușa să se întredeschidă, cu un scârțâit ușor. Corentin și Brichot văzură apărând o figură de femeie, cu trăsături palide, încadrată de un păr negru bogat prins în coc. Ca un incorigibil amator de femei, Boris remarcă ochii albaștri superbi și buzele cărnoase, roșii, ameliorând severitatea feței.

— Domnișoara Emmanuelle Croisset? întrebă el, cu zâmbetul lui larg.

Fără să răspundă, tânăra deschise ușa și îi lăsă să pătrundă în holul pătrat, întunecat și plăcut de răcoros.

— Dacă doriți să mă urmați, domnilor...

Vocea era gravă, cu un fel de senzualitate care, din nou, i se păru lui Boris în contradicție cu austeritatea și tristețea taiorului gri care îmbrăca corpul Emmanuellei Croisset.

Ea îi conduse într-o încăpere aproape goală, în « care se afla doar o masă din lemn masiv, înconjurată de patru scaune cu spătar înalt.

Pe peretele din fund era agățat un tablou, îngust și lung, reprezentându-l pe Christ crucificat.

Emmanuelle le arătă două scaune, cu un zâmbet de scuze:

— Îmi pare rău că nu vă pot oferi ceva răcoritor, dar cele două servitoare sunt plecate momentan și trebuie să recunosc că nu prea știu unde sunt puse lucrurile în această casă care este totuși a mea!

Corentin și Brichot schimbară rapid o privire. Erau în alt secol, aici! Domnișoara Croisset oferea „răcoritoare” și avea „servitoare”! Fără a mai vorbi de faptul că, obișnuită să fie servită de când se născuse, părea că nu știe nici drumul până la bucătărie.

— Nu are importanță, răspunse amabil Corentin. Nu avem decât două sau trei chestiuni să lămurim și nu vă vom mai deranja...

„Mergeți ca pe ouă! insistase Badolini. Ca pe ouă...”

Emmanuelle Croisset luă loc pe scaunul din fața lui Corentin și îl învălui într-o privire atât de intensă și scurtă,

încât îl surprinse. Pentru câteva fracțiuni de secundă, avusese impresia că este, pentru gazda lor, un obiect de atracție și dezgust, în același timp.

— Deci, cu ce vă pot ajuta, domnilor?

— Domnișoară Croisset, încep Boris, de două săptămâni am descoperit trei bărbați înecați în Sena. Trei FDF, cum se mai numesc ei acum. Toți trei în apropierea casei dumneavoastră. Ori, știm că sunteți de o mare generozitate cu acești nefericiți și...

Nu putea să jure, dar, pentru un timp foarte scurt, avusese impresia că vede în ochii albaștri ai interlocutoarei, mai întâi o lumină de totală stupefacție, imediat urmată de ceva ce semăna cu frica, pentru a nu spune panica. Dar, aproape imediat, își regăsise calmul, aproape tristă.

— ...Și, continuă el, avem anumite motive să credem că, poate, ați primit pe acești tineri aici, acasă la dumneavoastră, fără îndoială pentru a le face pomană, așa cum o faceți de obicei... termină Boris Corentin, fără să o slăbească din ochi.

Emmanuelle îi susținu privirea și răspunse, cu o voce mai rece decât până atunci:

— Domnule, este adevărat că, în măsura puterilor mele, încerc să ușurez viața mizerabilă din jurul meu. Este la fel de adevărat că ofer bani acelor excluși de societate pentru a-și acoperi nevoile. Doar că...

Se ridică puțin cam brusc, cu obrajii îmbujorați.

— Doar că, reluă ea cu forță, niciodată nu am lăsat să intre pe vreunul dintre ei în casa mea, domnule Corentin!

— Totuși, insistă acesta, una din victime a lăsat clar să se înțeleagă față de unii dintre tovarășii de suferință că i-ați dat întâlnire aici, alaltăieri. Și, nu mai târziu de ieri, un tânăr german pe nume...

— Ajunge, domnilor! îi dojeni Emmanuelle a cărei voce își regăsise deodată răutatea clasei sociale de origine, insinuările dumneavoastră nu sunt doar atentatoare, sunt grotești!

Cu fața îmbujorată, se aplecă înainte, cu pumnii pe masa de lemn, și își fixă privirea de azur în ochii lui Corentin:

— Sincer, cum ați putut să vă imaginați o singură

secundă că am avut ideea să ofer mâncare unuia din indivizii respingător de murdari și probabil periculoși? Este total aberant!

Aime Brichot simți cum partenerul său se încordează imperceptibil, în dreapta lui, înainte de a se calma, arborând un zâmbet straniu.

— Foarte bine, domnișoară Croisset, zise Boris Corentin pe un ton degajat, inutil să vă supărați: am verificat o pistă greșită și vă rugăm să ne scuzați pentru deranj...

Emmanuelle Croisset se calmă imediat și din nou, îl învăluie pe Boris cu acea privire ciudată. Se forță să zâmbească:

— Nu, eu vă cer scuze: m-am lăsat dusă de val! Trebuie să fie din cauza căldurii... Stau la dispoziția dumneavoastră, bineînțeles...

— Sincer, Boris, făcu Aime Brichot, cum ajunseră pe trotuarul de pe Cheiul Fleurs, știu bine că Baba vrea să fim prudenți, dar acolo, ai capitulat cam repede!

Boris Corentin zâmbi satisfăcut:

— Nu am capitulat, Meme! Am făcut o repliere strategică, fiindcă tocmai aflam ceva care schimba complet datele problemei și aveam nevoie de calm pentru a sesiza toate implicațiile posibile!

Aime Brichot îl privi neîncrezător:

— Ai aflat ceva? Când ea ne-a trimis la plimbare de la început? Aș vrea să știu ce!

O lumină de jubilară îi apăru în priviri lui Corentin, care răspunse:

— Gândește-te, Meme: Emmanuelle Croisset s-a înfuriat și ne-a spus că niciodată nu i-a venit ideea de a invita la ea la masă pe unul din acești indivizi...

— Ei... da, și?

— Și Meme, nimeni, din câte știu eu, nu a spus Emmanuellei Croisset că cele trei victime *luaseră efectiv ultima masă înainte de a fi asasinate!*

*

* *

Emmanuelle nu își regăsi calmul interior decât când

ajunse în grădina interioară a casei, după ce își schimbase taiorul gri cu tunică lungă, albă pe care îi plăcea să o îmbrace când era singură acasă.

Rămase un timp nemișcată, rezemată de zid, privind cuplul de păsărele albastre care se giugiuleau pe ramurile liliacului.

De obicei, spectacolul acestui colț de natură, în mijlocul Parisului, era suficient pentru a o calma total. Și, în special, imaginea tufei mari de trandafiri din centru.

Dar nu și acum.

Fiindcă, de la plecarea celor doi polițiști, se zbătea între o întrebare și o greutate. Întrebarea era: cum ajunseseră să fie găsite în Sena cele trei corpuri pe care Amina și Louise le aruncaseră în puțul din pivniță?

Căci Emmanuelle nu avea nicio îndoială în această privință: erau chiar victimele „ei” despre care cei doi veniseră să discute.

Apoi, era o greutate apăsătoare, care îi tăia aproape respirația.

Această greutate era cea a minciunii.

Le spusese celor doi că niciodată nu invitase pe vreun FDF la ea acasă.

Era fals. Mințise. Și o făcuse conștient, cu sânge rece, în singurul scop egoist de a se proteja, de a scăpa de justiție.

Dar dacă reușea să scape de judecata oamenilor, nu se putea sustrage de la cea a lui Dumnezeu. Care o privea, o judeca.

Emmanuelle știa că nu avea decât un lucru de făcut: trebuia să își ispășească minciuna. Să își provoace o durere mai mare pentru a scăpa de furia divină...

Și fără să își dea seama chiar, se îndreptase spre chioșcul din lemn unde grădinarul își ținea uneltele.

Emmanuelle găsi imediat ceea ce căuta: foarfecele cu mânere de metal portocaliu.

Cu pași lenți se îndreptă apoi spre tufa de trandafiri roșii. Aplecată, începu să taie câte unul... Având grijă să îi taie cu cozi cât mai lungi.

Când termină de tăiat șase, Emmanuelle începu să le curețe primii spini, cei de la baza cozilor.

Pe măsură ce lucra, simțea cum se calmează. Ca și cum Dumnezeu, acolo sus, înțelesese ce avea ea în cap și aproba, redându-i liniștea.

Emmanuelle puse la loc foarfecele și se întoarse în casă. Spera că Amina și Louise se întorseseră. Căci, dacă trebuia să le aștepte prea mult, n-ar mai fi avut curajul...

Se simți liniștită când, intrând în casă, auzi ecourile slabe ale unei muzici ritmate.

Amina și Louise erau acolo. Deodată, Emmanuelle simți bătaile inimii accelerându-se și fu gata să renunțe.

Dar nu! Nu avea dreptul! Dumnezeu o vedea și aștepta penitența. Avea nevoie de suferința ei pentru a-i ierta păcatul...

Emmanuelle se duse în sufragerie, acolo unde în ajun, ea...

Se scutură violent: nu trebuia să se mai gândească la toate acele orori pe care le făcuse, sub influența Răului...

Se duse direct la masa de stejar și apăsă micul buton care era dedesubt. Aproape imediat muzica se opri. Câteva secunde mai târziu, cele două servitoare apărură.

Amina și Louise era îmbrăcate la fel, după cum obișnuiau. Un pareo multicolor, înnodat pe șoldul drept și în sus, un simplu sutien alb, presărat cu perle aurii care se mișcau la fiecare pas.

Emmanuelle simți că se înroșește descoperind sânii de abanos care parcă erau gata să iasă din sutiene.

În mod obișnuit, le-ar fi atras atenția că ținuta lor este indecentă, dar acum, ținând cont de ce urma să le ceară...

— Stăpână? făcu Amina, înaintând spre ea legănându-și șoldurile. Aveți nevoie de ceva?

— Am comis un mare păcat, murmură Emmanuelle, fără să ridice privirea spre servitoare. L-am supărat pe Domnul și merit o pedeapsă. Trebuie să îmi ispășesc greșeala...

Fără să o privească, îi întinse Aminei cei șase trandafiri pe care îi culesese. Mașinal, negresa apucă cozile e jos, de unde spinii fuseseră curățați.

— Înțeleg, stăpână, ce...

Nu își termină fraza, amuțită de uimire. Sub ochii ei, Emmanuelle se îndreptase spre scaunul de rugăciuni, care

trona în dreapta mesei.

Acolo, se așează în genunchi, după care își ridică tunica, prezentând servitoarelor spatele gol, fundul cambrat și rotund.

— Biciuiți-mă! imploră Emmanuelle, cu o voce înfundată de sub tunica albă ce îi acoperea complet capul. Loviți-mă tare, trebuie să plătesc pentru minciună!

Cele două schimbă o privire nelămurită. Apoi, cu o mișcare din bărbie arată spre corpul stăpânei lor, după care dădu din cap.

Atunci, Amina strânse în mână cozile de trandafir și înaintă.

Ridică brațul drept și lovi sec. Cei șase trandafiri atinseră spatele Emmanuellei, care scoase un țipăt de durere și se cambră.

Spinii scrijeliră pielea și picături fine de sânge apărură.

— Și mai mult! imploră ea. Dumnezeu o cere!

A doua lovitură o atinse pe fese, care, la rândul lor, se înroșiră și ele.

La a treia lovitură, Emmanuelle simți o căldură ciudată în abdomen, amestecându-se cu durerea ascuțită provocată de spini.

Instinctiv, se cambră și mai mult, pentru a își expune fundul însângerat.

A patra lovitură îi atinse petalele intimității și ea urlă de durere. Dar, în același timp, simți cum sfârcurile sânilor se întăresc irezistibil.

În spatele ei, cele două fete căscau ochii.

Amina, cu corpul acoperit de picături fine de transpirație, întinse mănunchiul de trandafiri Louisei, care îl luă cu un fel de nerăbdare.

Începu să biciuiască spatele, fundul și șoldurile stăpânei sale cu un fel de conștiinciozitate furioasă.

Dar, putea să lovească oricât de tare voia, Emmanuelle nu mai țipa.

Din contră, scotea oftaturi ciudate, din ce în ce mai răgușite, și trupul îi fremăta.

Când, în fine, Louise lăsă în jos brațul, cu respirația gâfâită, corpul Emmanuellei era plin de urme roșii.

Și, în jurul ei, petalele de trandafir care se smulseseră, sub violența loviturilor, căzuseră ca o ploaie roșie, părănd pe dalele de piatră niște picături mari de sânge.

Capitolul IX

Cu ochii ridicați, un zâmbet superior pe buzele subțiri, Romain Follardier contempla fațada austeră a casei Emmanuellei Croisset.

Și jubila în sinea lui.

În jur, pe trotuar, oamenii treceau, îmbrăcați bine majoritatea. La unii dintre ei, surprindea o figură dezgustată când treceau pe lângă el și descopereau hainele diforme, murdare și mirositoare.

Și această respingere pe care le-o inspira îi sporea și mai mult jubilarea.

Găsise cu ce să înfrunte superioritatea naturală a polițistului, cu atât mai iritant cu cât era *în același timp*, foarte simpatic.

O să îi dezvălui vinovatul pentru cele trei crime. Singur. Vinovatul, sau mai degrabă „vinovata”. Adică tână foarte bogată care locuia în această casă, în fața căreia stătea.

Certitudinea vinovăției ei îi apăruse evidentă, vorbind cu Marilyn, în urmă cu câteva ore, chiar după partida memorabilă din hangarul lui Nono.

Pur și simplu, punând cap la cap ceea ce știa blonda – că cele trei victime afirmaseră că se duceau să ia masa la faimoasa Zână a cerșetorilor – și cu ceea ce aflase el, urmându-l pe Corentin în ancheta sa, în ajun, ajunsese la singura concluzie posibilă: această așa-zisă zână îi eliminase pe cei trei vagabonzi. De ce? Nu îl interesa. Ceea ce conta era ca el, Romain Follardier, să ajungă să o prindă și să o predea legată acestui Corentin.

Și, pentru asta, avea un plan. Atât de simplu, pentru el.

Îmbrăcat în FDF, se va învârti în jurul casei Emmanuellei Croisset, până ce ea va ieși. Atunci va face în așa fel încât să îi atragă atenția, să fie interesată de el și să fie invitat la ea, așa cum făcuse și cu ceilalți trei.

Odată ajuns înăuntru, va face astfel încât ea să mărturisească cele trei crime, grație inteligenței lui.

Era sigur că va fi mai șmecher decât ea și o va învinge.

Dar așteptând...

Romain se întoarse, urcă cheiul, apoi o luă pe strada Arcole, care traversa insula.

Noaptea se lăsase complet, acum, și turiștii erau tot mai rari. În schimb, căldura era aproape la fel de intensă ca în timpul zilei.

Iar Romain avea impresia că această apăsare a aerului îi mărea și mai mult dorința.

De o fată.

Traversă al doilea braț al Senei pe podul Double și o luă la dreapta pe cheiul Montebello.

Romain scoase un oftat de nemulțumire. După ce se dusesese cu Marilynne să cumpere cornuri, într-o patiserie de pe strada Saint-Andre-des-Arts, se certaseră.

Din cauza lui, mai ales.

Fiindcă avusese proasta idee să îi spună că nu era un FDF adevărat, că era, din contră, ceea ce se poate numi un „tânăr de familie bună”.

Deodată, Marilynne parcă înnebunise, îl acuzase că își bătuse joc de ea.

— Este respingător, îi uriașe ea în față, cu ochii plini de lacrimi, că te-ai culcat cu mine în hangarul lui Nono, când am fi putut merge într-o cameră adevărată, ca niște oameni normali! Ești un vicios! Un vicios și un amărât!

Și îl lăsase acolo, ordonându-i să nu mai vorbească vreodată cu ea.

Rezultatul: era obligat să își găsească o altă parteneră, dacă voia să își potolească instinctele sălbatice tot mai imperioase. Trebuia neapărat să se calmeze, pentru a avea mintea limpede când își va pune planul în aplicare...

Din fericire, era Virginie.

O brunetă nu prea drăguță, cu care schimbase câteva vorbe, pe la prânz, când ea se bălăcea cu picioarele în fântâna Saint-Michel. Imediat, fusese atras de ea.

Din cauza picioarelor ei.

Căci Virginie se plimba în picioarele goale. Și Romain

trebuise să facă un real efort pentru a nu se precipita către acele picioare cenușii de praf și murdărie, să le sărute, să le lingă pe fiecare deget.

Virginie nu i se păruse prea disponibilă în privința lui. Când se despărțiseră, ea îi șoptise, făcând un semn din ochi:

— În general, seara, mă instalez la piciorul podului. Dacă te plictisești, poți să treci oricând să mă saluți...

Ajuns la ultima treaptă a scărilor care coborau spre Sena, falsul FDF simți cum sângele îi pulsează în tâmpile: Virginie, așezată pe un cot de amarare, absorbită în contemplarea apei negre și nemișcate a fluviului. La intervale regulate, putea vedea vârful țigării înroșindu-se brusc în noapte.

Pe promenada de lângă apă, de-a lungul peretelui, sub podul Saint Michel, umbre se mișcau, apărând și dispărând în întineric. Se auzeau mormăieli, râsete, murmure, gâfâieli.

Era populația nopții. Bărbați și femei, tineri sau bătrâni, cinici sau disperați, care nu aveau decât strada ca ultim refugiu, cei pe care societatea îi respingea.

Bruneta cu părul scurt și fața ca o lună, se ridică atunci când îl văzu că se apropie de ea. Romain avu impresia că era chiar veselă că îl vede venind și i se păru de bun augur.

Coborând ochii, văzu că era tot în picioarele goale și o căldură bruscă îi cuprinse abdomenul.

Decise să grăbească lucrurile, cu forța.

Fără să îi spună nimic, îi cuprinse umerii slabi între brațe și o lipi de el, strivindu-i gura de a lui.

Mirosul care se ridica din hainele fetei îi provoca o dorință arzătoare.

Ea nu protestă când el își strecură mâna autoritar în pantalonul găurit și larg și îi cuprinse sexul cu toate degetele. Din contră, ea se lipi de el, cu abdomenul înainte, frecându-se de umflătura care tot creștea.

Fără să se dezlipească de ea, o împinse sub arcul de sub pod, pentru a se feri de privirile trecătorilor care se plimbau pe Cheiul Grands Augustins, la patru metri deasupra.

Câteva forme întinse pe jos mormăiră când trecură pe

lângă ele.

Prezența acestor epave somnoroase, amărâte și înfricoșătoare ațâțară simțurile lui Romain, ale cărui degete se strecurară în intimitatea umedă a noii sale partenere.

Brusc, nu se mai putu abținu. Cu respirația întretăiată, se lăsă în genunchi și se prosternă literalmente în fața ei.

— Ei! Ce faceți? se miră ea, cu o voce ușor neliniștită.

El nu răspunse. Ochiul cu pupilele dilatate îi erau îndreptați spre picioarele prăfuite ale Virginiei.

Luă un picior și îl duse la gură sărutându-l cu poftă, declanșând un scheunat de plăcere din partea fetei, care se lăsă ușor pe jos. Prinzând curaj, luă degetul mare între buzele lui uscate și începu să îl sugă cu o fervoare religioasă.

Avea senzația înnebunitoare și plăcută că se cufundă într-un fel de abjecție fără fund. Și certitudinea că, cu cât se afunda, cu atât plăcerea era mai intensă.

— Îți plac, picioarele mele? întrebă Virginie, cu un fel de cochetărie în glas, naivă și înduioșătoare. Dar, știi, îmi place să mă lingi și în altă parte, la fel...

Cu un mormăit înfundat, Romain se ridică ușor, după care se prăbuși între picioarele depărtate ale fetei. Fără să mai încerce să îi dea jos chiloței, începu să o lingă febril între picioare, amețit de parfumul puternic. Când mâna caldă a Virginiei desfăcu centura care îi ținea pantalonul și se strecură până la sexul lui întărit, crezu că va exploda imediat.

În jurul lor, forme umane începuseră să se agite, cu ochii strălucind fugitiv în întuneric, ceea ce îi sporea și mai mult excitația.

Se ridică brusc, cu sexul întins la orizontală și cu fața roșie.

— Scoate-ți chiloții! bombăni el, cu o voce pe care abia și-o recunosc. În pielea goală!

Virginie tocmai începea să se execute cu grabă și febrilitate neprefăcută, când se produse un fapt neașteptat.

Mai întâi el primi o lovitură între omoplați, care îl trimise spre pietrele aspre de pe chei. Virginie țipă de frică, iar el, aterizând pe spate, văzu, în semicerc în jurul lui, patru sau

cinci siluete fără față, ceea ce le făcea și mai amenințătoare.

— Așa, specie de burghez? făcu o voce răgușită, vag familiară. Ți-ai găsit o nouă târfă, s-ar zice? Și pe ea o să o păcălești făcând-o să creadă că ești din stradă? Ca și cu Marilyn, dimineată?

Auzind numele blondei, un vâl se ridică în mintea lui Romain: această voce era a bărbosului pe care amicii lui îl numeau Landru. Marilyn îi povestise, desigur, că el nu era un FDF. Că nu era decât un nemernic în căutare de senzații tari, un dezaxat, sau ceva de genul acesta.

În jurul lor, umbrele se ridicaseră, dar la distanță de siguranță. Vagabonzii prezenți sub pod se pregăteau să profite de spectacolul care li se oferea...

— Așteptați, este o neînțelegere! protestă el, în timp ce virilitatea i se retrăgea cu repeziciune.

Întorcând capul, constată că Virginie dispăruse brusc, ca și cum se evaporase în întuneric. Și, fără să știe de ce, i se păru a fi un semn rău.

— O să explic totul, zise el, cu o voce care tremura tot mai tare. Nu am făcut asta ca să îmi bat joc de...

— Gura! mormăi Landru. Când un tip se deghizează în șoarece de chei pentru a sta pe aici, înseamnă că ascunde ceva! Și știi ce? Vrei să îți spun ce cred eu și cu prietenii mei? Că tu i-ai ucis pe cei trei tipi care au fost găsiți înecați! Tu ești asasinul de pe chei, degeneratul! Iar acum o să vezi cum ne reglăm noi conturile cu tipi ca tine! O să vezi cum ne răzbunăm pentru cei pe care i-ai omorât...

— Ba nu! strigă Romain, cuprins de teroare. Vă înșelați complet, eu nu...

O lovitură puternică cu piciorul în față îl făcu să tacă brusc. Simți un lichid cleios și cald cum îi umple gura.

Avu timp doar să realizeze că era vorba de sângele lui.

Apoi, urmă furtuna.

Cei cinci se precipitară spre el pentru a-l lovi. Cu picioarele, cu pumnii, în abdomen, în coaste, în față...

După un timp foarte scurt, dar care i se păru infinit de lung, nu mai avu nici forța să mai țipe, ci doar să geamă, la fiecare lovitură pe care o încasa.

Ideea că va muri acolo, în acel loc, înconjurat de aceste personaje, îi trecu brusc prin minte. Atunci, cuprins de durere, se resemnă, fără să se mai apere de atacurile acestei bande de nebuni furioși, răzbunători...

Și deodată totul se schimbă.

Mai întâi, îl auzi pe unul dintre călăii lui scoțând un urlet. Apoi, un altul înjurând. Și încă o serie de vaiete.

Apoi, constată că nimeni nu îl mai lovea. Ca și cum tortionarii săi aveau ceva mai urgent de făcut.

Strâmbându-se de durere, Romain Follardier reuși să se ridice într-un cot și înțelese ce se petrecea.

Două siluete noi apăruseră de nicăieri pentru a-i ataca pe adversarii săi.

Nou-veniții loveau cu picioarele și pumnii, dar o făceau metodic, cu precizie, eficacitate, fără nicio grabă.

Și mai ales, îi doborau pe cei cinci într-o liniște absolută. Ca și cum acești doi „războinici” – cuvântul se formase spontan în mintea lui Romain – erau prea concentrați pentru a mai scoate vreun sunet.

După mai puțin de un minut de la apariția celor doi ciudați luptători, adversarii lor erau învinși. Se retraseră precipitat, patru dintre ei, mai valizi, ducându-l pe un al cincilea care nu mai putea merge.

În jur, ceilalți vagabonzi se retrăseseră prudent într-o ranforsare a zidăriei, pentru a se adăposti de eventuale lovituri.

Romain îi văzu atunci pe cei doi salvatori venind spre el, cu un mers suplu și silențios, ca și cum pluteau, nu mergeau.

Atunci cele două siluete apărură în lumina slabă a unui bec de la colțul podului Saint-Michel, la trei sau patru metri deasupra lor. Iar Romain Follardier primi un șoc de surpriză dublă.

Mai întâi fiindcă „războinicii” care îl salvaseră erau de fapt războinice. Două femei, tinere, înalte și foarte frumoase.

Și, în plus, erau negrese.

Capitolul X

Geamurile tremurau, și nu era doar o impresie.

Era ceea ce simțeau Boris Corentin și Aime Brichot, de cinci minute, de când se aflau în biroul lui Charlie Badolini. Care uitase deja de pastilele Nicorette, fumând țigară după țigară, fără să se mai oprească din vociferat.

— Niciodată, urlă el, învârtindu-se prin încăpere, niciodată nu mi-ați făcut așa ceva! Ce v-a apucat? Cum ați putut să fiți atât de slabi? Vă încredințez pe fiul unui ministru și voi nu găsiți altceva mai bun de făcut decât să îl lăsați să se volatilizeze în natură! V-ați ramolit sau ce?

Nici Corentin, nici Brichot nu răspunse, preferând să bage capetele între umeri. Era atitudinea cea mai prudentă, când comisarul divizionar se făcea vânător de furie...

Și apoi, în sinea lui, Boris Corentin nu putea să se considere vinovat cu totul. Era adevărat că nu dăduse importanță faptului că, toată ziua din ajun, „micul” Follardier nu răspunsese „deloc” apelurilor sale.

Situația se agravase la începutul serii. Căci „domnul ministru și doamna” îl așteptaseră pe Romain, care trebuia să ia masa cu ei, până la ora unsprezece seara. Oră la care ministrul telefonase acasă la Charlie Badolini pentru a-l întreba, sec, unde era fiul lui.

Și șeful Brigăzii Mondene fusese obligat să îi răspundă că nu știa nimic.

— Vă spun pentru ultima dată, bombăni acesta din urmă, așezându-se la biroul Empire: începând de acum, lăsați deoparte povestea stupidă cu FDF înecați și veți avea doar o misiune: să îl găsiți pe Romain Follardier în cât mai scurt timp, dacă vreți să mai ajungeți la pensie! Nu vă mai rețin, domnilor!

Corentin și Brichot ieșiră din birou fără să fie rugați, cu viteza și discreția unui curent de aer...

— Ia uite, ce s-a întâmplat! șopti Aime, întorși în biroul de la Cazuri Speciale... Ei bine!... Nu te simți frustrat să fii obligat să lași deoparte morțile celor trei FDF, pentru a alerga după acest aiurit?

Boris Corentin zâmbi enigmatic și se întoarse spre

coechipierul său:

— Cu atât mai puțin cu cât nu intenționez să abandonez ancheta, imaginează-ți!

— Îmi explici?

— Este simplu, Meme: sociologul nostru era ferm decis să îi studieze pe FDF, nu? Deci, în această direcție trebuie să căutăm!

— Și totodată, continuă Brichot, nimic nu ne împiedică, în același timp, să verificăm și celelalte piste care ar putea apărea! Am înțeles bine?

După zece minute, cei doi polițiști părăseau sediul. Se anunța furtună, dar nu se vedea încă nici un nor pe cer...

— Începem cu scuarul Vert Galant, decise Boris, și verificăm sistematic toate grupurile de vagabonzi și marginali până la celălalt capăt al insulei. Sunt aproape sigur că viitorul nostru sociolog nu a putut rezista plăcerii de a se confunda cu ei, odată scăpat de sub controlul nostru!

Scuarul era aproape pustiu, cu excepția unui cuplu de îndrăgostiți, rezemați de trunchiul unei sălcii plângătoare, și a unui bărbat întins pe o bancă, la cinci metri de intrarea pe scuar, îmbrăcat cu un pantalon gri și o haină deschisă la culoare. Părea că doarme cu spatele la ei.

Corentin arată spre Brichot:

— M-ar mira ca acest tip să fie un FDF, Meme. Ai văzut ce încălțări are? Sunt sigur că sunt pantofi de mai mult de trei mii perechea!

În momentul în care termina fraza, bărbatul începu să se miște, ca unul care abia se trezește, după care se răsuci și se ridică.

Corentin și Brichot rămaseră stupefiați.

Bărbatul avea barba încâlcită, cu o rană uscată la ochiul drept și fața negricioasă.

— Așteaptă, dar ce vrea să însemne asta? murmură Brichot. Ai mai văzut tu un vagabond îmbrăcat așa? Haine pe care eu nu le-aș putea lua cu salariul de pe o lună!

Stupoarea lui Brichot crescuse și mai mult când văzu ciudatul personaj băgând mâna în buzunarul drept al hainei

și scoțând un telefon mobil, pe care îl privi cu evidentă satisfacție.

— Am halucinații! șopti el.

Abia atunci Aime Brichot văzu fața încordată a lui Boris Corentin, lângă el.

— Ce s-a întâmplat, Boris? E vreo problemă? se neliniști el, văzând această schimbare bruscă de atitudine.

— Nu, răspunse Corentin. Doar un gând neplăcut. Așteaptă, trebuie să verific ceva...

Aime Brichot îl văzu pe partenerul său scoțând telefonul mobil din buzunar și apăsând pe tasta „bis”.

Trei sau patru secunde mai târziu, telefonul pe care îl manevra bărbatul de pe bancă începu să sune, făcându-i să tresară pe acesta din urmă și pe Aime Brichot.

— Este magie sau ce? șopti el spre Corentin.

— Hei, nu, răspunse acesta. Se întâmplă ca ultimul apel pe care l-am format, mai devreme, să fie cel al numărului lui Romain Follardier.

Ochii lui Aime Brichot se rotunjiră:

— Vrei să spui că...

— Că acest vagabond are telefonul lui Follardier, da! răspunse sobru Corentin. Și pariez că și hainele și pantofii îi aparțin tot lui. Nu mai rămâne decât să îl întrebăm pe amicul nostru cum le-a obținut.

FDF, răspunzând la numele de Roger Portant, se lăsă rugat – dar nu prea mult – pentru a explica lui Corentin și Brichot cum, în ajun, dimineată devreme, un „burghez nesănătos” îi propusese să facă schimb de haine și încălțăminte.

— În plus, râse Roger Portant lovindu-se pe șoldul drept, acest nebun a uitat și telefonul mobil în buzunar! Credeți că îl pot păstra?

— Nu, nu cred! răspunse Corentin, luându-l din mână lui. Vino, Meme!

Urcară pe podul Pont Neuf, unde un camion în pană provoca un ambuteiaj cumplit.

— Cred că înțeleg ce s-a întâmplat, explică Corentin, în timp ce porneau, pe jos, spre podul Change. Pseudo-

sociologul nostru și-a pus în cap să devină el însuși un FDF, pentru a studia condițiile „din interior”, cum se spune.

— Deci, crezi că trebuie să fie pe undeva prin zonă?

— Sper, Meme, sper, răspunse Boris, neliniștit. Și având în vedere interesul pe care îl manifesta pentru Marilyne Fitoux, alaltăieri, când am întâlnit-o, sugerez să încercăm să dăm de ea, pentru început. Cu puțin noroc, îl vom regăsi pe amicul nostru agățat de ea!

După cinci minute, Boris Corentin scoase un oftat de ușurare, ajungând la celălalt capăt al Île de la Cité, în capătul treptelor ce coborau spre memorialul Deportation.

Blondina era acolo, la umbra monumentului, în compania „bandei” obișnuite: Landru, Asticot și ceilalți trei sau patru.

Corentin fu aproape surprins de comportamentul lor, când împreună cu Brichot se îndreptară spre ei. Pe când Marilyne Fitoux păru bucuroasă că îi vede, ceilalți păreau cuprinși de un fel de nebunie. Se temeau de ceva, dar de ce?

— Bună ziua! Începu el pe un ton degajat. Vă amintiți de mine, presupun?

— Da, și ce? făcu Landru, cu o voce aproape agresivă.

Boris Corentin îl ignoră și privi spre fată:

— Sunt în căutarea unui tânăr care era cu mine ultima dată când ne-am văzut, zise el cu o voce blândă, zâmbind. Și ceva îmi spune că s-a întors după dumneavoastră, domnișoară. Mă înșel?

Ea păru că ezită câteva secunde, apoi fața i se destinse, și răspunse:

— Nu numai că sunteți frumos, dar mai sunteți și șiret! Da, de fapt, a revenit. Dar, pentru a vorbi deschis, s-a terminat prost între noi...

Și ea îi povesti lui Corentin și Brichot cum Romain și cu ea au mers să facă dragoste în „hangarul lui Nono”, apoi cum s-au supărat în cele din urmă, când el i-a dezvăluit adevărata sa identitate.

— Nu v-a spus nimic special? insistă Boris. Referitor la ceea ce voia să facă, de exemplu?

Marilyne se gândi două secunde, cu ochii în zare, după

care ridică din umeri:

— Nu, chiar nu. Îmi amintesc doar că era preocupat de această poveste cu cei trei tipi pescuiți din Sena. Chiar începuse să delireze.

— În ce fel? Întrebă foarte repede Corentin, din ce în ce mai încordat.

Blonda zâmbi.

— Mi-a spus că după el, Zâna cerșetorilor a făcut toate acestea, vă dați seama? Și a adăugat că nu avea nevoie de nimeni pentru a dovedi...

Boris Corentin și Aime Brichot schimbă o privire serioasă. Se gândeau la același lucru.

Erau șanse mari – sau mai degrabă neșanse – pentru ca Romain Follardier să se decidă să se joace de-a detectivul solo. Pentru a se afirma în ochii polițiștilor însărcinați cu supravegherea lui. Pentru a se răzbuna de umilința suportată la IML, forțându-l să asiste la autopsia lui Christophe Precheur, al doilea mort. Și, cum nu era prost, deducțiile sale îl făcuseră să se intereseze de faimoasa Zână a cerșetorilor, alias Emmanuelle Croisset, așa cum făcuse și Boris Corentin.

Plecând de aici, erau două variante posibile. Fie Emmanuelle Croisset nu avea nicio legătură cu aceste crime iar fiul de ministru avea să fie umilit din nou.

Fie, ea era criminala.

Caz în care, interesându-se prea mult de ea, falsul FDF numit Romain Follardier risca să aibă aceeași soartă ca și cei trei adevărați FDF care ajunseseră în apele Senei...

Capitolul XI

Părul lung desfăcut se întinse pe perna albă brodată, când Emmanuelle Croisset își puse capul jos.

Imediat, simți cum sângele îi pulsează în tâmpile, cu ritmul unei tobe funebre.

Corpul îi era acoperit de o transpirație care îi lipea tunică largă de pielea abdomenului agitat de tresăriri spasmodice.

Penumbra domnea în camera mare aproape pustie, din

cauza perdelelor groase pe care le trăsesse.

Spatele, fundul, fesele îi ardeau și acum de la flagelarea aplicată de Amina și Louise, câteva ore mai devreme.

Unde plecaseră, de altfel, cele două? Trecuseră câteva ore de când ieșiseră, ceea ce nu era în obiceiul lor.

Emmanuelle depărtă poalele tunicii, de fiecare parte a corpului gol și încercă să inspire aerul greu, dar nu reuși. Ca și cum ceva îi bloca pieptul.

Contrar a ceea ce se aștepta, flagelarea nu o liniștise. Ca și cum Dumnezeu decisese să îi refuze iertarea Lui; ea continua să sufere de minciuna spusă lui Boris Corentin.

Încă un trimis al Diavolului: era prea frumos, prea puternic, prea seducător...

Fiindcă se îndoise de protecția divină, era logic că Dumnezeu îi refuză iertarea.

Aștepta cu siguranță altceva de la ea, un sacrificiu și mai mare...

Emmanuelle se ridică brusc în pat, unde cearșafurile erau șifonate și ude de transpirație. Cearșafuri pe care mâinile ei, fără ca ea să își dea seama, le strângeau convulsiv.

Găsise mijlocul de a-și ispăși greșeala, printr-un adevărat sacrificiu.

Trebuia să renunțe la această practică de a mai da bani vagabonzilor! Comitea un păcat prin orgoliu! Asta pedepsea Dumnezeu!

Va renunța deci. Și va renunța și la a mai invita tineri acasă la ea...

Emmanuelle se lăsă la loc în pat și își încrucișă brațele pe pieptul gol. Da, va redeveni pură, se va îndepărta de tentațiile Diavolului, se va reintegra în rândul copiilor Atotputernicului. Și atunci, Dumnezeu poate că va ierta minciunile ei, dar și moartea acestor nefericiți.

În acel moment, o imagine îi trecu prin minte Emmanuellei, lăsând în urmă ca o dâră de foc. Începu să geamă, cuprinsă de tremurat.

Din cauza acelei imagini.

Era Dietrich, tânărul german. Era acolo și ea, lângă el. Ca în acea seară în sufragerie. Erau dezbrăcați amândoi.

Vedea sexul acela întărit al bărbatului cu o claritate

extraordinară.

Și mai ales, se vedea pe ea. Ducându-și buzele întredeschise spre acest sceptru irezistibil, care parcă o chema.

Vedea și mâna germanului parcurgând formele corpului ei gol, după care se strecurară între coapsele depărtate, în intimitatea oferită.

Era prea târziu. Nu se mai putea întoarce. Nu va mai fi capabilă să stea departe de aceste trupuri de bărbați tineri, frumoși, dezirabili. De pielea lor netedă, pe mușchii reliefați.

Posedată! Asta era! Era complet și definitiv posedată de Demon! Devenise un adept al Satanei!

O violentă descărcare electrică îi scutură corpul Emmanuellei, care deschise brusc ochii.

Descoperi mâna ei dreaptă între picioarele depărtate, cu degetele înfipite în intimitatea ei, în timp ce mâna stângă tortura alternativ sfârcurile întărite ale sânilor.

Scoase un țipăt sfâșietor și sări din pat ca smulsă de o mână invizibilă. Căzu în genunchi pe dalele lustruite de secole, și rămase așa, prosternată, cu capul între mâini.

Aproape imediat, un calm o cuprinse și înălță capul, cu părul în dezordine. Un zâmbet îi apărui pe buze.

Știa ce avea de făcut. Pentru a înceta această posedare demonică, nu era decât o soluție: să își pună capăt zilelor.

Era suficient să se ducă în pivniță și să se arunce în puțul abandonat, cu capul înainte. Va dispărea așa cum victimele ei dispăruseră, și totul se termina.

Vor fi uniți pe veci, prin moarte...

Emmanuelle Croisset se ridică cu greu, legănându-se, și își trase peste trup poalele tunicii albe.

În același moment, ușa camerei se deschise, lăsându-le să apară pe Amina și pe Louise. În ciuda agitației interioare, Emmanuelle remarcă faptul că erau sobre, contrar obiceiului, preocupate.

— Stăpână, vreți să veniți să vedeți? murmură Louise. Avem ceva pentru dumneavoastră...

Emmanuelle vru să le spună să iasă, dar se răzgândi:

— Bine, vă urmez...

Fu surprinsă să vadă că cele două se îndreptau pe

culoarul din dreapta, pe care nimeni nu mergea niciodată: ducea la cele două camere de oaspeți și ea nu primea niciodată pe nimeni...

Cu un lux de precauții ciudate, Amina deschise ușa primei camere. Apoi, îi făcu semn stăpânei sale să se apropie, punând un deget pe buze.

Emmanuelle înaintă până în prag, și aproape că scoase un țipăt de surpriză.

Era un bărbat pe patul mare aproape pătrat. Un bărbat complet dezbrăcat, care dormea.

Cu gesturi blânde, aproape materne, Amina o dădu la o parte pe stăpâna sa și închise la loc ușa.

— Ce este? Ce face aici? șopti Emmanuelle, când se îndepărtară.

— Cine este, nu știm exact, răspunse Louise. Amina și cu mine am avut noroc, în această dimineață, mult noroc...

— Am ieșit pentru plimbarea noastră matinală, ca în fiecare zi, continuă Amina. Și, pe chei, am dat peste ei. Discuta cu o blondă, pe care am mai văzut-o la Memorial, cu atâta animare încât ne-am apropiat, Louise și cu mine. Destul pentru a înțelege că acest băiat vorbea de dumneavoastră, stăpână!

Emmanuelle Croisset tresări și fața îi deveni palidă:

— De mine? Dar ce spunea?

— Că, după el, dumneavoastră sunteți responsabilă pentru vagabonzii găsiți în Sena, răspunse calm Louise. Nu l-am pierdut din vedere pentru că îl credeam în stare să vă denunțe la poliție, sau să facă cine știe ce. Și, am avut noroc...

— Ieri seară, continuă Amina, a fost atacat de banda de la Memorial. Desigur din cauza a ceea ce s-a petrecut între el și blondă. L-am lăsat să fie bătut bine, apoi am intervenit, Louise și cu mine. După care l-am adus aici, sub pretextul că îi vom îngriji rănille. Ceea ce și facem de altfel. Ne-a spus că se numește Romain Follardier și că tatăl său va ști să își arate recunoștința pentru ceea ce facem. Cred că era cam amețit!

— Apoi, în loc să îl lăsăm să plece, i-am dat o doză bună de somnifere și l-am instalat în camera unde se află acum,

concluzionă Louise. Acum, dumneavoastră decideți ce trebuie făcut...

Emmanuelle Croisset nu răspunse, cu ochii privind în gol și un zâmbet pe buzele, brusc colorate.

Orice gând de sinucidere îi dispăru din minte. Și Dumnezeu încetase să o mai pedepsească.

Știa ce va face cu acest Romain Follardier.

Îl va „consuma”, după care îl va trimite alături de ceilalți, în fundul puțului.

*
* * *

După ce dădu la o parte obiectele de pe birou, Boris Corentin etală o hartă.

— Ce este asta? întrebă Aime Brichot, descoperind un plan „a priori” de neînțeles.

— Asta, răspunse Boris, este o idee care mi-a venit mai devreme. Dar, mai exact, este o hartă a subsolului Île de la Cité.

— Și care este, ideea ta? făcu Aime Brichot, aplecându-se peste planul respectiv, plin de linii, pete de culoare, hașurări și cifre.

— De la început, explică Boris, pornim de la principiul că trupurile celor trei FDF au fost aruncate în Sena, și au eșuat pe mal, în locul unde fluviul se întâlnește cu acest mic curs de apă subteran puțin mai în amonte de podul Saint-Louis. Adică exact aici...

Corentin arată pe hartă locul unde Cheiul Archeveche întâlnea scuarul memorialului Déportation.

— Iar eu, de dimineață, mă întreb dacă nu cumva s-a produs invers, continuă Corentin.

— Adică? făcu Brichot, ridicându-și ochelarii pe nas.

— Și dacă au, aruncat corpurile direct în cursul de apă subteran, și nu în Sena? răspunse Corentin.

Se lăasă un moment de liniște.

— Dar de unde vine acest pârâiaș? întrebă în cele din urmă Brichot, arătând spre hartă locul unde se vărsa în Sena, urcând încet pe cursul subteran, marcat cu albastru.

Ajunse din nou în Sena, dar mai la sud, lângă scuarul Jean XXIII.

— De fapt, notă Corentin, s-ar zice că nu este cu adevărat un pârliaș. Este o parte din apele Senei care intră aici, presupun, după care iese acolo unde am găsit corpurile.

— Crezi că ar fi putut urma și cadavrele același traseu? făcu Aime Brichot, dubitativ.

— Puțin probabil, răspunse Corentin, continuând să studieze harta. Cursul de apă este prea rapid, prea sinuos: corpurile ar fi rămas undeva mai sus. Doar că, eu... Hei! ce este asta?

Cu unghia degetului arătător, indica o mică hașurare, trasată cu cerneală neagră, peste pârliaș, cu aproape douăzeci de metri înainte de locul unde se vărsa în Sena.

— Așteaptă, o să vedem la legendă... zise Brichot, aplecându-se spre partea dreaptă a hărții.

Găsi aproape imediat și arboră o mină dezamăgită, ridicând capul:

— Îmi pare rău, Boris, dar teoria ta se prăbușește: această hașurare, acolo, este un *grilaj metalic*! Nici un corp nu ar putea trece, presupun...

— Ai dreptate, Meme, mormăi Corentin, cu sprâncenele încruntate. Totuși, sunt sigur că știu ce urmăresc... Poate că este o altă cale de acces, nu știu eu... Foste canale dezafectate, sau un...

Se lovi peste frunte:

— Dar ce prost sunt! Uite, Meme, acest mic cerc, în marginea parcelei AD 2458: ce poate fi, după tine?

— Dar... nu știu, eu...

— Un *puț*, Meme! Verifică la legendă, sunt sigur că este un puț!

Din nou, Aime Brichot căută în coloanele cu semne convenționale, dar, de această dată, când ridică privirea, nu mai era atât de dezamăgit.

— Drace! Ai dreptate, Boris, este un puț! Dar, bun: sunt șanse să fie acoperit de secole, știi...

— Se cere a fi verificat! făcu Corentin cu o voce tremurată. Până atunci, trebuie să aflăm locul în care se află...

Ridică telefonul de pe birou și formă numărul.

— Îl sun pe omul meu de la administrativ, indică el lui Brichot. Un tip foarte simpatic și cooperant... Alo? Aș vrea să vorbesc cu Antoine Samson, vă rog... Ah! dumneavoastră sunteți! Încă o dată, bună ziua: sunt Boris Corentin... Nu, ne descurcăm! Aș vrea doar o mică precizare: care este corespondentul parcelei AD 2458... De acord, aștept...

Corentin puse mâna pe receptor și șopti spre coechipierul său:

— Se uită pe exemplarul lui din hartă... Alo? Da, sunt la aparat... Ah... Da, înțeleg... Nu, nu, din contră: mi-ați făcut un mare serviciu, mai prețios decât vă imaginați, chiar. Bineînțeles! La revedere!

Cum închise, Boris Corentin se întoarse spre Aime Brichot cu un zâmbet specific, pe care coechipierul său îl cunoștea bine. Parcă era o fiară care își prinsese prada...

— Parcela AD 2458 corespunde cu totul unei singure case din insulă, anunță el, cu o voce ușor vibrând. O casă unde de altfel noi am fost, tu și cu mine... fiindcă aparține domnișoarei Emmanuelle Croisset!

Capitolul XII

Trezindu-se, Romain Follardier luă cunoștință, aproape simultan, cu trei lucruri curioase.

Primul, că era culcat într-un pat care nu era al lui, situat într-o sală cu pereți de piatră pe care nu o mai văzuse niciodată.

Al doilea, că era dezbrăcat, îl durea aproape tot corpul și avea limba lipicioasă.

În fine al treilea, că două magnifice negrese stăteau în picioare lângă pat și îl priveau cu un zâmbet distrat.

Atunci, deodată, totul îi reveni în memorie, începutul distracției cu Virginie, pe chei, atacul bandei de la Memorial și salvarea nesperată de către cele două femei.

Urmarea era difuză, dar își amintea vag că cele două creaturi îl ajutaseră să ajungă într-un loc de care el nu își mai amintea.

— Voi m-ați dezbrăcat? le întrebă el, mirat de banalitatea

întrebării care îi venise în minte.

Cele două fete izbucniră într-un râs vesel.

— Bineînțeles că noi! răspunse Amina, așezându-se lângă el. Cine altcineva? În starea în care erați, ați fi fost incapabil să o faceți singur!

— V-am spălat și v-am îngrijit rănila, adăugă Louise, lângă Amina.

Romain, care se simțea din ce în ce mai bine cu fiecare secundă, exclamă, pe un ton șmecher:

— Sper că nu ați profitat pentru a abuza de inocența mea!

Drept răspuns, Louise se aplecă spre Amina, dezvelindu-și bustul opulent de culoarea ciocolatei.

Și, sub privirea uimită a lui Follardier, cele două se sărutară pe gură, în timp ce mâna uneia se strecura sub tricoul celeilalte care la rândul ei o mângâia sub fusta scurtă pe cealaltă.

— Înțeleg... mormăi Romain, care se simțea puțin cam ridicol. Cu voi, nu aveam ce să pățesc!

Cele două fete se despărțiră cu respirația sacadată.

— Dar asta nu ne-a împiedicat să ne mai clătim ochiul în timp ce vă dezbrăcăm! strigă Louise râzând. Ne excităm bine când vedem un băiat așa!

Și, înainte ca Romain să aibă timp să reacționeze, ea apucă de marginea cearșafului care îl acoperea și îl trase de pe pat, dezvelindu-i corpul gol și, mai ales, sexul, pe jumătate excitat.

— Hei! exclamă Amina, s-ar zice că sărutul nostru are efect! Uite, Louise, parcă ar fi o ciupercă! Aș mânca...

Romain nu îndrăznea să facă vreo mișcare, ca să nu strice farmecul. Amina apucase delicat mărul și îl mângâia cu o plăcere infernală.

Simțea cum se întărește între degetele ei, cu respirația tot mai găfâită.

Încet, mișcă brațul drept, astfel încât mâna să îi atingă coapsa goală a Louisei, aflată în picioare lângă el. Apoi, băgă degetele pe sub fustă, până la fesele mătăsoase.

— Ia uite! exclamă Amina, lăsând brusc mărul. Crezi că nu te văd că o pipăi pe prietena mea? Nu te atinge de

ea! Gata, am terminat!

— Vă rog, continuați! imploră Romain, retrăgându-și mâna.

— Nici vorbă! răspunse Amina ridicându-se din pat. Dar calmează-te: dacă vrei sex, o să primești în curând. Doar că stăpâna noastră o să se ocupe de tine...

La cuvântul stăpână, aproape că vru să izbucnească în râs.

Chiar că avea noroc!

Cele două negrese, care vorbeau de stăpâna lor, erau servitoarele celei care era numită de vagabonzii din cartier Zâna cerșetorilor. Altfel spus, Emmanuelle Croisset.

Chiar pe Emmanuelle Croisset o considera vinovată de cele trei crime și chiar la ea voise să ajungă, lată că întâmplarea aranjase totul!

Avea prea mult noroc, cu adevărat...

Vru să spună ceva, dar ușa camerei se deschise în acel moment. Și văzu intrând o tânără foarte frumoasă, cu părul lung despletit, și fața palidă. Era îmbrăcată cu o tunică albă brodată cu aur care atârna pe jos și ale cărei poale dezveleau corpul pulpos.

Nu avu nicio îndoială în privința identității ei: nu putea fi decât Emmanuelle Croisset.

— Bună seara, prietenul meu, zise ea cu o voce blândă, puțin melancolică, trimitându-le la plimbare pe cele două servitoare doar cu un gest. O să vă servesc cina. Și apoi, mă voi ocupa de dumneavoastră, dacă doriți...

În acel moment, Amina, care tocmai părăsea camera în urma lui Louise, se întoarse și zise:

— Și după, noi, ne vom întoarce să terminăm treaba...

Romain Follardier zâmbi ca un mascul învingător și nu făcu nimic să își ascundă erecția de ochii Emmanuellei Croisset, care îi admira membrul întărit cu o privire devoratoare. Seara se anunța fierbinte.

Avea prea mult noroc..

*

* *

— Ești sigur de ceea ce vrei să faci? întrebă Aime Brichot pentru a treia oară într-un sfert de oră. Nu crezi că am

putea mai întâi...

— Că am putea ce? îl întrerupse Boris Corentin nerăbdător. Să cerem aprobarea lui Baba pentru a explora un curs de apă subteran în căutarea unui puț dezafectat care dă în pivnița sau curtea casei Emmanuellei Croisset? Sau mai bine, să mergem să îi explicăm domnului ministru Follardier că fiul lui, Romain, s-a deghizat probabil în vagabond pentru a intra în casa tinerei miliardare, care este cel mai probabil criminala FDF în serie?

— Evident, dacă punem așa problema... bombăni Aime Brichot, rozându-și mașinal vârful stâng al mustății.

— Nu, te asigur că ideea mea este cea mai bună, Meme, insistă Corentin, bătând cu palma în birou. În orice caz, singura care mi se pare că ar debloca situația. Fiindcă dacă reușesc să merg prin cursul de apă subteran și să găsesc puțul, aş găsi poate și proba că trupurile celor trei au fost aruncate în apă. Până la urmă, medicul legist ne-a arătat că trupul lui Christophe Précheur prezenta zgârieturi profunde și echimoze: voi găsi poate urme de sânge, care pot fi ușor analizate. Și așa, vom avea probe solide.

— Este frumos totul, dar eu ce fac în acest timp? întrebă Aime Brichot, vizibil mai lipsit de entuziasm.

Boris Corentin se gândi câteva secunde, fără să răspundă. Apoi, Aime Brichot îl văzu luând telefonul mobil, de pe birou, și formând un număr.

Imediat, avu surpriza să audă răsunând propriul lui telefon, în buzunarul stâng al hainei de pânză subțire.

Satisfăcut, Corentin închise, înainte ca, din reflex, Brichot să aibă timp să răspundă la telefon.

— De-a ce te joci? întrebă acesta din urmă.

— Este foarte simplu, răspunse Boris. Tu, te vei posta pe cheiul Fleurs, nu departe de casa Emmanuellei Croisset, încercând să nu fii reperat. În cazul în care voi avea probleme, voi apăsa pe tasta „bis” a telefonului. Iar tu, dacă vezi numărul meu pe ecran... acționezi!

— De acord, se decise brusc Aime Brichot, merg. Voi pune telefonul pe vibrații, ca să fiu cât mai discret... De fapt, Boris: cu ce te îmbraci, ca să mergi prin apele Senei?

Cu un zâmbet, Corentin își arată pantalonii uzați, tricoul

negru și bascheții:

— Tot ce am pe mine este vechi, Meme! Ar fi ultima misiune a acestor haine... Bun, hai la drum!

— Mergem, mormăi Brichot urmându-și partenerul. Sperând că nu vei de peste vreo patrule de la noi: va trebui să le explici de ce faci baie noaptea îmbrăcat!

*

* *

Landru privi mândru la cei douăzeci și cinci sau treizeci de „șobolani de chei” care îl înconjurau, mulțumit.

Răspunseseră toți la apelul lui. În fine, aproape toți... Toți marginalii, FDF, exclușii, zonalii care hălăduiau prin Île de la Cité erau acolo, în jurul lui, în spatele monumentului Deportation.

Marilyne Fitoux îl însărcinase să îi adune pe toți. Fiindcă nu putea refuza ușor o fată.

Era și ea acolo, în dreapta lui. Ca un ajutor...

— Amicilor, începu el, este momentul să ne hotărâm. După cum știți, se petrec lucruri neclare, de ceva timp, pe aici. Nu știu ce credeți, dar eu, personal, nu am chef să mă trezesc dimineată, în Sena, cu burta în sus!

Câteva mormăieli de susținere se auziră din rândurile grupului.

— Ce vrei să facem? strigă o voce șuierată. Este treaba polițaiilor!

Landru zâmbi și ridică ochii spre cer:

— Polițaii! Dar ce crezi tu că au ei treabă, cu unul ca tine? Nu vor ridica nici un deget, îți spun eu!

— Exagerezi puțin, aici, riscă Marilyne, cu un zâmbet plin de scuze, cel care a venit deja pe la noi de două ori, părea cu *adevărat* că încearcă să afle ce se întâmplă...

Landru evită argumentul cu un dos de palmă, foarte artistic.

— Evident, tu spui asta fiindcă ți-a căzut cu tronc! zise el pe un ton răutăcios. Dar, dacă gândeai cu altceva decât cu fundul, ai fi realizat că, frumos sau nu, niciodată un polițai nu va face nimic pentru noi!

Învinsă, Marilyne ridică din umeri și nu mai zise nimic.

— Nu, vă spun eu, reluă Landru. Noi trebuie să îl găsim

pe nemernicul care i-a ucis pe tovarășii noștri!

— Și cum o să facem? strigă o voce.

Landru se scărpină în barba ciufulită și luă un aer conspirator.

— Cum facem? repetă el. Ei bine! o să vă spun. Căci am eu o idee, imaginați-vă...

*

* *

— Cu adevărat perfect, caviarul! aprecie Romain Follardier, ștergându-și colțul gurii. Toate felicitările mele, cu adevărat...

În picioare lângă el, în tunica lungă, ca și cum aștepta ordine, Emmanuelle Croisset înclină ușor capul în semn de mulțumire. Romain se abținuse să îi spună că mai mâncase altul și mai bun, la părinții săi, adus de tatăl său, „Ministrul”, de la Teheran...

Dădu mai departe câțiva centimetri cupa de cristal în care se afla caviarul, pentru a da de nteles că se săturase. Apoi, împinse scaunul cu spătar înalt pe care stătea așezat.

Emmanuelle simți cum bătaile inimii se accelerează și un val de căldură îi invadează fața. Simultan, sfârcurile roz ale sânilor se întăriră, împingând țesătura fină a tunicii brodate.

Știa ce va urma acum, o citea în ochii strălucitori ai musafirului ei. Și era pregătită. Încetase să se mai lupte cu ea însăși.

Avea nevoie de îmbrățișarea unui bărbat. Emmanuelle simțea că se topește de dorința arzătoare din ea.

Cu un zâmbet de învingător, Romain întinse brațul, o prinse de mână și o trase spre el. Cu picioarele tremurând, Emmanuelle nu se opuse.

Gemu când degetele invitatului ei se strecurară între poalele tunicii, pentru a mângâia pielea catifelată de pe abdomen. Dar nu se mișcă. Nici când el îi apucă sfârcul sânelui drept și îl strânse ușor între degete, în timp ce cealaltă mână se strecura între coapse pentru a dezmiarda triumphiul luxuriant și buclat al intimității ei.

Ea era pregătită, se oferea, la dispoziția lui. Sub puterea lui.

O putere pe care el avu, brusc, ideea de a o împinge mai

departe. Pentru a vedea limitele.

— Adorabilele dumneavoastră servitoare nu ni se alătură? Întrebă el.

— Vreți... vreți să vină? bâigui Emmanuelle, pălind ușor.

— De ce nu? Ar fi mai distractiv... Mai picant, nu?

Fără nici un cuvânt, Emmanuelle Croisset întinse mâna stângă și apăsă pe butonul de sub masă. Lacrimile îi umplură ochii albaștri.

Aproape imediat, ușa se deschise, Amina și Louise intrară, îmbrăcate doar în niște tunici multicolore înnodate la piept. În același moment, un tunet făcu să vibreze geamurile ferestrelor.

Furtuna ajungea în fine deasupra Parisului.

Privirile celor două negrese se îndreptară spre mâna tânărului, care era între coapsele stăpânei lor. Apoi, o întrebare pe aceasta din priviri. Cu un semn din cap, Emmanuelle le făcu să înțeleagă că trebuiau să rămână.

Că aveau să asiste la urmarea previzibilă...

— Faceți-vă comode! zise vesel Romain care începea să vadă situația cu adevărat excitantă. Nu este nici un motiv ca stăpâna voastră și cu mine să fim singurii care se distrează, nu-i așa?

Undeva, în creierul lui, o voce încerca să îl avertizeze că juca un joc periculos. Că, după propriile deducții, era în fața unei femei care avea deja trei crime la activ.

Dar el refuză să asculte și reuși să se calmeze.

După un moment de ezitare, Amina și Louise se așezară față în față și fiecare începu să deznoade tunică celeilalte.

Când cele două articole de îmbrăcăminte căzură pe dalele de piatră, dezvelindu-le corpurile goale, cu pielea de abanos, se auzi din nou un tunet. Mai aproape, mai puternic.

— Ei bine, iată! Nu este mai bine așa? strigă Romain, privind la cele două corpuri perfecte. Hai, nu fiți timide: sărutați-vă! Ca mai devreme...

Un fulger brăzdă cerul, de cealaltă parte a ferestrelor, urmat de un tunet formidabil. Era din ce în ce mai cald, o umezeală abia suportabilă.

Ultimul tunet le făcu să tresară pe Amina și Louise, care

se strânseseră reciproc în brațe, cu un fel de furie erotică, sărutându-se nebunește.

El era în picioare în fața Emmanuellei, care îl privea cu ochii cășcați, în care se amesteca teroarea și dorința care aproape îl speriară.

„Chiar are o figură de nebună, gândi el, cu o mutră tensionată. Trebuie să nu o mai privesc în ochi: ar fi în stare să mă facă să mă pierd!”

— Întoarce-te! îi ordonă el sec.

Cu lacrimile scurgându-i-se pe obrajii palizi, ca și cum nu ar fi simțit, Emmanuelle Croisset se răsuci încet.

Se așeză cu fața la cele două servitoare, aflate la mai puțin de trei metri de ea, și trebui să își muște buzele pentru a nu țipa. Amina îngenunchease pe dale și, cu mâinile sprijinite pe fesele cambrate ale Louisei, își mișca cu ardoare limba între coapsele depărtate.

Afară, tunetele nu mai încetau, cerul era luminat tot mai des, ca de un stroboscop uriaș.

Emmanuelle tresări când Romain se lipi de spatele ei. Dar nu se împotrivi cu nimic. Din contră, simți cum i se cambrează fundul și se freacă ușor de umflătura tare din pantalon.

Pe pipăite, Romain desfăcu cordonul care ținea strânsă tunică și aceasta căzu pe jos. În fața lor, Amina continua să o mângâie pe Louise cu limba, făcând-o să geamă tot mai tare. Aerul greu și umed se încălca de parfumuri tari, sălbatice.

Emmanuelle tresări simțind un deget insinuându-se între fesele ei și încercând să penetreze orificiul cel mai strâmt – și încă intact – al trupului ei.

— Nu, nu asta! Nu vreau! imploră ea, în timp ce lacrimile continuau să îi umple ochii. Vă implor, lăsați-mă, pentru Dumnezeu...

— Haide, fii rezonabilă, frumoasa mea! șopti Romain foarte aproape de urechea ei. Vrei la fel de mult ca și mine...

Și, de fapt, Emmanuelle simți cum tot corpul i se destinde, pentru a facilita intruziunea degradantă. Când Romain își retrase degetul, Emmanuelle simți ca un vid și

vru să țipe.

Să își strige dorința de a fi invadată, posedată, profanată.

Sub ochii ei, Louise se lăsase pe jos și Amina se așezase peste ea. Acum fiecare dintre cele două își mângâia cu limba partenera între coapse.

Emmanuelle simți ceva dur împingând în locul ei cel mai strâmt; ceva care i se păru enorm, monstruos. Cu o ultimă tresărire, vru să-l respingă pe atacator, să împiedice acest viol degradant.

Dar, în abdomenul ei, demonii urlau tot mai tare, cerând sacrificiul...

Emmanuelle țipă de durere când membrul dur și gros se înfipse în ea, în timp ce Romain o ținea cu putere de șolduri. Se sprijini cu amândouă mâinile de marginea mesei pentru a nu cădea în față.

Sub ochii ei, Amina și Louise continuau să se devoreze reciproc, ca niște bestii nesățioase.

Cu un ultim moment de luciditate, cu corpul zguduit de mișcările pe care „trimisul Diavolului” i le aplica, Emmanuelle Croisset evaluează situația.

Servitoarele ei făceau dragoste în fața ei, în timp ce, sub ochii lor, ea era sodomizată de un vagabond adunat de pe stradă.

De această dată, chiar că întrecuse măsura.

De această dată, era definitiv abandonată de Dumnezeu.

*

* *

Boris Corentin ocoli trunchiul răsucit și enorm al sălciei uriașe care crescuse aproape de marginea cheiului, acolo unde se îngusta până dispărea.

De acolo, scobită în zid, era un fel de întăritură, unde se mai aflau câteva bare metalice de la un fost gard.

Exact aici fuseseră găsite cele trei corpuri.

Dincolo de grilaj, Corentin descoperi un tunel din zidărie, arcuit în partea de sus. Spațiul dintre tavan și suprafața apei negre care clipoceă dedesubt era de cincizeci de centimetri. O apă care, cu un curent slab dar perceptibil, izvora din străfundurile Île de la Cité. Pentru a intra în acest tunel, pe măsură ce cheiul se termina cu aproape trei metri

Înainte de gura de acces, trebui să se arunce în apă.

La propriu.

Înainte de a se strecura pe lângă peretele înclinat al cheiului, Corentin avu grijă să își agațe telefonul portabil de gulerul tricoului, pentru a nu risca să îl ude.

Deasupra Parisului, cerul se rupea. Tunetele se succedau aproape fără întrerupere, iar fulgerele luminau turnurile de la Notre-Dame, masive, impasibile.

Coborî în apa neagră, prudent, pas cu pas, pentru a evita să alunece pe pietre și, în curând, simți fundul apei sub picioare, când ajunsese deja până la nivelul pieptului. O apă uimitor de răcoroasă, care îi făcu bine.

În același moment, norii de cerneală de deasupra orașului se dezlănțuiră brusc. Mai întâi câteva picături, apoi debitul crescă foarte repede. Pentru a fracțiune de secundă, o idee absurdă îi apără în minte, spunându-i că se va uda sub această aversă, și imediat izbucni în râs, fiindcă era deja în apă până la piept!

Apoi, învingând rezistența naturală a curentului, ajunse la grilajul ruginit și intră în canalul întunecat.

Cum ajunse sub arcada zidită a tunelului zgomotul ploii nu se mai auzi decât ca un zumzăit difuz.

Foarte repede, mirosul deveni insuportabil; un amestec de gunoaie, mizerie, urină, hoit, și multe altele, imposibil de identificat. Sub picioare, solul era moale, cleios. Uneori se împiedica de obiecte dure, pe care prefera să nu le identifice. De vreo câteva ori simți atingerea câte unui animal viu care se strecura pe lângă pieptul lui, făcându-l să tresară. Șobolani, fără îndoială... Vru să grăbească pasul și îi trebui un efort intens pentru a înainta, chiar dacă din fericire curentul nu era atât de puternic.

Pe de altă parte, lumina devenea tot mai slabă și Corentin regretă că nu își luase o lanternă.

După vreo zece minute de înaintare greoaie, punctată de zgomote ciudate, atingeri fugitive, aprecie că trebuia să se apropie de locul unde, pe hartă, era desenat puțul. Cel care trebuia să ducă în casa Emmanuellei Croisset.

Și Corentin continuă să înainteze, cu capul ridicat spre arcada zidită, încercând să repereze o deschizătură.

O găsi la cinci metri mai departe.

O gaură circulară de diametrul de aproape un metru și douăzeci, care urca vertical, la o înălțime imposibil de apreciat, din cauza întunericului total.

La aproape douăzeci de centimetri deasupra deschizăturii, Boris reperă masa întunecată a unei pietre care depășea ansamblul construcției. Suficient pentru a se agăța de ea și a se ridica în puț.

Apoi, sprijinindu-se cu spatele de zid și ajutându-se de mâini și de picioare, trebuia să urce până la capătul de sus.

În principiu, convenise cu Aime Brichot ca, în prima parte, să se mulțumească cu verificarea existenței puțului, apoi să se întoarcă pentru a da noi dispoziții.

Boris Corentin își ceru în minte scuze față de coechipierul său: să urce să vadă ce putea fi deasupra era mult mai tentant...

*

**

Era ca un val, puternic, irezistibil.

Cu mâinile de șoldurile Emmanuellei, Romain Follardier simțea cum izvorăște plăcerea în el.

Mări și mai mult puterea și ritmul mișcărilor. La fiecare mișcare, avea impresia că pătrunde și mai mult în partenera sa. Care nu înceta să își țipe plăcerea, dând din cap în toate părțile, ca o nebună, ca o posedată.

Pe dale, Amina și Louise se mișcau, cu trupurile întrepătrunse, părând că nu formează decât un singur corp, monstruos, un fel de hidră răvășită de orgasm.

Brusc, corpul îi tresări ca sub efectul unui șoc electric, Emmanuelle își dădu capul pe spate și scoase un geamăt răgușit care, în schimb, declanșă orgasmul lui Romain.

Apoi, eliberat, vlăguit de plăcerea care îl zguduise, acesta se retrase din fundul fierbinte și se lăsă pe jos, cu respirația întretăiată, privirea încețoșată, gata să leșine.

Când își mai reveni, Romain văzu că cele două negrese se îmbrăcaseră și Emmanuelle Croisset dispăruse din sală.

— Unde este? întrebă, gâfâind încă.

Amina îi întinse mâna, cu un zâmbet ciudat:

— Vino, o să mergem ia ea. Nu ai văzut încă toate

surprizele, știi...

Incapabil să își facă vreo idee, încă pe jumătate amețit, Romain Follardier se lăsă condus de cele două fete, pe culoarul mic, apoi pe un altul, mai lung.

Avu surpriza să ajungă într-un fel de grădină interioară, bătută de ploaia torențială.

— Sunteți sigure că este timpul ideal pentru o mică plimbare? Încercă el să glumească.

Dar, în același moment, o descoperi pe Emmanuelle. În picioare și nemișcată între două tufe de trandafiri plini de flori de culoarea sângelui, ea apăru ca o stafie, cu tunica ei albă udată de ploaie și fața palidă.

— Vino pe aici, zise scurt Amina trăgându-l spre grădină. Va veni și ea imediat...

Biciuiți de ploaie, intrară rapid de cealaltă parte a unei uși din lemn, vizibil foarte veche, în spatele căreia o scară din piatră cobora în adânc.

Jos, Romain descoperi o pivniță cu arcade, destul de mare, plină cu tot felul de lucruri. Și, în mijloc, o construcție circulară, din pietre mari, de aproape un metru două zeci înălțime și diametru, parțial dărâmată într-o parte.

— Este un puț, nu? Întrebă el, mirat. Și unde duce?

— În Sena, răspuse Emmanuelle, în spatele lui, cu o voce albă, aproape mormântală.

Romain se întoarse și simți un frison pe șira spinării.

Cu părul ud, atârând peste obrajii livizi, ochii ficși, și un rictus de dezgust și ură pe buze, Emmanuelle Croisset părea o stafie.

— La început, reluă ea cu aceeași voce monocordă, Amina și Louise au crezut că era înfundat. Dar când poliția a descoperit cele trei cadavre în Sena, am înțeles că nu era...

Romain deschise gura, dar nici un sunet nu se articulă. Brusc, pieptul parcă îi era cuprins de un sloi de gheață.

Tocmai înțelegea că avusese dreptate. Tragic.

Emmanuelle Croisset, ajutată de cele două servitoare îi suprimase pe cei trei FDF. După care îi aruncase în acest puț.

Și acum, se pregăteau să facă același lucru cu el.

Se mobiliză, cu toți mușchii încordați, pentru a porni pe

scări. Adică să scape.

În același moment, primi o lovitură violentă în ceafă și căzu în genunchi, cu respirația tăiată, privirea încetșată.

Simți două mâini apucându-i capul, una la ceafă și una la bărbie, și auzi vocea Louisei, sau poate a Aminei:

— Nu îți fie frică, nu vei suferi, moartea este aproape instantanee, din momentul în care vertebrele cervicale sunt rupte. Am făcut de multe ori asta, în tinerețe, în Ruanda...

Incapabil să se miște, tetanizat de panică, Romain Follardier înțelese că va muri; că, într-o secundă sau două, totul se va termina pentru el.

În acel moment avu o viziune.

Crezând că lovitura de la ceafă îl făcea să delireze, închise ochii și îi redeschise imediat.

Dar viziunea era tot acolo.

Adică două mâni de bărbat, care tocmai apăreau în deschizătura puțului și se agățau de margine.

*

* *

Cu fața transpirată și ud pe tot corpul, Boris

Corentin făcu un ultim efort pentru a se înălța cu capul deasupra marginii puțului, prin care se urcase aproape zece metri.

Într-o fracțiune de secundă, pupilele sale adunară anumite informații.

Mai întâi, descoperi cadrul general: o pivniță din piatră, cu arcade.

Apoi, văzu un fel de fantomă albă, learcă de apă, cu o față înfricoșătoare, deformată de o puternică presiune internă: Emmanuelle Croisset.

Apoi, un tânăr ingenuncheat, care privea spre el cu niște ochi cășcați și plini de teroare: Romain Follardier.

În fine, două negrese, foarte înalte, vizibil foarte puternice, înfășurate într-un fel de haine în culori țipătoare: Amina și Louise, cele două „servitoare”.

Una stătea în picioare lângă Emmanuelle Croisset, cealaltă ținea între mâini capul fiului lui Follardier, într-o manieră care nu lăsa nici un dubiu lui Boris Corentin.

Se pregătea să îi rupă cervicalele, pentru a-l omorî rapid.

Sprrijinindu-se cu picioarele de cele mai mici asperități ale pietrelor, Boris Corentin își încordă toți mușchii și țâșni literalmente din puț, scoțând un urlet teribil care se repercută în pivniță.

Strigătul lui avu efectul scontat: pentru a secundă sau două, cele două negrese rămaseră consternate.

Un timp foarte scurt, dar suficient pentru ca el să se ridice în genunchi.

În același moment, cea care se pregătea să îl omoare pe Follardier îl aruncă deoparte și sări spre intrus cu un răget de leoaică.

Ferind capul într-o parte, Boris, în patru labe pe jos, evită la limită piciorul pe care ea îl întinsese înspre fața lui. Simultan, o apucă de călcâi, îi răsuci glezna cu toată forța, împingând violent în față.

Ea scoase un țipăt de durere, înainte de a se prăbuși la picioarele Emmanuellei Croisset.

Dar deja, înainte ca el să apuce să se ridice cealaltă față era peste el.

Și aceasta ridica deasupra capului lui o bucată de metal ruginit pe care o luase din grămada de lângă perete.

Cu o mișcare reflexă, Boris se răsuci pe spate și bara de metal lovi puternic solul, în locul unde fusese capul lui. Dar fata, cu fața deformată de un rictus animalic, ridică arma pentru a doua oară.

Cu maxilarele strânse, Corentin mișcă piciorul stâng, lovind violent coapsa dreaptă a adversarei care, dezechilibrată, căzu spre el. Cu genunchii ridicați la piept, Boris o prinse de picioare și, cu o mișcare puternică o aruncă în spate.

Auzi un sunet înfundat, imediat urmat de un urlet, care se stinse treptat până ce dispăru.

Ridicându-se, înțelese ce se întâmplase: fără să vrea, o aruncase pe negresă în puț.

Dispărând.

Un țipăt de furie și de ură, în spatele lui, îl făcu să se întoarcă.

La timp pentru a primi șocul unui corp care venea spre el.

Imediat, simți o durere ascuțită, aproape de tâmpla dreaptă, care iradie în tot capul. Realiză că cealaltă față sărise pe el și îl mușcase sălbatic de ureche. Cu forțele dezlănțuite de durere, lovi cu pumnul în față, la întâmplare, și o atinse în umăr.

Fata se răsuci strâmbându-se de durere. O secundă, Boris crezu că aceasta cedase și se mai relaxă.

Se înșela, căci, ca dusă de o forță și o voință uluitoare, adversara sa revenea spre el... după ce apucase de pe jos bucata de fier lăsată de partenera ei.

Dar, de această dată, Corentin era în picioare. Și gata de înfruntare.

Fata înțelese și ea, căci se opri brusc, cu arma ridicată deasupra capului.

Liniștea se lăsă.

Ca două fiare sălbatice, se priviră, el la doi metri de scări, ea aproape de puț.

Înainte de inevitabila înfruntare, Corentin avu timp să realizeze că nici Emmanuelle Croisset, nici Romain Follardier nu mai erau în pivniță.

Cu un gest lent, verifică dacă telefonul era la locul lui. Ca prin minune, în ciuda confruntărilor, nu se desfăcuse.

Cu vârful degetului, apăsă pe tasta „bis”, apoi privi la adversara sa.

— Lăsați bucata de fier, domnișoară! zise el cu o voce calmă dar foarte fermă. Totul s-a terminat, acum. Stăpâna dumneavoastră trebuie să fie deja în mâinile colegilor mei, care înconjoară toată casa...

Se gândi la Aime Brichot care „înconjura” casa, singur...

— Fiți rezonabilă, insistă el, totul s-a terminat...

O văzu pe negresă încordându-și mușchii, adunându-și forțele, și crezu că va trece la atac.

Dar ea îl privi îndelung, păru că îl evaluează, apoi, cu un oftat interior de ușurare, Corentin o văzu relaxându-se, după care lăsă fierul jos. Nu îi plăcuse niciodată să se bată cu o femeie; chestie de educație, fără îndoială...

Atunci adversara lui îl surprinse.

Corentin tresări la țipătul feroce pe care ea îl scoase și se pregăti să primească șocul loviturii.

În loc de asta, văzu mâna ei dreaptă punându-se pe marginea puțului. Aproape în același timp, picioarele fetei se ridicară, aproape la orizontală.

Într-o clipă, Boris înțelese ce nebunie făcea fata și sări înainte pentru a o opri.

Degetele lui apucară nodul tunicii, în momentul în care negresa dispărea în puțul în care sărise.

Se auzi un sunet sec și Boris Corentin simți cum greutatea de la capătul brațului lui dispare, rămânând în mână doar cu o bucată de material multicolor.

Femeia care fusese înfășurată în tunică, ceva mai înainte, se alătura partenerei ei, șapte sau opt metri mai jos.

Fără să mai piardă o secundă, Boris Corentin se duse spre scări.

Sus, traversă cu pași mari grădina luminată sporadic de fulgerele care spintecau cerul.

Intrând în casă, aproape că îi răsturnă pe Aime Brichot și Romain Follardier, care se aflau chiar în spatele ușii.

— Ce s-a întâmplat? îi strigă coechipierul lui, pentru a acoperi zgomotul tunetului, înainte de a adăuga, arătând spre fiul ministrului Follardier: este atât de amețit încât nu este în stare să îmi spună ceva! Ești OK?

— Stai liniștit, bătrâne! răspuse Corentin. Unde este Emmanuelle Croisset? Mi-e teamă că nu facă vreo prostie, în starea în care mi s-a părut că este...

— Nu știu nimic! strigă Brichot, ai cărui ochelari erau acoperiți cu picături de apă. Când a sunat telefonul meu, am văzut-o ieșind afară alergând. Până să ajung, ea pornise deja înspre Notre-Dame. Și cum, în acel moment l-am văzut apărând pe Romain, am considerat că este mai urgent să mă ocup de el.

— Ai făcut bine, îl asigură Boris. Rămâi cu el, Meme! Eu, o să încerc să o găsesc pe cealaltă nebună...

Și fără să îi mai lase timp lui Brichot să răspundă, se precipită spre ușa principală a casei.

În momentul în care ieșea pe trotuarul Cheiului Fleurs, văzu o siluetă slabă alergând spre el, aplecată din cauza ploii.

Când fu mai aproape de el, o recunoscă pe Marilyne

Fitoux.

— Trebuie să veniți repede! găfâi ea, cu fața speriată. Au găsit-o... pe zână... au reperat-o... și vor să o omoare!

*

* *

Cu capul ridicat, privirea fixă, Emmanuelle începu să coboare scările de piatră ce duceau spre chei, cu pași repezi și automați. Jos era fluviul.

Un zâmbet nebun i se desenă pe fața udă și lividă. Fluviul! Adică uitarea... sfârșitul suferințelor... pacea veșnică.

Ajunsă la ultima treaptă, izbucni într-un râs răgușit, care dispăru la fel de brusc.

Emmanuelle nu mai avea decât trei metri până la malul apei, când auzi un zgomot, în spatele ei, un fel de mormăit, nu știa exact.

Se întoarse.

În întunericul de sub arcul de pod, crezu că vede o masă diformă care se mișcă. Cu același mormăit.

Curioasă, înaintă câțiva pași.

Masa diformă se agită și mai mult, începu să colcăie în întuneric.

Mai înaintă, aproape până sub arcada podului.

Atunci o salbă de fulgere tot mai violente sfâșiară cerul.

În lumina albă, orbitoare, rapidă, Emmanuelle văzu apărând un grup de figuri negricioase, ale căror pupile străluceau ca niște ochi de lup.

Scoase un țipăt de teroare și se dădu înapoi. Erau ei! „Șobolanii de chei”, refugiați sub arcul de pod. Dar, pentru prima dată, i se părură teribil de amenințători, în lumina scurtă și intensă a fulgerului. Trebuia să plece de acolo...

În acel moment, auzi ca un fel de fâșâit în spate și se întoarse.

Mai erau și alții. Coborau scările de piatră și veneau spre ea.

Apoi, mai veneau și alții de mai departe, de pe Podul Neuf. Și aceștia, veneau spre ea, tăcuți, amenințători, teribili.

Emmanuelle întoarse capul. Cei care erau înghesuiți sub

pod ieșiseră din umbra arcadei. Veneau spre ea. Unii mergeau în picioare, dar Emmanuelle avu impresia că erau și unii care se târau pe pavajul ud.

Ca și cum un blestem îi transformase în animale târătoare.

Și veneau toți spre ea, toți! Se adunau ca să o devoreze! Trebuia să se salveze, cât mai era încă...

Brusc, ca și când fulgerul care brăzda cerul îi luminase mintea, se schimbă ceva în creierul ei.

Nu! Nu trebuia să fugă! Din contră, se va oferi lor! Se va jertfi poftelor lor.

Fiindcă era Zâna lor, Zâna cerșetorilor.

Și mai ales fiindcă începea să înțeleagă: ei, exclușii, damnații, nu erau altceva decât degetul lui Dumnezeu îndreptat spre Pământ!

Erau instrumentul divin al răstignirii ei! Ei vor nimici demonii din ea...

În timp ce cei aproape treizeci de FDF adunați de Landru formau acum un cerc compact în jurul ei, Emmanuelle, cu un zâmbet de extaz pe buzele livide, desfăcu cordonul tunicii și apără goală în lumina fulgerelor.

Ca loviți de această frumusețe lunară, atacatorii ei întrerupseră înaintarea, când nu mai aveau decât trei metri până la ea.

O văzură pe Emmanuelle întinzând tunica pe pavajul murdar, apoi așezându-se peste ea. Depărtă picioarele și văzură cum ploaia șiroia peste triumghiul negru și buclat al abdomenului ei.

Ea întinse brațele și, cu capul dat pe spate, strigă spre cer:

— Veniți, veniți toți! Faceți-mi ce vreți! Sunt a voastră pe veci! *Căci acesta este trupul meu!*

Atunci, fascinați de acest abdomen alb și neted care se expunea în lumina fulgerelor, toți FDF se repuseră în mișcare.

Înfometați. Cu ochii ieșiți din orbite, fixați asupra acestui festin regal care li se oferea.

Boris Corentin ajunsese la scări, urmat de aproape de

Marilyne Fitoux, în momentul în care o mână murdară și slabă se întindea spre pieptul palid al Emmanuellei.

Abținându-și o înjurătură, Boris sări primele scări. Apoi, când mai avea trei metri până deasupra cheiului, sări peste balustrada de piatră în gol.

Ateriză chiar în dreapta corpului nemișcat al Emmanuellei, al cărei zâmbet se transformase acum într-un rictus oribil.

De mirare, mulțimea se dădu înapoi cu un metru sau doi.

— Dispari de aici! Este a noastră! strigă atunci Landru care îl recunoscuse pe Corentin. Polițiștii nu au nicio treabă aici, noi ne reglăm afacerile noastre!

Șiroind de apă, Boris îl căută din priviri, în masa amenințătoare care îl înconjura.

— Ei bine! dacă tu consideri că această femeie este a ta, vino să o cauți... articulă el cu un calm glacial, înfricoșător. Dacă reușești să mi-o iei, este a ta! Dar te previn că o voi apăra până la ultima picătură...

— Terminați cu prostiile! urlă atunci Marilyne Fitoux, rămasă prudent mai deoparte pe scări. Dacă îndrăzniți să o atacați, toți treizeci, pe această femeie, voi sunteți cei jalnici!

Boris Corentin profită de ajutorul neașteptat al Marilynei pentru a forța nota:

— Deci? Cine are chef să facă pe bărbatul care abuzează de o femeie fără apărare? Să vină, voi ști cum să îl primesc. Ca un bărbat și eu!

Se formă ca un val în mulțimea neagră. Se auziră mormăieli furioase. Boris Corentin era încordat la maximum: totul putea degenera, într-un fel sau altul.

În fine, văzu un vagabond detașându-se încet din mulțime.

— Eu, o să merg la culcare, bombăni el. M-am săturat...

Și se îndepărtă spre Pont Neuf, cu un mers șchiopătat.

Imediat, alți doi îl urmară, fără să zică nimic. Apoi, un mic grup se depărtă înspre Notre-Dame. Și un altul la fel.

— Bun, oftă Landru, când nu mai rămaseră decât patru în fața lui Corentin. Până la urmă, noi voiam doar să ne asigurăm că tovarășii noștri nu vor mai fi masacrați...

Împreună, se întoarseră cu spatele și se îndreptară spre scări. Corentin rămase singur sub pod, cu Emmanuelle, întinsă în continuare pe jos.

— Ai venit, Salvatorul meu! zise atunci tânăra, cu o voce de nerecunoscut. Știam că Tu vei veni. S-a sfârșit: demonii nu mă mai stăpânesc! I-ai învins! Primește-mă în împărăția Ta... Primește-mă în Lumina Ta...

Cu inima strânsă, Boris Corentin o văzu chircindu-se și închizând încet ochii.

Se aplecă peste ea și fu uimit să constate că Emmanuelle Croisset pur și simplu adormise. Pe buzele ei palide plutea un zâmbet straniu.

Cel al unei fete fericite și încrezătoare.

Liniștite.

Capitolul XIII

Boris Corentin și Aime Brichot intrară în biroul lui Charlie Badolini cu o anume prudență.

Aveau încă în memorie „săpuneala” din urmă cu trei zile.

Boris Corentin arbora un pansament mare la urechea dreaptă, cea pe care una dintre cele două negrese – Louise, acum îi știa numele – i-o mușcase sălbatic, în cursul confruntării, în pivniță.

Cazul Emmanuelle Croisset era finalizat de patruzeci și opt de ore și, de atunci, erau până în gât în hârtii, partea cea mai neplăcută a meseriei lor.

— Ne-ați chemat, șefu’? întrebă el aproape timid.

— Da, domnilor, intrați! răspunse Charlie Badolini pe un ton jovial care îi liniști complet pe cei doi inspectori.

Pentru a destinde complet ambianța, Aime Brichot arătă cu un zâmbet țigara care fumega între degetele îngălbenite ale comisarului divizionar:

— Deci, șefu’, ați terminat-o cu pastiluțele miraculoase?

Charlie Badolini ridică din umeri:

— Imaginați-vă că m-am gândit bine la această chestiune. Mi-am zis: să vedem ce conțin aceste pastile, exact? Nicotină, nu-i așa? Ei bine! decât să înghit otravă, mai bine o fac *pe cale naturală!*

— Simțul logicii dumneavoastră mă va depăși întotdeauna, șefu'! zise Corentin abținându-se din râs.

— Dar, gata cu mine! o tăie Badolini. V-am chemat pentru a vă anunța o veste chiar bună și care ar trebui să vă facă plăcere. Tocmai am discutat cu domnul ministru Follardier la telefon: m-a rugat să vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru fiul său. A ținut să îmi spună că Romain va renunța la sociologia „de teren”!

— Poate că, peste câțiva ani, îl vom mai salva... ca ministru! glumi Aime Brichot.

— În orice caz, el a ieșit cel mai bine din povestea asta, adăugă Boris Corentin, mai sobru. Tot nicio veste despre Louise Sengegera, șefu'?

Amina Ouedraogo, pe care Boris o aruncase involuntar în puț, fusese găsită după o jumătate de oră de o echipă de polițiști: cu gâtul rupt în cădere, murise.

Dar partenera ei, Louise, care sărise voluntar pentru a scăpa de arestare, reușise să scape și să dispară în natură.

— Este o chestiune de zile, afirmă Badolini, aprinzând o altă țigară. Am anunțat semnalmentele ei peste tot, nu are nicio șansă să ne scape. Doar dacă nu are pe cineva la care să se refugieze. În ce o privește pe Emmanuelle Croisset...

Fața lui Boris Corentin se întunecă. În urmă cu câteva ore, unul din medicii centrului psihiatric unde fusese primită îi spusese lui Corentin că erau foarte puține șanse ca ea să mai scape vreodată din acea nebulie mistică în care se cufundase.

— În ce o privește pe Emmanuelle Croisset, continuă Badolini, starea ei va face cel puțin niște oameni fericiți: am aflat că, prin testament, redactat acum câțiva ani, lăsa toată moștenirea Fundației Maicii Tereza, din Calcuta.

— Acolo unde părinții ei au murit... murmură Aime Brichot, mai emoționat decât ar fi dorit să fie.

Ieșind din biroul comisarului divizionar, Boris Corentin și Aime Brichot se îndreptară spre scări.

Simțeau amândoi nevoia de o bere la o terasă.

În urmă cu două zile, furtuna bubuise o parte din noapte, după care dispăruse așa cum venise. Dar, în trecere, mai răcorise aerul cu câteva grade și, de atunci, în Paris era

ideal.

Cum ajunseră pe trotuarul însoțit al Cheiului Orfevres, văzură o tânără blondă venind spre ei, zâmbind. Era îmbrăcată cu o fustă albastră și o cămașă albă, peste un bust promițător.

— Este curios, această figură îmi zice ceva... murmură Brichot încruntând sprâncenele.

— Ah! Credeam că nu mai ieșiți odată! exclamă ea, oprindu-se în fața lor.

După voce o recunoscă Boris Corentin, și rămase cu gura căscată.

Era Marilynne Fitoux.

O Marilynne metamorfozată: curată, îmbrăcată bine, sobru și elegant machiată.

— Vă miră, nu? zise ea, bucurându-se de uimirea celor doi. După povestea din acea seară m-am săturat să mai vagabondez. A doua zi am luat primul autobuz spre Chelles și m-am întors la părinții mei! Și cred că la următoarea dată, o să îmi dau bacalaureatul prin corespondență. Deci, ce ziceți de asta?

Boris Corentin avu chef să o tachineze puțin:

— Vorbiți de studii, dar de fapt, faceți asta doar pentru a vă găsi un soț convenabil!

Ea îl privi încurcată. Pomeții i se îmbujorară ușor și, bombându-și pieptul rotund, îi răspunse:

— Un soț? Sigur că nu! Dar un amant puțin mai în vârstă decât mine și cu alură de atlet antic... Trebuie să văd!

Sfârșit

Redactor. Maria Carp

Tehnoredactare computerizată: Niculina Vasicuță